Atenţionare
ULTIMA MISIUNE

Personajele şi faptele din prezenta carte sunt fictive. Orie asemănare cu personaje sau fapte din realitate e pu întâmplătoare.

De curând, s-au împlinit şase ani de la lansarea primei mele . ărţi, *Cheile succesului.* Am parcurs împreună un drum lung de şase ani şi 38 de cărţi. Se cuvine să facem un mic popas, să ne judecăm faptele şi părerile. Voi începe eu, cu câteva mărturisiri pe care, bănuiesc, le-aţi intuit. N-am început cariera de scriitor cu nici un fel de ambiţie literară. Am început să scriu din disperare că neamul meu, singurul în care am crezut şi pentru care am luptat, e pe calea pierzaniei, dezbinat şi jefuit de contropitori invizibili, de care nu se ştie upărai

în ianuarie 1990, când Direcţia de contrainformaţii militare era desfiinţată din ordinul unor trădători de patrie, eu mi-am pierdut şefii. Mi-am trasat singur misiunea pe care o îndeplinesc de aproape opt ani. Am refuzat să mă declar învins, să sărut mâna care m-a lovit, să fac pace cu odioasele personaje ale circului din decembrie 1989. *Viu sau mort, eu nu voi fi învins niciodată!* Acesta a fost crezul care m-a mânat m toţi aceşti ani cumpliţi pentru naţiunea română.

Când crezi cu tărie într-un Dumnezeu universal şi etern, când simţi lângă tine spiritele luminoşilor strămoşi nu te poţi închina nici unui invadator; lupţi înainte, după legi mai vechi decât timpul acestui pământ, mai vechi decât greşelile unor strămoşi pământeni. Chiar dacă ai vrea să renunţi nu poţi; lupta este înscrisă în carnea şi sângele tău. în fiecare celulă a corpului e scris ordinul marelui strămoş zeificat: *Ridică-te şi luptă, om din neamul oamenilor!* După aceste legi cunoscute de puţini pământeni, am acţionat eu în aceşti ani. Asta explică şi unele rezultate aparent miraculoase, şi unele fenomene inexplicabile de care s-au lovit adversarii mei. Dincolo de ceea ce vedem şi simţim, dincolo de ceea ce ştiinţa cunoaşte, există o forţă mai presus de înţelegerea noastră, forţă care ocroteşte luptătorii singuratici pentru o cauză nobilă, cauza naţiunii proprii. în unele cărţi am încercat să explica această forţă, Forţa Vie din Carpaţi, forţa vieţii eterne. Cine a intuit despre ce este vorba va apuca pe calea mea, va refuza jugul oferit de invadatorii străini şi de trădătorii din ţară. Desigur, va ajunge să simtă ce am simţit eu, să înţeleagă ce am înţeles eu. In această direcţie nu există iniţiere efectuată de un maestru om. Iniţierea se face de către

invizibila forţă a acestui pământ, a acestei naţiuni.

Aceasta este calea luptătorului singuratic, cale pe care am mers până la lansare *Partidului Vieţii Sănătoase.* In cei şase ani de activitate singulară n-am simţit gustul eşecului, ci numai pe cel al amărăciunii şi numai din când în când. Ce m-a necăjit? în primul rând, m-a supărat faptul că cititorii seriei *Octogonul* nu înţeleg să citească şi seria *SUCCESUL,* în scop de a-şi însuşi mijloacele şi metodele de reuşită în viaţă. Neîndoielnic, poveştile sunt frumoase, ne relaxează, ne trezesc anumite stări de spirit favorabile unei vieţi normale. Numai cu poveşti nu vom reuşi, însă. Trebuie să învăţaţi arta succesului, să organizaţi cât mai rapid şcoli şi cursuri particulare de arta creaţiei şi succesului în fiecare oraş al ţării. Vă puteţi inspira de la şcolile particulare de arta succesului apărute deja la Craiova, Ploieşti, Iaşi, Bistriţa. în mai puţin de şase luni, puteţi însuşi elementele de bază ale reuşitei şi fericirii. Cine vă opreşte să reuşiţi în viaţă? De ce nu vreţi să învăţaţi arta succesului personal şi naţional?

în al doilea rând, am fost necăjit de lipsa de iniţiativă a românilor, mai ales a cititorilor mei. în urmă cu patru ani, în cartea *Arta creaţiei,* am lansat o iniţiativă foarte folositoare oricărui român, indiferent de vârstă, nivel de cultură sau profesie - *Clubul întreprinzătorilor.* Vă îndemnam să vă uniţi pe plan local, să învăţaţi în comun cum se reuşeşte în viaţă, să acţionaţi în comun pentru a păstra avuţia naţională în mâinile românilor, în mâinile dumneavoastră. Pentru a uşura formarea de cluburi ale întreprinzătorilor, am întocmit şi proiectul de Statut; nu trebuia decât să-l adaptaţi la specificul local şi să-l prezentaţi spre autorizare. Deşi circa o sută de mii de români au cumpărat cartea respectivă, nu s-a format nici un club al întreprinzătorilor. Toţi au aşteptat să ia altcineva iniţiativa, să organizeze activitatea, să vadă cum merge etc. Mi s-au solicitat consultaţii şi sponsorizări numai mie, deşi în carte precizam că trebuie să vă uniţi pe plan local. De ce, oare, nu au românii iniţiativă? De ce aşteaptă ca alţii să le dea mură-n gură?

Timp de opt ani am aşteptat ca un român de bună credinţă, bine pregătit şi înzestrat cu calităţi de conducător să elaboreze o doctrină naţională, să formeze un partid modern, prin care să impună interesele românilor în viaţa publică. N-a apărut. Atunci,

în octombrie 1997, mi-am trasat ultima misiune, am întocmit o

doctrină modernă, pragmatică, aplicabilă la specificul naţional, în vederea ieşirii din criza prelungită şi revenirii la o viaţă normală. Am lansat această doctrină în cartea *Sfârşitul imperiului ascuns,* invitându-vă să ne unim eforturile pentru a crea *Partidul Vieţii Sănătoase.* Deşi câteva /.eci de mii de români au cumpărat şi au citit cartea menţionată, reacţiile au fost modeste. Credeţi că pot forma un partid de unul singur pentru a vă rezolva problemele grave cu care vă confruntaţi? Nu pot. De data aceasta este vorba de o activitate de grup. Dacă nu participaţi la formarea şi impunerea în viaţa publică a PVS, vă plângeţi degeaba de guvernările care v-au ruinat vieţile (în principal de PDSR, PD, CDR, UDMR). Eu mi-am făcut datoria: am întocmit şi lansat doctrina, am atras la PVS aţâţi cetăţeni cât am putut, am făcut deplasări obositoare şi costisitoare în majoritatea judeţelor ţării. Nu v-am cerut să faceţi eforturile pe care le fac eu şi alţi fondatori, v-am rugat să vă uniţi pe plan judeţean, să formaţi Celule, Secţii şi Filiale ale PVS, o activitate simplă şi deloc costisitoare. Dacă nu vă angrenaţi în această activitate rapid şi eficient, eu mă consider dezlegat de ultima misiune. Mi-am făcut datoria, v-am oferit soluţia pe care o cred eu cea mai hună. Nu aveţi la îndemână altă alternativă decât aceea de a vota în continuare pe cei care au ruinat economia naţională şi viaţa normală.

Posibil ca Programul PVS să nu vi se pară aplicabil în România, posibil să nu aveţi încredere în persoana mea. în această situaţie, cu atât mai mult sunt îndreptăţit să renunţ la iniţiativa PVS, la ultima mea misiune. în a doua parte a cărţii, voi prezenta o sinteză a Programului pentru cei care n-au procurat *Sfârşitul imperiului ascuns* din seria Octogonul. Dacă nici după această încercare nu veţi susţine PVS, mă voi considera dezlegat de obligaţia de a lupta pe cale politică pentru o viaţă românească mai bună. Nu glumesc deloc, nu fac nazuri. Sunt un pragmatic, nu înţeleg să cheltuiesc nici un strop de energie şi nici un leu pentru a mă juca de-a politica. Ori ne unim şi o facem bine, în favoarea cetăţenilor români, ori rămâneţi cu aceleaşi oferte, din partea aceloraşi partide care au demonstrat deja că sunt incapabile să vă organizeze viaţa publică.

In aceste rânduri, am vrut să vă exprim amărăciunea mea pentru lipsa de iniţiativă în organizarea vieţii politice, economice şi sociale. De asemenea să vă spun răspicat: Dacă staţi cu mâinile în sân, să nu vă aşteptaţi că voi rezolva de unul singur problemele! Aici nu mai este vorba de lupta singulară a unui profesionist, e vorba de un efort colectiv pe care *trebuie* să-l faceţi!

NOAPTE CU MIROS DE GLOANŢE

Puşcociul Bălaiului a grohăit scurt, scuipând foc. Grenadă, după câte observasem. Şi după ce simţiseră cei din interior. Explozia n-a întârziat. Camera în care pătrunsese bombiţa s-a luminat ca ziua. Ferestrele au pocnit în mii de cioburi. Urlete neomeneşti mi-au zgâriat timpanele.

- De ce crezi că protestează ăia, piciule?

- Ştiu eu, lipa? Poate că nu-s de acord cu mărimea taxei pe valoarea adăugată.

- Asta tre' să fie. Şi eu, care îmi făceam probleme de conştiinţă...

Cei dinăuntru erau meseriaşi. Urletele au încetat la fel de rapid cum porniseră. O liniş.te de mormânt a cuprins noaptea. Se pregăteau să contraatace. Asta putea s-o ghicească şi-un ţânc. Lipoveanul, culcat pe burtă lângă un rest de gard din piatră, îşi mângâia duios „artileria". Se pregătea să le mai servească un ou. La fel de fierbinte. Eu continuam să ţin prizonierul în câmpul meu energetic, pentru a-l feri de explozii.

- Nu-mi plac protestatarii, a mârâit lipoveanul. Da' nici după liniştea asta nu mă prăpădesc.

- Atunci, mai povesteşte-le ceva din filosofia ta!

A doua grenadă a pornit din clarinetul cu trei ţevi. Explozia ei a dărâmat o parte din zidul faţadei. Casa ne privea printre dinţii ştirbi, formaţi din cele trei ferestre şi resturile de zid. Suspect de cuminte. Nici un zgomot n-a urmat exploziei. Bălaiul s-a răsucit uşor:

- Nu-s guguştiuci, piciule. Şi-au luat jucăriile şi-au făcut paşi.

- Dacă erau tolomaci, mureau până acum. Schimbăm poziţia!

Ne-am târât către dreapta, vreo sută de metri. Eu, tot cu prizonierul în câmpul energetic. Mişcare inspirată. In locul din care plecasem ploua urât. Ploua cu gloanţe şi proiectile. Toate, pornite dintr-un singur loc. De la fereastra subsolului în care zăcea prizonierul. încă nu ne mişcăm. Nu sosise clipa potrivită.

O umbră s-a desprins din negura mătăhăloasă a casei şi-a pornit să alerge aplecat. Direct către postul de transformare. Voia să ocupe înălţimea de pe care ar fi dominat teatrul de luptă. Lucru cu care nu eram de acord. Arma lipoveanului a plescăit uşor. Folosise glonţ. Umbra a ridicat braţele către Cer, apoi s-a răsturnat pe spate.

- Pe ăsta l-am scăpat de griji, taxe şi impozite. Altu' la rând!

Altul nu se mai ivea. Adversarii pricepuseră cine împărţea dreptatea în noaptea aceea de septembrie. Ciudat, însă, dar aparatul de interceptare convorbiri nu înregistra nici una. Nu voiau să ne ajute. Se fereau să ne dea legătura cu patronii lor. Or, noi tocmai de aceasta aveam nevoie. Din această cauză montasem piesa sângeroasă. De regulă, acţionam curat şi „uscat", ca orice spioni civilizaţi. Cruţam pe cât se putea vieţile inamicilor. Nu pentru că ne-am fi prăpădit de dragul lor. Aşa era legea noastră. Lege pe care o respectam cât puteam mai mult.

- Acum ne caută cu infraroşiile, piciule. Nu crezi că-i cazul să ne facem că suntem în altă parte?

- Cam timpul, l-am aprobat eu.

Ne-am retras câteva sute de metri, fără a scăpa din ochi casa. Şi tot cu privirea înfiptă în aparatul interceptor. Indicatorul său se încăpăţâna să rămână blocat. Am stat aşa, în tăcere, vreo jumătate de oră. Eu, calm cum îmi era firea. Lipoveanul clocotind ca un ceainic sub presiune. în fine, a izbucnit:

- De ce nu ciripesc, piciule? îmi vâjâie bostanul de atâta aşteptare.

- E o întrebare, lipa. N-am răspuns.

- Doar nu comunică telepatic?!

Clic! Ca şi în alte ocazii, remarca lipoveanului mi-a pus în mişcare şirul de relee din creier. Mi-am trântit câteva palme morale pentru naivitatea de care dădusem dovadă. Telepaţi. Asta era răspunsul. Duşmanii noştri foloseau unul sau mai mulţi

telepaţi pentru legătura cu şefii lor. Nici măcar nu era ceva nou

în nobila breaslă a spionilor şi diversioniştilor. Noi foloseam metoda încă din perioada socialistă. Bătrânul crease o reţea de telepaţi răspândită pe întreaga planetă. Laurenţiu ('remene o moştenise şi-o folosea cu pricepere. Eu uzam de acelaşi mijloc de legătură încă din primii ani de serviciu în Octogon. Cum nu ghicisem că inamicii se inspiraseră din metodele noastre?! Am oftat din rărunchi:

- Telepatic comunică, lipa.
- Şi? Nu-i poţi descânta?
- In chestia asta nu există posibilităţi de interceptare.
- Niciodată?
- Numai dacă...
- Aşa, aşa, piciule! Să nu-mi aminteşti de imposibil că dau in boală!
- Numai dacă eşti compatibil cu cel care emite.
- Poate că eşti, şi-a exprimat el speranţa.
- Ar fi o idee. Oricum, eu sunt mai mulţi. îmi schimb personalitatea după cum evoluează situaţia.
- Am observat, piciule. îi umfli lu' ăla informaţiile din biluţă?

Nu i-am răspuns pe dată. Analizam situaţia la rece, aşa cum fusesem instruit. Cântăream argumentele pro şi contra. Viaţa de spion singuratic mă învăţase să nu mă hazardez niciodată. Puteam citi gândurile dominante din aproape orice creier; asta o învăţasem încă din primii ani de ucenicie. Să interceptez, însă, un gând emis în eter, către alt creier... Nu, aşa ceva nu făcusem niciodată.

- Starea de emisie, am murmurat eu. Gând dominant. S-ar putea.
- Ce mai stai, piciule? Ne prinde brecfăstul în bălăriile astea. Şi-o să fie greu de explicat că făceam o excursie şi ne-am rătăcit.

M-am îndepărtat câţiva paşi de lipovean, să fiu sigur că nu mă va tulbura cu remarcile sale trăsnite. Ruga luptătorului neconvenţional a început:

- Zamolxe, viaţă şi moarte! OM! MANI! PADME! HUM1 OM! OM! OM!... Forţa cea Mare!

Am aşteptat fără a mă clinti contactul cu forţa imensităţii universale. O simţeam cum se apropia, cum mă învăluia şi mă pătrundea din toate părţile dintr-o dată. încet dar sigur, trupul muritorului Petre Varain se transforma. Devenea o armă. Cea mai de temut din toate. Arma vie a Carpaţilor. Arma de care se îngroziseră marile servicii de spionaj ale lumii moderne. Era şi normal să se îngrozească. Nimeni nu ştia cum funcţiona. Nici măcar eu însumi. Cu atât mai puţin ştiau cum s-o contracareze.

Era timpul să atac. M-am concentrat şi am format o şuviţă de energie psihică. Una subţire ca un ac. Micul spion psiho-energetic a pornit către ţintă, la rasul ierbii. înaintam lent, pipăind câmpurile adversarilor. Nu eram sigur că nu aveau şi ei un paranormal măcar de talie medie. în mod normal, ar fi trebuit să aibă. Situaţia prizonierului o cerea. Nu era un prizonier obişnuit. Strămoşii săi fuseseră „zei". Foarte probabil, în zestrea sa psihică zăceau ascunse informaţii de mare folos pentru înţelegerea lumii noastre.

Vârful şuviţei energetice a atins zidul afumat, zdrenţuit de explozii. Percepeam deja câmpurile celor din interior. Toţi erau „paranormali". Adică, în limbaj comun, persoane care îşi dezvoltaseră prin exersare capacităţi psihice mai deosebite. Nu excepţionale sau supranaturale, cum aveau misticii tendinţa să le categorisească. M-am oprit o clipă să analizez situaţia. Existau multe şanse să fiu descoperit în timp ce extrăgeam informaţiile din creierul omului ţintă; paranormalii adverşi stăteau la pândă ca nişte ogari, cu nasurile în vânt şi toate simţurile alertate. Trebuia să le abat atenţia de la acţiunea mea. Sau, în termeni de specialitate, să organizez o diversiune. M-am adresat lipoveanului:

- Ăia nu cred în poveşti cu happy end. Au făcut ochii cât sarmalele şi-au întins nervii ca prăştiile.

- Să le prăjesc şoriciul o ţârică, a ghicit lipoveanul. Poate uită de atacuri descântate.

- Ihm! O incendiară e savarina potrivită.

- Sa fe', piciulică!

Şi-a luat arsenalul şi-a pornit târâş către clădire. în urma sa săgeata energetică, ceva mai îngroşată decât înainte, îşi căuta loc către minţile adversarilor. L-am văzut cum se opreşte $i-am împins micul spion energetic către zidul după care se ascundeau inamicii. In câteva secunde, am auzit explozia şi am văzut pălălaia. Era magnifică. Ardea tot ce prindea în cale. ('u excepţia spiritului meu, desigur. Profitând de deruta celor ilin clădire, am pătruns fulgerător printre câmpurile lor energetice. I-am fotografiat la fix. De parcă i-aş fi avut în sludiou. Erau cinci paranormali curăţei, de culori diferite: doi albi, doi negri şi un asiatic. Alături de ei, prins în fiare ca un c riminal, Walter, „astralul" după care bătusem cale lungă. Nu părea conştient de ce se întâmpla în jur. Era ameţit sau drogat.

într-o fracţiune de secundă, am studiat teatrul de operaţii. Subsolul părea să folosească drept laborator de testări psiho-energetice. Avea toată aparatura necesară acestui scop. Aparatură pe care o cunoşteam prea bine. în primii ani de serviciu în OCTOGON, trecusem şi eu prin furcile caudine ale maeştrilor psihologi. Am ghicit imediat că rebelii îl răpiseră pe Walter pentru a-i testa capacităţile psihice, energetice şi informaţionale. Poate că şi pentru a-l transforma într-un luptător neconvenţional. Asta însemna că ştiau cu precizie cine îi fuseseră strămoşii „zei". Am înjurat în gând şi am trecut la studierea paranormalilor.

Deşi ardea casa pe ei, nu păreau să se sinchisească. Patru îşi păstraseră poziţiile de buldogi la pândă iar al cincilea, un negru, se concentra aşezat în genunchi. *Ăsta-i transmisio- nistul,* am gândit eu şi i-am înfipt săgeata psi în ceafă. S-a scuturat un pic, ca şi cum ar fi fost înţepat de vreo insectă. *Să nu se prindă, să nu se prindă...* mă rugam eu în gând. Chiar clacă s-a prins, era prea târziu. Şuviţa de energie psi, prin care eram conectaţi mi-a furnizat informaţiile de care aveam nevoie. în primul rând, am văzut ce transmitea: întregul nostru atac, cu exploziile şi incendiul provocat de Bălai. Ne pâra şefilor săi. M-am concentrat şi mai tare. Voiam s;1 i identific şefii receptori ai mesajului telepatic. O singură cale exista: să prind câteva imagini recepţionate de cel din faţa mea.

Totul s-a petrecut în milionimi de secundă. Am văzut o încăpere în stil medieval, cu pereţi din piatră naturală, mobilată cu piese din aceeaşi epocă. La un birou de lemn masiv, stătea nemişcat un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu păr sur şi cu început de chelie, îmbrăcat într-un sacou cărămiziu şi cămaşă neagră. în loc de cravată, purta o legătură lată, din mătase albă. Mi-am înfipt bine în memorie imaginea, căci nu aveam nici o îndoială: bătrânul cu lavaliera albă era şeful grupării din vila atacată de noi. în momentul în care am prins imaginea, bătrânul a deschis ochii. Probabil, simţise un câmp energetic străin interferându-se cu cel al emiţătorului. Avea ochi de un verde tulbure, răi. Atât am putut stabili. Paranormalul pe care îl „supsesem" de informaţii s-a rostogolit pe duşumea, cu palmele întinse, pentru atac. în acelaşi timp, a strigat ceva către camarazii săi. M-a uimit că a folosit o limbă asiatică, un soi de dialect chinez. Nu era sănătos să întârzii prin zonă. Am şters-o către locul unde-mi era trupul.

Lipoveanul revenise pe poziţia iniţială, în dreapta mea. Mă privea întrebător. Era cazul să-l informez şi pe dânsul că haimanaua aia de zeiţă a norocului se înhăitase cu alţii:

- Paranormali instruiţi în Asia. Ne pun neuronii pe moaţe cu limba lor.
- L-ai văzut pe şef?
- Văzut dar nu ştiu unde poate fi.
- Nici un indiciu?
- O clădire medievală. Şi un moşulică uscat ca o scrumbie.

- îi facem portretul robot, a început el plin de speranţă.
- Şi anunţăm poliţia franceză că doi spioni români îşi fac de cap pe teritoriul lor. îi umple fericirea şi ne oferă cazare gratuită. Pe mulţi ani.
- Daaa... cotoibilă treabă. Verişorul nostru-i bine?
- Walter? Cam mototolit.
- L-au bumbăcit sau l-au drogat?
- Cin' să ştie?

Şi-a aprins o ţigară, apoi a aruncat o privire la ceas:

- Dacă nu mişcă-n două ore, mutăm şatra la altă uşă.
- Crezi că ne primeşte?
- Cu ce cântăm noi, sigur.
- Mda. Aş prefera să mişte ăştia.
- încalte-s de soi?
- Prima. Gata să crape pe altarul datoriei. Numai să nu ne dea şeful.
- Fanatizaţi?

Nu i-am răspuns. în creierul meu, o imagine renăscuse. Focul lingea lacom geamurile şi ei, paranormalii inamici, nu păreau să se sinchisească. Descurajantă imagine. Erau sinucigaşi. Maj întâlnisem astfel de creaturi. Aveau implantate în creiere parolele de autodistrugere. Nici o şansă să-i prindem vii.

- Vor lupta până la ultimul, Bălaiule. Apoi, cel din urmă, va omorî prizonierul şi se va sinucide.
- Găseşti tu ceva, piciule. Nu rămânem noi cu buza umflată.

îi dădea mâna să vorbească. Era un spai convenţional, bun pentru cotonogeli clasice, spectaculoase, cu multe focuri şi mult sânge. în mintea sa, orice scamatorie paranormală era posibilă. In cazul dat, nu era posibil chiar orice. în primul rând, aveam nevoie de prizonier. Cât mai viu posibil. în al doilea rând, ne interesa şeful reţelei. Nu culegea el degeaba persoane cu zestre nativă excepţională. Avea un plan care, spre nenorocul său, se interfera cu al nostru. Una din părţi trebuia să piardă. Era greu de acceptat că noi puteam fi aceia.

M-am întins în iarba umedă să cuget pe îndelete. Cu faţa în sus, către Cerul întunecat. Am stat aşa, nemişcat, aproape /ece

minute. O singură soluţie cât de cât acceptabilă şi-a făcut loc în creierul meu.

- Bălaiule, va trebui să-i împuşti.

- Şi? Nu-s fraţi cu mine.
- Să-i împuşti în viteză. în maxim zece secunde. înainte de a se trezi şi a se arunca asupra ta.
- A! Te-azvârli între ei.
- Singura ieşire. Poate prind unul viu.
- Iar eu fac suta de metri ca la concurs, mă proţăpesc în geam şi-i răcesc.
- Ăsta-i planul. Tragi până nu se întorc şi-ţi fac creierul chisăliţă!
- Fi-i sigur c-o fac! Ţin la creierul meu. E mobilat bine şi m-a servit cu credinţă, bătrânul de el.

Am pus la punct planul. Nu cum îl pun trupeţii din armată. L-am potrivit la secundă. O clipă în plus, viaţă, una în minus, ultima cântare. Bălaiul a lepădat „artileria" şi-a oprit un singur pistol mitralieră scurt. Trăgea şaisprezece focuri în şir. Suficient pentru patru ţinte. Dacă tragi bine, desigur. Eu m-am întins pe pământ şi mi-am refăcut rezerva de energie. Chel- tuisem cam mult pe timpul expediţiei de cercetare. Iar ceea ce urma să fac presupunea un câmp energetic inexpugnabil.

- Gata de salt?
- îi pupă mămicile reci şi cu flori pe piept, m-a asigurat lipoveanul.

M-am strâns o clipă. Un scurt vâjâit şi eram în cameră. Exact lângă prizonier. L-am prins în câmpul meu, apoi am salutat într-o engleză destul de corectă:

- Am onoarea, domnilor! Sunt Varain, luptător al Florii de Argint.

S-au întors ca la comandă. Toţi cinci. Exact ce doream eu. Mă priveau neîncrezători. în şcoala lor învăţaseră că salturile în spaţiu şi timp erau imposibile. O notă proastă pentru profesorii lor. Ştiau adevărul şi-l ascundeau faţă de carnea de tun pe care o aruncau în luptă. Slabi nu erau, însă. Reacţionau repede. N-au stat să comenteze. în câteva secunde, formaseră cercul. îşi uneau energiile pentru a-mi penetra aura. Trebuia să rezist cel puţin un minut. Am încercat vechea stratagemă, distragerea atenţiei:

- Felicitări pentru încercare! N-aţi observat, însă, că nu sunt singur.

S-au oprit o fracţiune de secundă. Suficient să-l trosnesc pe cel mai apropiat. Direct în creştet. S-a clătinat şi-a căzut cu faţa în jos, la picioarele mele. Am întins uşor câmpul peste el, luându-l în ocrotire.

Au atacat din nou. Uniţi într-un singur sfredel. Foarte hotărâţi să spargă carcasa invizibilă care mă ocrotea. Deşi era frig, transpiraţia îmi curgea şiroaie pe faţă. Asta le dădea curaj. Simţeau că şi puterile mele erau limitate. Rezistam eroic, numărând în gând secundele. Bălaiul n-a fost niciodată un infanterist bun. Avea repulsie de orice fugă sau deplasare pe jos. Cât mai putea întârzia? Simţeam sfredelul de foc mai aproape, tot mai aproape. Cei din faţa mea nu erau nimicarniţă dc duzină. Erau „îmblânzitori de zei". O meserie necunoscută publicului larg dar foarte la modă pe piaţa din umbră. Aducea bani serioşi celor care descopereau şi ofereau la vânzare „zei astrali". Adică, persoane cu puteri categorisite paranormale.

Pentru o clipă, am lăsat paranormalul doborât în afara câmpului meu. Aveam nevoie de întreaga energie să rezist. Simţeam cum îmi vâjâia sângele prin vene, gata să Je spargă. Am făcut un pas înapoi, evitând sfredelul energetic. în aceeaşi clipă, fereastra a zburat în ţăndări şi scula Bălaiului a început să împroaşte cu gloanţe grămada. N-a apucat să se întoarcă nici unul. Au căzut de-a valma, în faţa mea.

M-am aplecat să-l ridic pe cel ales să supravieţuiască. Sângele mustea sub el. îl atinsese un glonţ. Intrase prin spate si ieşise prin piept. Trăia, însă. M-am ridicat să-l strig pe iiălai. Tocmai la timp să evit un glonte rătăcit. Şi să descopăr că intrasem într-o capcană. Bălaiul se rostogolea pe scări înjurând de mama focului. în urma sa, rafale de gloanţe muşcau din pereţi.

- Piciule, au venit gorilele. Şi-s multe al dracu'.
- Dincolo! am ordonat ^u fără să gândesc. Funcţionase instinctul de luptător.

Bălaiul a făcut un salt, l-a prins pe Walter de cătuşe şi a început să-l târască. Eu am ridicat paranormalul rănit şi l-am urinat în încăperea din spate. Laboratorul de testări se umpluse

de fum înecăcios, suspect mirositor.

- Ne otrăvesc cu porcării chimice.
- Taci şi caută arme!

încăperea în care pătrunsesem era o celulă de patru pe patru metri, fără fereastră. După mobilierul sumar, puteai ghici că folosea de adăpost gardianului care păzea prizonierul. Asta vedeam eu, cel deprins să vadă prin întuneric.
Lipoveanul orbecăia prin cameră însă încetase repertoriul de înjurături. Pricepuse că nu ajuta la nimic. Am instalat prizonierul pe patul de fier şi mi-am concentrat privirea pe cătuşe. Au pocnit de parcă fuseseră făcute din brânză. Tipul nu înţelegea ce se petrecea cu el. De când începuse raidul, nu scosese o vorbă. L-am informat:

- Suntem prieteni. Ieşim împreună. Nu încerca nimic pe contjiropriu!

- In regulă, dar...

N-am auzit ce a mai spus. O grenadă explodase în camera pe care tocmai o părăsisem. în uşă, Bălaiul lua la ochi pe cineva. Vreun cutezător. L-a lecuit imediat de cutezanţă. Definitiv. A schimbat imediat încărcătorul, gata să riposteze la următorul salt. Eu am început să caut prin cameră, în speranţa găsirii unei arme. Sau, a unor indicii privind misterioasa organizaţie care concentra paranormali din întreaga lume. Din uşă, Bălaiul a mârâit:

- Nu putem c-am plânge. Ce-ar fi, piciule, să-i descânţi?

- Ne-am deconspira. Ar afla marele boss că suntem pe urmele sale.

- Ştii tu câte guri de foc sunt în faţă?

Zdrang! Planşeul primei camere a căzut cu zgomot. îl loviseră cu o rachetă. Praful şi sfărâmăturile provocate de explozie l-au învăluit pe lipovean. îl auzeam înjurând din nou. Semn bun. Era întreg şi înrăit. Exact cum trebuia pentru situaţia în care ne aflam. M-am apropiat de el să văd cam cum stăteam. I-am pus mâna pe umăr, întrebându-1:

- Câţi sunt?

- Au fost vreo opt. Am trimis vreo trei la întâlnire cu neamurile decedate. Da' nu cred să rezistăm mult fără piese grele.

- Aha! Le aduc!

- Eşti un scumpic. Fac cinste c-o stacană de vizichi.

N-am stat să mă mai încarc. Din poziţia în care eram, am

făcut saltul. Direct în locul în care Bălaiul îşi lăsase „artileria". Am cules grăbit ferătăniile şi muniţia aferentă. Am revenit prin acelaşi procedeu.

- A mierlit protejatul tău, m-a informat lipoveanul.
- Walter?
- Nu, celălalt, paranormalu'. A apucat să scâncească un nume. Legrange. îţi spune ceva?
- O firmă de taxiuri. Ţie?
- O marcă de coniac. Nu duce nicăieri.

Discuţia ne-a fost întreruptă de un val de gloanţe şi proiectile. Inamicii trăgeau din toate armele deodată.

- Pregătesc infiltrarea unuia, mi-a explicat Bălaiul. Ce-ar fi să renunţi la aerul tău de gentleman şi să-i altoieşti?
- Nu! Eu nu ucid prin forţele dăruite de strămoşi!

O umbră se ridicase la marginea zidului dinspre sud. înainta ferit. Căuta o pârtie de pătrundere către noi.

- Vino, pisoiaş, să-ţi povestesc din tainele cavoului! îl descânta Bălaiul şoptit.

Am renunţat la principii. Nu integral. Am înşfăcat „clarinetul" lipoveanului, am armat lansatorul de grenade şi am trimis una către locul în care văzusem flăcări. N-am ochit să ucid. Speram să-i sperii, să plece înainte de a deveni clienţii Mălaiului. în replică, un glonţ trimis de cel din colţul zidului s-a înfipt lângă capul meu. Dacă n-aş fi avut câmpul energetic destins, îmi împrăştia creierii. Asta m-a enervat. Până când să lupt curat cu o haită nenorocită de mercenari? M-am întors decis să-l croiesc. Prea târziu. Bălaiul era lângă el. îl prinsese de cap şi-l lovea ritmic de zid. Individul, un pirpiriu, nu scotea nici un sunet, nu se împotrivea. Era leşinat.

- Adu-l aici, Bălaiule! Poate-l tragem de limbă.
- De suflet n-ai vrea să-l tragi? Că nu cred să mai posede limbă.

L-a adus, totuşi. L-a aruncat ca pe o zdreanţă la picioarele lui Walter.

- Prinţule, ai grijă de moaca asta!

Walter a dat grăbit din cap dar n-a vorbit. Bănuiam eu de ce nu prea vorbea. Era cumplit de derutat. Nu înţelegea deloc situaţia. Şi noi n-aveam timp să i-o explicăm.

S-a lăsat liniştea. Una suspectă şi ameninţătoare. Duşmanii făceau planuri. L-am lăsat pe lipovean să-i supravegheze şi in-am apropiat de neamţ. Trebuia să prindă încredere în noi:

- Walter, noi suntem duşmanii celor care te-au răpit. N-aveam nici un interes cu tine.

- Pot pleca?

- Nu. Te-ar vâna imediat. Ieşim împreună, îţi spunem ce trebuie să ştii şi te lăsăm în pace.

- Ce trebuie să ştiu?

- Ce vor ăia de la tine. Nu te-au răpit pentru că eşti frumos.

- Daaa...

- Aici, piciule!

M-am apropiat de lipovean. Acesta mi-a şoptit la ureche:

- Se joacă de-a indienii. Vin târâş să ne jugănească. Da' eu nu mă las. Ţin prea mult la sculele din dotare. îi simţi?

îi simţeam. înconjuraseră ruinele casei şi veneau din toate direcţiile. Cu smocuri de grenade în mână. Voiau să ne îngroape de vii. L-am tras pe lipovean lângă Walter, i-am prins pe toţi în câmpul meu şi-am început să-l întăresc pentru ce urma să se întâmple.

Noaptea a crăpat în mii de fărâme. Vâlvătăile s-au ridicat câţiva metri de la sol. Suflul exploziei ne-a clintit un pic dar nu ne-a despărţit. Lipoveanul şi-a căutat pe pipăite clarinetul, murmurând:

- Aşa cum spunea nemuritorul Platon, trebuie să-i ating la scăfârlii.

- Asta n-a spus-o Platon!

- Ba el a zis-o. Era un mardeiaş din Tulcea cu apucături filosofice.

în spărtura din tavan s-a arătat prima mutră curioasă. în faţa ei, o gură de pistol mitralieră. De regulă, curiozitatea se plăteşte. Cazul nostru n-a făcut excepţie. Lipoveanul i-a servit o rachetuţă direct în faţă. A decolat către Cer, înainte de a pricepe că devenise îngeraş.

- Trei, a numărat Bălaiul. Prea puţini să mai conteze.

Indivizii nu erau însă de aceeaşi părere. O grenadă şi-a

împrăştiat schijele prin bunkerul nostru. Walter s-a lăsat moale, prinzându-şi piciorul. Lipoveanul a început să înjure ca la uşa

cortului. Vulgar de tot. Semn că-şi pierduse cumpătul. Am ghicit că-şi primise porţia de schije şi am decis să intervin.

Săgeata spiritului meu a ţâşnit către înalturi. Departe, acolo unde nici o invenţie zburătoare omenească nu putea ajunge. Vedeam terenul ca-n palmă. Şi pe cei trei adversari dispuşi radial în jurul refugiului nostru. Am ales unul singur. îmi era suficient. Şuviţa psihoenergetică i s-a înfipt în creier. Cu ordinul clar de-a şterge-o imediat. S-a ridicat ca la comandă şi-a tulit-o către dubiţa cu care sosiseră. Gestul său i-a descumpănit pe ceilalţi doi. Ce văzuse colegul lor şi ei nu? în momentul de derută care a urmat, lipoveanul s-a aruncat afară din dărâmătură. Urla ca un canibal înfometat. Şi trăgea la rasul solului, de jur împrejur. Spre uimirea mea, l-a urmat Walter. înarmat cu mitraliera curiosului căzut. Cei doi adversari au mai şovăit o clipă, apoi au luat-o la sănătoasa. Unul dintre ei şchiopăta vizibil. N-a atins dubiţa. L-a ajuns un glonţ. A încetinit fuga, şi-a dus mâinile la piept şi a căzut în genunchi. Apoi, s-a rostogolit într-o parte. Era rănit sau mort.

Bălaiul a revenit în cameră şi s-a lăsat încet pe pământ.

- Piciule, am senzaţia că suntem în găleată. Cum dracu' ieşim din fundătura asta?

în glasul său se citea oboseala şi descurajarea. Semn sigur că era rănit destul de serios. L-am întins cât era de lung şi am început să-l cercetez. Schijele îl prinseseră de jos în sus. Sângera din mai multe răni. Unele, superficiale, altele, mai adânci. Am scos trusa individuală de prim ajutor şi l-am căr- păcit destul de aproximativ. I-am tras o pasă psihoenergetică pentru a-i ridica moralul şi energia, apoi m-am întors către Walter:

- Bun venit în nobila breaslă!

A rămas blocat. I-am sfâşiat pantalonul şi am început să-l pansez. în acest răstimp, şi-a revenit. A început să pună întrebări delicate:

- Cum adică, nobilă breaslă?

- Drăguţule, l-a interpelat Bălaiul, doar n-ai crezut că vindem dresuri de damă?! Nu că n-ar fi interesant. Nu-i specialitatea noastră. Noi tragem cu ochiul şi timpanul, mirosim urme,

şterpelim informaţii.

- Sunteţi spioni! s-a speriat germanul.

- Dintre cei mai buni, l-a asigurat lipoveanul. Şi o să fii şi

tu.

- Niciodată!

- Nu zi vorbe mari! Povestea asta în care ai intrat fără vrerta ta are o singură ieşire: Octogonul şi Floarea de Argint.

Neamţul ne privea prostit. Cam cum ne privesc o mare parte dintre bărbaţii şi femeile cu care realizăm un prim contact, înainte de a-i recruta. L-am îmbărbătat:

- Nu-i dracu' atât de negru şi nu te forţează nimeni să intri în breaslă.

- O vei face de bună voie, m-a completat Bălaiul. Când vei simţi buldogii în ceafa ta. Ei, mulţi şi răi, tu, singur şi nevinovat. Vei fugi către noi, după ajutor.

- Niciodată! a repetat germanul.

De data asta nu era tocmai convins. Raţiunea începuse să-şi facă efectul. Iar el, până atunci, un nevinovat, începuse să înţeleagă că se născuse într-o lume nu tocmai perfectă, în care trebuia să muşti pentru a nu fi sfâşiat.

FEMEIA BRUNĂ

Liniştea se lăsase pe întreaga fermă. Un vânticel adia, împrăştiind fumul pe deasupra ruinelor. Am ieşit din bunker. Eu, sprijinindu-l pe Bălai iar Walter, şchiopătând.

- Mi-au făcut fundul sită, mormăia lipoveanul înciudat. Treaba asta primitivă se practica în alt secol. Şi cu alt scop.

- Adică?

- Ţinea la distanţă golanii care ciordeau harbuji. Tocmai tu, un sârmar, să nu şti asta?

- Cine' te-a pus să stai în bătaia grenadei?

- Doamna soartă. Prea mă simţeam cocoş înainte de ciomăgeală. Chiar visam un chef monstru, cu fufe şi urlete.

- Nici o speranţă! Până nu dăm de urma marelui şef, nu ne slăbeşte Cremene din chingă.

- O să-i punem sare pe coadă. Aia care s-au cărăbănit au iras deja sirena de coadă. O aud urlând.

Bineînţeles, nu se auzea nimic. Echipa noastră de recuperare întârzia nejustificat. Trebuia să ne descurcăm singuri. Am trecut cu greu gardul de ostreţe şi ne-am afundat într-o pădurice rahitică. Frunzele tremurau, căzând pe feţele noastre înfierbântate. Se vedea că erau atinse de poluare. în fine, în faţa noastră a apărut desişul cunoscut. L-am lăsat pe lipovean sprijinit de un copac şi am început să îndepărtez crengile. La lumina săracă a Lunii autoturismul, un Audi cu numere false, a lucit misterios. I-am împins pe cei doi răniţi în maşină, m-am urcat la volan şi am demarat. Ceasul arăta trei fără un sfert. Echipa lui Livadaru trebuia să ne fi recuperat de cel puţin un sfert de oră. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce se întâmplase de întârziase.

Am scos harta folosită la sosire. Am ales un drum lăturalnic către Orleans şi m-am întins la drum. Abia după ce toate au fost descâlcite, mi-am permis să pornesc ministaţia. Apelul a ţâşnit în eter. Scurt, să nu fie interceptat de caralii francezi:

- Pescăruşul şi-a luat zborul.

Am aşteptat câteva minute cu sufletul la gură. Nici un răspuns. Logic ar fi trebuit să apară unul. Chiar dacă era semnalul convenţional pentru alarmare. Sau, şi mai rău, apelul de eşec.

- Ăia au adormit cu scula-n braţe, a mormăit lipoveanul. Nu i-am răspuns. Am repetat apelul. De data aceasta, răspunsul a venit imediat şi clar:

- Mătuşa e nervoasă. Merg s-o calmez.

Mi-am reprimat gestul de surpriză şi am aruncat o privire pe harta rutieră. Era bine deşi cât se putea de ciudat. Am încetinit, întorcând maşina la 180 de grade. Direct către Blois.

- Au luat urma celor doi fugari. De asta n-au mai venit după noi.

Lipoveanul a răspuns printr-un zgomot intraductibil. Walter a îndrăznit să deschidă gura:

- Nici nu vă cunosc. N-ar fi mai bine să dispar?

- Dacă te lăsăm singur, dispari curând. Pe coşul unui crematoriu.

S-a strâns înfiorat. Nu-i plăcea imaginea oferită de Bălai. Dar nici noi nu-i plăceam. Prea intrasem brusc în viaţa lui. Am decis că merita o explicaţie:

- Walter, eu sunt Varain iar zdrahonul e Bălaiul. Ne poţi tutui.
- Bine, dar...
- Ce-i?
- Parcă visez urât. întâi, ceilalţi, cu testele lor psihologice. Apoi, brusc, toate astea...
- Te cred. Nu-i vis, camarade. E o răfuială între două grupări de spioni paranormali.
- Paranormali? Există aşa ceva?
- N-ai citit nimic?
- Reviste. Nu-i credibil. Ce vreţi de la mine?
- Noi, nimic. Ceilalţi vor să te transforme într-un agent paranormal.
- Dar eu n-am nimic!
- Dacă te-au racolat, ai. Cum s-au petrecut lucrurile?

S-a scuturat de parcă ar fi vrut să lepede trecutul. Nu voia să-şi amintească. L-am lăsat să se frământe câteva clipe, apoi l-am îndemnat:

- Scoate tot din tine! Face bine la creier. Un soi de psihanaliză.

A^şovăit câteva clipe, apoi a început:

- în ultimul timp, afacerile nu mi-au mers prea bine. A trebuit să împrumut nişte bani. M-au pus să semnez, apoi au ridicat pretenţii.
- Schema clasică. Nici măcar nu-i poţi acuza. Cine ţi-a dat banii?
- Un agrosist din Paris, Michel Hauff.
- German?
- Corcitură cu mamă franţuzoaică. Specialist în articole de menaj. Nimic suspect până la invitaţia de a-i vizita ferma.
- Tu tot în menaj lucrezi?
- Tot. Mă pricep dar a fost un sezon prost în ambele ţări.
- Adică, amice, vinzi castroane, tigăi si polonice?
- Da, a răspuns Walter uşor neaumerit de mirarea Bălaiului. E o afacere profitabilă.
- Măiculiţă, ce acoperire! îngerul gospodinelor perfecte. Nici mama constraspionilor nu te-ar bănui de ceva necurat.

- Nici n-am făcut nimic necurat. Aş vrea să ies din povestea asta.

- Şi noi am vrea, puiule, l-a asigurat Bălaiul. Nu se mai poate, însă. De aici ieşi într-un singur fel: într-o căruţă cu cai mascaţi, precedată de un popă.
- Nu se poate!
- Aşa gândeam şi eu la început. Până am priceput că, în momentul în care cazi în piaţa spailor, nu ai de ales decât între două variante: luptător sau victimă.
- Nici nu mă gândesc! Vă rog să mă lăsaţi în Tours! Vreau să uit totul!
- Prea bine! l-am aprobat eu. Te lăsăm în Tours. Nu ne-ai văzut, nu te-am văzut.
- Mi se pare corect.
- Te vei gândi la noi, l-a asigurat Bălaiul. Mai ales când vor veni ceilalţi să-ţi ceară datoria.
- Vând tot şi-o plătesc. Apoi, plec înapoi, în Germania.
- Dacă te lasă ei. Ceea ce nu prea cred.
- Plec în Germania, nu înţelegi?!

Walter ridicase vocea. Aproape ţipa. Voia să se convingă pe el însuşi că, din momentul plăţii, nu mai exista nici un risc. Bălaiul era însă decis să-l informeze exact cu mersul bisnisului:

- Te vor urma în Germania. Şi te Vor lichida, dacă nu accepţi ce-ţi propun ei.
- Nici chiar aşa! Există legea!
- Nu şi pentru criminalii care au pus ochii pe tine.
- De ce pe mine? Eu sunt un amărât de negustor. Un mărunţiş nesemnificativ.
- Ba nu-i aşa! De ce crezi că te-au testat în laboratorul ăla?

Walter s-a afundat în muţenie. Argumentul laboratorului îl pusese pe gânduri. După vreo zece minute de tăcere, a întrebat cu glas spăşit:

- Ştiţi de ce m-au ales pe mine?
- Da, ştim.

De data asta i-am răspuns eu. Am continuat:

- Siegfried Kronfeld ţi-a fost tată?
- Da. Ce-i cu asta?
- N-a fost un medic de duzină, nu-i aşa? Gândeşte cum trata el şi vei afla cauza interesului celorlalţi!
- Biomagnetism. în asta era specialist. A vindecat multă lume. Eu nu-i semăn, însă. Nu-mi place medicina.

- O parte din tatăl tău se află în tine. E zestrea paternă. Aia o caută adversarii noştri. Şi bunicul tău a fost vindecător şi străbunicul...

- Au fost dar eu nu mai sunt. Nu înţelegi că eu nu mai sunt?! îmi place comerţul meu! Nu înţelegi?!

- Eu înţeleg însă ei nu vor să înţeleagă. Ştiu precis cine eşti. Şi ce poţi face, dacă eşti antrenat.

- Nu pot face nimic. Nici nu vreau să mai aud! Cobor în Tours şi...

N-a îndrăznit să continue. Nu era capabil să-şi jmagineze viaţa după incidentul petrecut în urmă cu două zile. începea să înţeleagă că răpitorii nu erau simpli escroci. Că voiau cu tot dinadinsul puterea ascunsă în el. Şi-a prins capul în palme şi a rămas aşa până la Tours. Bălaiul a aţipit graţie unui bidonaş plat pe care-l săruta din când în când. Nu era cu apă.

Am oprit într-o parcare din centrul oraşului, mai puţin luminată.

- Walter, aici ne despărţim. îţi urez succes!

- Şi eu vouă. Deşi nu vă înţeleg.

- Ne vei înţelege, puişor, i-a susurat Bălaiul trezit din moţăială. Atunci când vei fi în frigare, să ne cauţi! Suntem singurii care te putem salva.

Neamţul â coborât, a făcut câţiva paşi, apoi s-a întors:

- Cum vă găsesc dacă...

Am chibzuit câteva clipe. Nu-i puteam da nici o adresă, nici un număr de telefon. Ne putea trăda agentura din Franţa sau Germania. Am apelat la metoda oarbă:

- Dai un anunţ în *Paris Noirl* Cunoşti revista?

- Sigur! Ce scriu?

- *Blond arian caut mulatră tânără, titrată, în vederea căsătoriei.* Nu uiţi nici un cuvânt! Bine?

- Bine!

De data asta ne-a întins mâna. Nu ne mai credea nişte băieţi răi, care se încăieraseră cu alţii, la fel de răi, din cauze de neînţeles. L-am lăsat acolo, în stradă şi am pornit către Angers. Asta voia să spună parola cu mătuşa nervoasă: urmăriţii se

opriseră în Angers. Lipoveanul şi-a reluat activitatea: pendula între duşcă şi moţăială. Iar au am început să cuget că treburile noastre se complicau.

Plecasem din ţară în urmă cu două zile. Exact când rezidentul din Paris ne comunicase răpirea lui Walter Kronfeld, unul din persoanele supravegheate de ai noştri. Cremene ne ordonase să lămurim problema în maxim o săptămână, salvând viaţa ghinionistului şi identificând organizaţia care se ocupa de astfel de trebuşoare ciudate. Sosisem în Franţa cu ideea preconceptă că voi da nas în nas cu FSB-ul rusesc. Toate indiciile arătau către ei: calitatea celui răpit, brutalitatea cu care acţionaseră, procedeul prin care îl îndatoraseră. în breasla noastră, până şi femeile de serviciu ştiau că ruşii îşi formau unităţi întregi de paranormali, în scop de a participa la „războiul zeilor". Război planificat pentru primele decenii ale secolului următor. Căutau pe întreaga planetă persoane cu capacităţi de excepţie, le racolau sau le răpeau şi... Ce urma după aceea depindea de fiecare persoană în parte. Majoritatea colaborau, restul mureau. Mila nu era un sentiment prezent în FBS.

- Nu-s ruşii, piciule, a rostit Bălaiul.

Parcă răspunsese gândurilor mele.

- Nu-s, am agreat eu. Miroase a mulţi bani şi-a afacere transnaţională.
- Imperiul s-a prăpădit. Cine poate fi?
- O aşchie din imperiul ascuns. Sau ceva absolut nou.
- Prea bine pregătiţi pentru nişte amatori, piciule. O să avem de furcă.
- Mda. Nu ne putem plânge de plictiseală.
- O treabă care începe prost se poate termina bine.
- Să sperăm, lipa! Inima-mi spune că iar ne lovim de astrali. Prea multă vânzoleală în jurul planetuţei noastre.

La intrarea în Angers, Bălaiul m-a atenţionat:

-Piciule, nişte tipi sunt curioşi cum ne câştigăm existenţa. Am aruncat o privire în oglindă. Un VW se ţinea la distanţă respectuoasă dar se ţinea. Filorii din el ştiau meserie. Curios lucru, nu simţeam nimic rău. îngerul meu veghetor nu semnala nimic periculos. Abia când am sesizat că urmăritorii schimbau fazele în ritmul alfabetului Morse, am priceput de ce nu mă alertase inconştientul.

- Bălaiule, e comitetul de întâmpinare. înseamnă că ai noştri sunt tari în zonă.

Am încetinit şi am lăsat filorii să se apropie. Au trecut lin pe lângă noi, au mai tras un semnal din faze, apoi s-au întins la drum. Ne conduceau către bârlogul lor. După două intersecţii, am virat dreapta şi am continuat printr-un cartier de case arătoase. La ceasul acela de noapte către ziuă, liniştea era suverană. Puteai auzi şi un ac scăpat pe asfalt. Nu-mi plăcea căci, de regulă, spaii nu lucrează în cartiere burgheze, bine organizate. Bat imediat la ochi, deoarece lumea se cunoaşte de mult timp şi orice străin e studiat cu aviditate. Am intrat touşi după VW într-o curticică curăţică, apoi într-un garaj modern, a cărui uşă glisantă s-a lăsat fără zgomot în urma noastră. L-am ajutat pe Bălai să coboare şi am aşteptat băieţii noştri, din Operaţiuni Speciale.

Livadaru şi-a făcut apariţia. Cu părul vâlvoi şi cu ţinuta în dezordine. Se vedea că aţipise pe vreun scaun sau fotoliu, în timp ce ne aştepta. Am înaintat şi i-am întins mâna:

- Bine că n-a fost altceva!
- Varaine, am dat de şef. Surpriză mare! Hai în casă!

L-am predat pe lipovean în mâna doctorului şi l-am urmat. Vila era veche dar în bună stare. Holul ne-a întâmpinat cu un miros de plante uscate sau de fân. în prima cameră, mare cât un hol de hotel, stăteau băieţii noştri. Toţi, în jurul mesei, cu ochii înroşiţi de nesomn. Unii abia se mai ţineau să nu cadă cu. capul pe masă. De două zile şi două nopţi eram în dispozitiv de atac, pe teritoriul străin. O chestie cam naşparlie, pe care n-o doresc nici unui alt spai. Doctorul l-a împins pe Bălai către o canapea de piele şi a început să-l dezbrace în ciuda protestelor acestuia. Mi-am tras un scaun şi l-am invitat pe şeful grupului de comando să-şi descarce sacul:

- Da, surpriza?!
- O vedem şi o auzim. Cam incredibilă dar...

Livadaru a pornit televizorul, apoi aparatul video. Am înţeles că filmase întreaga urmărire şi avea caseta pregătită în aparat. Nu dispuneam de prea mult timp, aşa că i-am recomandat:

- Numai ce-i esenţial!
- Asta şi voiam să fac.

Imaginile filmate cu camera dotată cu teleobiectiv au început să ruleze pe ecran. Puteam distinge feţele celor doi norocoşi scăpaţi din încleştare. Nu păreau prea fericiţi. I-am văzut

abandonând maşina într-o parcare. Imaginea în infraroşu îi arăta spectrali, ca pe nişte extratereştri din filmele pentru ameţit ţugulani americani. Livadaru a derulat în viteză urmărirea lor pe jos, reluând viteza normală după câteva minute. Apoi, a început să prezinte cadru cu cadru.

-Tipii au mers direct la un atelier de optică din strada l:enot, nr. 24. Au sunat, până ce li s-a răspuns. Atenţie la cine coboară!

Mă aşteptam la un bărbat în vârstă, uscat, cu o lavalieră albă la gât. Lumina din magazin s-a aprins iar vocea Bălaiului m-a anunţat că efectul surprizei era mare:

- Măiculiţă-mamă, ce probă de sculă!

Aveai la ce căsca gura. în camcra puu-mic luminată pătrunsese o femeie cam de treizeci de ani, îmbrăcată într-un halat albastru. Băieţii noştri făcuseră artă. Filmaseră întâlnirea în cele mai mici detalii, fără ca ghinionişti actori să sesizeze. Puteam urmări şi mişcarea buzelor, un indiciu serios pentru înţelegerea conversaţiei. Pe canapea, Bălaiul, aşezat pe burtă şi cujunduleţul gol, ca un bebeluş, comenta aprins:

-începe^să-mi placă acţiunea asta. Au pătruns damele bine în breaslă. înseamnă că o să iasă o scărmăneală de pomină.

Dama era, într-adevăr, mortală. Brună, cu părul lung, negru, lucios şi ochi negri ca neantul. Ovalul delicat al feţei, puternic bronzat, te ducea cu gândul la o icoană pictată de vreun meşter păgân, cuprins de patimi deloc sfinte. Trupul de felină, făurit după regulile nescrise ale eternului frumos, îmi spunea că tipa nu făcea toată ziua ochelari. M-am întors către Livadaru îndemnându-l să continue:

- Să-l văd pe şef!
- Ea e şeful. Am redarea conversaţiei. Priveşte!

îmi întindea o coală de hârtie, scrisă de mână, destul de îngrijit. Flăcăii noştri interceptaseră discuţia de la distanţă, cu un microfon direcţionat. O chestie inventată de americani şi folosită în spirit democratic de întraga comunitate a spionilor lumii. Conversaţia nu lăsa nici o umbră de îndoială: cei doi supravieţuitori raportau în cuvinte foarte respectuoase, chiar slugarnice, eşecul misiunii lor. Iar femeia îi muştruluia ca un

plutonier major. Am aruncat o privire fugară pe imaginea video. Nu mai arăta deloc drăguţă. Buzele i se subţiaseră iar ochii

aruncau fulgere. întreaga grimasă vădea cruzime şi voinţă teribilă. Era o şerpoaică de care trebuia să ţinem seama.

-I-a introdus în casă, a explicat Livadaru. Aşteptăm să vedem ce fac, să mişcăm şi noi.

- Cu oameni obosiţi nu faci mare lucru. Pune-i la odihnă!

Grupa de comando s-a risipit prin casă. Am rămas numai eu, Livadaru şi Bălaiul, adormit pe canapea.

- Au minţit-o, am remarcat eu. Un punct în favoarea noastră. Un şef dezinformat n-are şanse în faţa celui care cunoaşte realitatea.

-S-au scuzat. E foarte dură. Probabil, conduce rezidenţa locală.

- Probabil. Dar nu e şeful cel mare.
- Cum?!

- Cum auzi, Livadarule. Şeful e un bătrân cu aer aristocratic, subţire ca un ţâr şi bine instruit în arma psi. Ii conduce telepatic.

- Drace! Plecăm după el?
- Nu ştiu unde e. Nici cum aş putea să-l localizez.
- Atunci, singurul fir...

-Femeia brună. Nu-i oricine. Are ceva morţi la activ. Garantat!

Ne-am întins pe scaune, să prindem un pic de somn. Afară, Cerul vira uşor către un albastru roşietic. Soarele se pregătea să răsară. Am adormit cu imaginea femeii în minte. îmi spunea ceva dar nu găsisem încă translatorul, să înţeleg mesajul. O văzusem pe undeva? Figura în vreun catalog al spionilor, diversioniştilor şi lichidatorilor?

Pluteam lent prin ceaţa aurie a somnului chinuit. Nu total inconştient. Figura marelui străMoşjnatern, Incer, îmi juca în faţa ochilor. Refuzam s-o privesc. îmi propusesem să rămân un om obişnuit, să evit la maxim contactele cu astralii din Orgal. Vocea sa nu mă lăsa însă în pace:

-Varain, încă n-ai aflat că nu meritä să lupţi pentru ei? In clipa de cumpănă, te vor lăsa singur. Sau te vor lichida, cum au procedat cu ceilalţi soli ai noştri. Sunt nişte primitivi. Material genetic, nu oameni, Varain!

- Incer, atât timp cât mai există o speranţă, eu voi lupta!
- Speranţe nu mai sunt, Varain. Ţi le creezi singur. Refuzi lealitatea, fiu al celor de mult plecaţi...

- Neamul românesc merită o luptă, Incer!
- El sau altul, nu are importanţă. Pământenii sunt prea înapoiaţi pentru a înţelege. Te-ar fi primit bine dacă i-ai fi minţit. Dacă te-ai fi erijat în zeu.
- Au început să înţeleagă, Incer! Nu renunţ!
- Renunţă, Varain! întoarce-te în legenda din care te-ai rîăscut!
- Au murit prea mulţi, Incer. Sângele lor îmi cere să lupt.
- Au murit prosteşte, Varain. Pe sângele naivilor sacrificaţi s-au ridicat profitorii fără scrupule.
- Vrei să-i las să profite în continuare?
- Se vor distruge între ei, Varaln Ieşi «lin lupi A!
- Niciodată!
- Atunci, măcar, redu ritmul! Ei nu .ui Innp, Iu ¡11 clernitatea de partea ta.
- Incer...

M -am trezit, scuturat de Livadaru. Figura lui exprima oroare. L-am citit ca pe o carte deschisă.
- I-aţi scăpat?
- Nu. I-a lichidat tipa. Şi i-a aruncat la gunoi.
- Nici chiar aşa!
- Aşa a procedat. La prima oră a dimineţii, a lăsat doi saci din plastic la o groapă de gunoi din periferie. Ştii ce era în ei.
- Teribil!
- Ăsta-i cuvântul! La ora nouă, a deschis magazinul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
- Aţi identificat-o?
- Colette Didier, născută la 12 aprilie 1968, absolventă de medicină. Atelierul şi magazinul aparţin familiei de câteva generaţii. Ea l-a modernizat.
- înseamnă că nu-i singură.
- Lucrează cu taică-su şi încă o angajată. Nimic suspect până aici.

Am stat pe gânduri câteva minute. Ferocitatea cu care fuseseră eliminaţi supravieţuitorii mă purta din nou către FSB-ul rusesc. Nu puteam exclude nici Mosadul ebraic, nici CIA. Cam

ăştia ţineau topul în materie de violenţă. Totuşi, intuiţia mă îndemna să mă pregătesc de-o confruntare dură cu mai vechii noştri „amici", ruşii. în ultimii ani, le servisem câteva înfrângeri

umilitoare. îmi promiseseră o poteră care să mă vâneze pe întreaga planetă. Putea fi şi asta, putea fi şi altceva. Trebuia să-l caut pe Cremene.

*

* *

Săgeata spiritului a ţâşnit către înalturi. Liberă ca păsările Cerului. A şovăit numai o clipă, cât să-şi afle direcţia bună, către patria neamului meu. în mai puţin de o secundă, eram în contact psi cu Laurenţiu Cremene, comandantul Octogonului românesc.

- Telepaţi, bine organizaţi, protejaţi de lichidatori, am raportat eu regulamentar.

- Ruşi?
- Posibil. Şeful reţelei pare băştinaş.
- Capturează-l şi adu-1!
- Durează câteva zile.
- în regulă! Fără urme, Varain!
- Am înţeles!

Contactul psi s-a întrerupt. Am răsuflat adâncai am deschis ochii. Bălaiul şi Livadaru mă priveau curioşi să afle decizia marelui şef. Continuam să tac, frământând în gând informaţiile despre strania organizaţie cu care ne confruntam.

- Piciule, s-a alarmat Bălaiul, de ce taci? Ne-a.spus să plecăm în Patagonia?
- Nu. Ne-a ordonat să prindem şeful reţelei. Viu. Il vrea pentru dânsul.
- Ce gusturi! a replicat lipoveanul scârbit. Auzi, viu?! Vrea să-l pună în cuşcă, să-l arate prin bâlciuri? Mai sănătos ar fi să-l împăiem...
- Uşurel, lipa! încă nu-l avem. Intre el şi noi se răsfaţă o lichidatoare cu sânge rece.
- Daaa, şi-a lins lipoveanul buzele admirativ, asta-i puicuţă de categoria mea. Păcat că-s ologit!

- Soarta, i-am adus eu aminte. Va trebui să mă sacrific eu.
- Piciule, doar nu vrei să te infiltrezi?!
- Vezi altă soluţie pentru a ajunge la şef?

S-a strâmbat nemulţumit. Nu avea altă soluţie. Intrarea în contact direct cu agenta lichidatoare putea rezolva problema noastră. Desigur, se putea finaliza şi c-o beregată tăiată. Dama

brună nu părea să aibă nici un fel de reţineri în materie de omor.

- Ce damă! a repetat Bălaiul nostalgic. Am mai cunoscut una de acelaşi calibru. Tot în Franţa. Ucidea în tim^ce-i călărea. Măcar mureau fericiţi...

L-am lăsat să-şi depene amintirile şi am început să-mi fac planul de infiltrare în bârlogul Colettei. Trebuia să pară foarte natural, căci tipa nu făcea parte din categoria de indivizi care înghit gogoşi. Am analizat cu Livadaru toate detaliile. Inclusiv varianta pentru retragere din combinaţie, în caz că vipera brună ar fi mirosit ceva. Nu ne-am ridicat de la masă decât când am crezut că toate funcţionau ca un mecanism de ceas. înainte de a părăsi refugiul, I am imhiaţiyat pc lipovean şi i-am urat vindecare grabnică.

- Te invidiez, piciule. Pentru o noaptr dr nebunii cu vampa asta, merită să rişti.

- Dacă va fi o noapte de nebunii...

*

* *

Către prânz, m-am cazat la hotelul La Pomme d'Or. îl alesesem după o îndelungată chibzuinţă, pe baza studiului făcut de filorii lui Livadaru. Prezenta câteva avantaje incontestabile. Era suficient de elegant pentru cel ce voiam să par. Distanţa dintre stradă şi Jocal nu permitea un asalt sau o lichidare din fuga maşinii. în plus, spatele hotelului dădea către o curte interioară, prin care puteam dispărea în caz că situaţia ar fi cerut-o. Am prezentat paşaportul englezesc şi am semnat cu nonşalanţă Mark Stevenson, agent de navlosire. în caz că aş fi fost întrebat, puteam preciza că nava pe care o asiguram, *Bonaventura,* făcea radă în golful Marbikan. Eventualii curioşi o puteau găsi în locul indicat iar căpitanul era pregătit să-mi susţină legenda de acoperire. Nu lăsam adversarilor nici o posibilitate de a mirosi cacealmaua.

Ajuns în cameră, am studiat cu grijă întregul bagaj procurat de camarazii mei. Nici o posibilitate de deconspirare. Până şi pasta de dinţi era englezească. Am scos ochelarii din tocul lor şi

am început să fac exerciţii de „chiorâre". Acesta era punctul forte al operaţiunii de infiltrare: capacitatea mea de a-mi adapta ochii încât să pară că aveam nevoie de ochelari cu lentile de

vedere. Cei cu care exersam aveau plus 0,5 dioptrii. Trebuia să-mi determin ochii să se potrivească lor căci, nu mă îndoiam, opticiana ar fi surprins cea mai mică greşeală. Şi ar fi taxat-o. Cu un glonţ sau cu alt mijloc de distrugere.

Către ora patru după-amiază, eram mulţumit de reacţia ochilor mei. Am aruncat ochelarii pe podea şi am călcat pe ei. Lentilele au plesnit, rama de aur s-a îndoit. Mulţumit de ispravă, i-am pus în buzunar şi am ieşit fluierând. Mergeam la întâlnire cu mesagera morţii, dama brună cu ochi de neant.

La intrarea în atelierul de optică am dat nas în nas cu angajata. Tocmai pleca. Exact cum planificasem. Colette rămăsese singură. Am intrat, am dat bineţe într-o franceză cam pocită şi am scos ochelarii. Pozam în neajutorat să-i captez atenţia. Nici ea nu venise cu pluta în nobila breaslă. M-a măsurat pe furiş, cu o săgeată neagră ca sufletul ei. I-a plăcut ce-a simţit, căci a întrebat zâmbind:

- Ce caută un englez aici?

- Am afaceri în Vannes şi merg la Paris. M-am oprit la hotel şi, în timp ce despachetam, au căzut. I-am călcat din neatenţie.

A trecut imediat pe limba engleză. O ciripea frumos, graseind. Dacă n-aş fi ştiut cu ce se ocupa, aş fi căzut atunci, pe loc, în genunchi în faţa ei. Era teribil de frumoasă. Şi acţiona natural. M-a prins de mână foarte firesc şi m-a condus la aparatul de verificare a dioptriilor. Din palma ei fierbinte, caldă şi uscată izvorau fiori ca nişte curenţi electrici. îmi măsura câmpul energetic. Am jucat în continuare rolul lîîntălăului. M-am lăsat aşezat pe scaun, măsurat şi întrebat. O singură grijă aveam: să nu cumva să mă dea de gol ochii. Am trecut cu bine testul şi am revenit lângă tejgheaua lungă, plină de instrumente optice şi lentile. Colette continua să-şi desfăşoare arsenalul de cucerire iar eu mă topeam frumos în faţa ei. Nici nu făceam un efort serios să joc teatru. îmi plăcea şi mă lăsam prins în mreje, purtat de această plăcere.

- Mâine îi aveţi gata.

- Mai devreme nu se poate? Mâine, la zece, plec către Paris. Am o întâlnire importantă. Navlosesc o navă din Marbikan.

A cugetat câteva clipe. în acest răstimp, săgeata spiritului ei mă pipăia cu insistenţă. Am ghicit imediat cum îşi selecta victimile: le măsura câmpul bioenergetic şi-i alegea pe cei cu

zestre nativă promiţătoare. I-am servit nada fără să şovăi. Mi-am extins uşor câmpul şi-am lăsat-o să citească ce dorea din inconştient. Nu se născuse încă muritorul care să pătrundă mai mult decât doream eu să se ştie. Rezultatul primei explorări o satisfăcuse în mod vizibil. M-a prins de braţ şi m-a condus către uşă:

- Ce faceţi în această seară, domnule Stevenson?

Vocea căpătase inflexiuni promiţătoare. Prinsese mulţi bărbaţi în cârlig cu ea. N-avea nici cea mai mică îndoială că eu eram următorul. E drept că nici eu ni îndoiam. Din alte
motive, desigur. Am rostit indecis:

-Ştiu eu? O plimbare, o băutură... Nu cunosc pe nimeni în acest oraş.

- Se poate? Eu sunt nimeni?

Cantitatea de otravă din voce crescuse. N-ar fi rezistat nici regele misoginilor. Era femeie până-n vârful unghiilor şi ştia să-şi folosească farmecele din dotare. Am replicat la fel de încurcat:

-M-aş fi dus să vizitez câte ceva dar în extrasezon nu mai sunt ghizi.

- Da, nu mai sunt ghizi...

Marşase apoi se retrăsese. Simţise ceva în neregulă? Rotiţele minunatului mecanism numit creier se roteau cu viteză. Nu găseau însă răspuns la întrebare. Ne-am oprit lângă maşina mea, cu numere englezeşti. Colette a mângâiat uşor metalul argintiu, întrebând ca din politeţe:

- Unde aţi tras?
- La Pomme d'Or.
- Da, interesant...

Mi-a întins mâna. Am ezistat doar o fracţiune de secundă, apoi am reacţionat englezeşte. I-am strâns mâna uşor, fără a i-o săruta, rostind un neutru See *you later!* Mi-a răspuns în aceeaşi manieră. Ochii ei negri, grei, mă sfredeleau în căutarea a ceva. M-am urcat la volan şi-am demarat, forţându-mă să nu privesc în urmă. Până la hotel am făcut eforturi cumplite să elimin

săgeata bioenergetică pe care mi-o trântise fără menajamente, direct în creier. Mi-am luat cheia de la recepţie şi am întârziat doar cât să văd un tip care intrase cu paşi grăbiţi în hol. Era în

regulă. Mi-am cumpărat câteva ziare şi reviste în limba engleză, apoi am pornit pe scări, către etajul unu.

In cameră adia un miros de om străin. Am tras o pasă de jur împrejur, în căutarea unor scule de interceptare. Nu erau. Nici în pereţi, nici în obiecte. Se putea discuta. Cel puţin în următoarele minute, înainte ca domnişoara Colette să apeleze la mijloace tehnice mai sofisticate.

- Puteţi ieşi! am anunţat eu.

Livadaru a ieşit din dulapul de haine. în uşa băii s-a arătat Mălaiul. Se ţinea de uşor, căci rănile din partea inferioară a corpului, zisă ruşinoasă, încă nu se prinseseră. Mi-am aruncat sacoul pe pat şi m-am lăsat să cad pe fotoliu.

- N-a ţinut, a ghicit Bălaiul, şontâncăind către mire.
- Nu se ştie încă.

în câteva vorbe, i-am informat cu modul în care decursese întâlnirea. Apoi le-am trasat sarcini pentru ceea ce bănuiam eu că va urma. Au dispărut ca două umbre. Eu m-am întins pe pat, răsfoind alene ziarele şi revistele. Am aţipit pe nesimţite, intrând într-un vis frumos. Zburam peste o vale înverzită, străjuită de doi munţi semeţi. Chiar pe centrul văii, curgea o apă limpede. Către stânga, pe un platou, străjuia o vedenie. IJn mare mag din neamul meu, despre care ştiam multe dar nu vorbisem niciodată cu nimeni. Stafia marelui strămoş plecat dintre cei vii părea un avertisment tăcut. *Nu te abate către stânga, căci vei intra în tărâmul celor ' fără de întoarcere!* M-am scuturat prin somn şi m-am trezit. Exact la timp să prind mesajul cifrat, transmis blitz, prin staţie: *Verişorul a plecat la pescuit.* Asta însemna că opticiana trecuse la verificat povestea pe care i-o servisem şi ajunsese la nava pe care, chipurile, o administram. Era bine.

M-am ridicat, am aprins o ţigară şi am început să aştept următoarea mişcare.

Am aşteptat îndelung, fumând tăcut. Zadarnic! Vipera n-a făcut nici o mişcare, n-a dat măcar un semn că va acţiona. Nu îndrăzneam să ajut soarta, să-i impun o decizie prin telepatie, deoarece nu eram sigur că nu va bănui ceva. Acesta e unul din marile secrete ale spionilor paranormali: ori de câte ori simţi că o hotărâre luată pe cale raţională ţi se destramă rapid, poţi fi sigur că adversarii folosesc telehipnoza. Cea mai potrivită soluţie de contracarare? Să pari că ai fost „injectat" apoi, la momentul oportun, să aplici decizia iniţială.

Umbrele serii se transformaseră în întuneric dens dar eu nu mă mişcasem din locul meu. Mă încăpăţânam să cred în pontul pe care mi-l servise îngerul meu veghetor, inconştientul. Bruna trebuia să mişte. In nobila branşă nu se mege pe simpatii şi antipatii. Orice pradă de soi impune acţiunea de a o captura şi îmblânzi. Cel puţin în această direcţie eram lămurit: Colette identifica prada şi-o conducea cu abilitate în ţarcul vânătorior de paranormali. Nu putea rata un exemplar din soiul meu, deoarece îi oferisem o mostră de câmp energetic cu adevărat „zeiesc". Aşa marfă nu se găsea pe toate drumurile. De fapt, verificările pe care le demarase Colette tocmai prin asta se explicau. Adversarii nu credeau în noroc. Li se păruse suspect faptul că un exemplar rarisim nimerise exact în plasa agentei lor. De regulă, astfel de exemplare sunt cunoscute şi catalogate la nivel mondial, astfel că sunt ştiute de toate taberele aflate în conflict.

Către ora opt, mi-am pus ministaţiaîn buzunarul de la piept şi am coborât în bar. în timp ce traversam holul, am observat cu coada ochiului persoana care mă Urmărise la intrare. Punea în aplicare o stratagemă idioată: se prefăcea că citea cu faţa acoperită o revistă. Dacă filorii ar citi pe cât se prefac, ar ajunge cu toţii doctori în ştiinţe. Am trecut pe lângă el, am pătruns în barul întunecat, plin de fulgerele albastre ale unei staţii de tip vechi. Dintr-o privire, am cântărit sala şi ringul de dans. Nimic vinovat, nimic suspect. Un băruleţ ca toate băruleţele de hotel. Cam prea plin pentru gustul meu, însă cine întreabă spionii de preferinţe? în circa optsprezece ani de meserie, aflasem şi

răspunsul la întrebare: nimeni. Da, nimeni. Nici măcar cei pentru care îţi rişti pielea nu sunt interesaţi de dorinţele tale. Ei le au pe ale lor şi sunt convinşi că sunt cele mai importante.

M-am lăsat uşor pe un fotoliu moale, de modă veche, capitonat cu piele naturală. Una din ospătăriţe s-a desprins de bar şi-a pornit glonţ către mine. Ochii mei, deprinşi să vadă prin întuneric, o cântăreau, căci îmi venise o idee năstruşnică. O găselniţă de moment, care ar fi întărit impresia că eram un guguştiuc'englez cu preocupări mărunte. I-am admirat picioarele lungi şi zvelte, dezvelite câte trebuia să-ţi pună hormonii în mişcare, trupul mlădiu, feţişoara drăguţă, deşi cam prea vopsită. Ajunsă lângă masă, s-a aplecat către mine, oferin- du-mi o probă de sâni, deloc respingătoare. Zâmbetul o urâţea însă: era profesional. La fel de profesional a răsunat şi chestionarea:

- Ce serveşte domnul?
- De obicei, fete. Până-n douăzeci şi cinci de ani.

A căscat un pic guriţa rujată intens, gata^ă-mi servească un răspuns tăios. Asta nu era în plan. Am adăugat rapid:

- Aici, însă, voi lua un martini cu vodcă. Se poate?

S-a liniştit ca o pisicuţă sub mângâieri. Profitând de starea de repaus, am învăluit-o într-o pasă călduţă. O treabă cam necinstită în materie de femei. Cine însă să-şi pună probleme de conştiinţă? Eram spion român, pe teritoriu străin. Aveam prea puţin timp s-o cuceresc cu mijloace clasice. Nu exista o altă cale decât s-o aduc grămadă în braţele mele. Fără ea, piesa gândită de mine s-ar fi dus de râpă. M-am bucurat să văd că mi-a ţinut figura. Fetişcana mi-a atins ca din întâmplare mâna şi m-a asigurat:

- Pentru dumneavoastră, orice!

Atingerea ei m-a înfiorat. Ochii îi urmăreau mersul graţios, de femeie conştientă că era studiată, însă inima se zbătea dureros. Căldura palmei ei, fugară ca o adiere, îmi amintise de Erica-Lolita, ovreicuţa din Malta. Murise pentru mine, convinsă că o iubeam. Am înjurat în gând meseria de spion cu toate mizeriile ei. Avea dreptate înţeleptul meu amic, Cernescu: la judecata de apoi a spionilor, va trebui să plătim şi pentru înşelaţii care căzuseră fără să ştie ce se petrecea cu ei. Mai să-mi vină să renunţ la plan. Imaginea fugară a bătrânului cu lavalieră m-a readus la realitate. Dacă nu-l anihilam, următorul secol ar fi fost o grozăvie, în care fiecare om viu şi-ar fi dorit moartea. Pentru supravieţuirea oamenilor cu sânge cald şi gândire raţională luptam eu şi ceilalţi octogonari. Iar lupta cerea sacrificii, inclusiv din tabăra nevinovaţilor. Am închis ochii şi-am murmurat uşor:

- Doamne al strămoşilor mei, de ce m-am născut exact când confruntarea e atât de urâtă?

Dumnezeu nu mi-a răspuns. M-a lăsat să-mi clarific singur nelămuririle. Am deschis ochii lent. Fetişcana îmi onora comanda, convinsă că meritam foarte mult. Mersul ei către masă, un adevărat marş triumfal al vieţii. Păşea încălzită de privirile mele, cu faţa numai zâmbet. Nu-şi ascundea plăcerea de a fi admirată direct de bărbatul care îi plăcea. A depus băutura pe măsuţă, lipindu-se uşor de mine, ca din întâmplare.

- Mai doriţi altceva?
- Aş dori eu multe dar nu se poate. Cum vă numiţi?
- Irene. Dumneavoastră?
- Mark. Sunt englez.
- Ce frumos! Locuiţi aici, în hotel?
- Sigur. Nu-i prea vesel.
- Nu-i, a agreat ea. Hoteluri pline de comercianţi burtoşi şi bătrânei cârcotaşi.
- Voi nu vă distraţi niciodată în oraşul ăsta?
- Ba da, dar nu aici.
- Aş putea afla unde?

A ezitat câteva clipe. Nu-i venea să se despartă de mine. Nici de minţit nu mă putea minţi. Aşa păţesc „drogatele" cu energie psi.

- *Cafeneaua lui Jean* e cea mai bună, a rostit ea şovăielnic.
- Atunci, să mergem acolo! am propus eu direct.

Eram sigur de efect. Nu mă putea refuza dar nici nu acţiona total hipnotizată. Se frământa indecisă sub privirile mele „rugătoare". Jucam teatru. Jucam magnific şi-mi era silă de mine. într-o lume mai bună, nu m-aş fi jucat cu sentimentele nimănui. Asta era singura mea scuză. Apăram omenirea cu mijloace şi metode de luptă necinstită. în branşă, ultimul cinstit murise cu mii de ani în urmă. De atunci, spionii şi contraspionii dezvoltaseră, o adevărată artă a înşelăciunii, manipulării şi dezinformării. O artă care pătrunsese în toţi porii societăţii umane şi-o ţinea strâns, ca într-o capcană.

- Nu pot merge imediat, a răspuns ea propunerii mele.

îi citeam bucuria şi plăcerea în glas, în tremurul pleoapelor, în atingere caldă a şoldului ei tare, tânăr, lipit de obrazul meu.

- Singur nu mă pot duce...
- încă vreo două ore, până se retrag clienţii...

Glasul îi suna rugător. N-aş fi refuzat-o nici dacă ar fi fost urâtă. Am plecat capul şi-am depus un sărut fugar pe palma sprijinită pe masă.

- Aştept, Irene.
- Bine.

A plecat uşor, ca o pană bătută de vânt. Paranormalul din mine îi citea fiecare gând, fiecare vibraţie a inimii tresăltând de încântare. Am înghiţit jumătate din conţinutul paharului şi-am început să-mi refac moralul, aşa cum fusesem instruit de psihologii din Octogon. *în definitiv,* îmi spuneam eu, *nu-i fac nici un rău. Petreceam împreună o seară la cafenea, îi spun vorbe frumoase, pe care orice femeie ar dori să le audă, o conduc acasă, apoi dispar. Va fi o amintire fermecătoare în viaţa ei searbădă, de slugă într-un bar.* Mi-am jurat să nu întind coarda, să n-o ating, să n-o apropii prea mult. Umbra Lolitei, sedusă şi pierdută în confruntarea din Malta, mă îndemna să nu mai sacrific altă femeie. Ochii Lolitei, negri, adânci, mă priveau înţelegători dar şi plini de un soi de avertisment: *Varain, tu ai iubit femeile dar nu te-ai sfiit să le sacrifici pe altarul datoriei.* Avea dreptate. Mă născusem cu un fel de blestem, în zodia omului, cu datorii mari faţă de un neam mic, aflat în bătaia

vânturilor turbate.

Uşa s-a deschis, lăsând să pătrundă o persoană. Am tresărit dar numai în interior. Pe faţa mea nu se putea citi nimic. Aceeaşi

împietrire de bărbat rece, cu preocupări prozaice. Filorul pătrunsese în băruleţ şi arunca priviri neajutorate în jur. Nu vedea pe întuneric, făcea eforturi să mă descopere. L-am lăsat să-şi facă meseria, privind plictisit către bar, cu paharul în mână. O poză foarte veridică, a unui englez stupid, care-şi îneca plictiseala. în fine, după eforturi serioase, m-a identificat. S-a luminat la faţă de parcă primise o recompensă consistentă. Cinstit să fiu, nu primise nimic. Dacă aş fi vrut să dispar, aş fi făcut-o cu el de mână. I-am permis să mă admire discret, de pe scaunul înalt, din faţa barului, unde se căţărase de îndată ce se convinsese că nu-i dispăruse „favoritul". Comportarea lui îmi ridica o întrebare sâcâitoare: Cum se putea ca o organizaţie atât de selectă să folosească filori atât de proşti?

Am vărsat restul băuturii în frapieră şi am mai comandat un rând. Irene s-a executat cu acelaşi ritual. O prinsesem în cârlig şi nu eram deloc mândru de aceasta. îmi părea rău de ea, îmi părea rău de Lolita, femeia răpusă de bubuli, la câţiva paşi de mine, în Malta. îmi părea rău pentru toate femeile lumii noastre păcălite de bărbaţi lipsiţi de scrupule. M-am scuturat din acea părere de rău şi'am început să-mi fac planul. Mutasem toate piesele dar ucigaşa brună nu scosese nasul din bârlog. Era o armă de calibru greu, cum spuneam noi, spionii şi diversjonişti. Se rotea îndelung în jurul nadei înainte de a muşca. în gând, o descântam uşor, să nu mă simtă: *Mişcă odată, bestie prefăcută!* Colette, însă, nu mişca. Iar filorul ei continua să mă soarbă din priviri, în mod direct, prin oglinda barului.

In fine, către ora zece din noapte, clienţii s-au rărit. Irene a venit să-mi ia paharul gol, al treilea din seara aceea.

- Mă poţi aştepta în hol? m-a rugat ea pe şoptite.
- Mai bine la maşină. O recunoşti uşor. Un Audi argintiu.

A clipit afirmativ din pleoape rimelate şi s-a retras. M-am ridicat clătinându-mă uşor, pentru spectacol. Nu băusem mai nimic, eram lucid şi gata de orice. N-am mai verificat ce făcea „coada". înainte de întâlnire, am dat o raită prin cameră, de unde am verificat legătura cu flăcăii noştri din Operaţiuni Speciale. Erau la post dar nu aveau veşti. Femeia nu se mişcase

din bârlogul ei. Asta nu însemna că nu acţiona. Am coborât, arborând pentru „umbra" mea, aflată deja în hol, o mină de om bine dispus şi mulţumit de ^situaţia sa. In realitate, nu eram

prea mulţumit de mine. încăpăţânarea agentei brunete mă călca pe nervi. Dacă n-aş fi avut experienţa a zeci de acţiuni şi raiduri în care aşteptarea se dovedise benefică, in-aş fi lansat direct în studierea ei.

Irene şi-a făcut apariţia, veselă şi sprinţară ca o puştoaică. Nu era chiar atât de nevinovată, asta îi scria pe faţă. Situaţia reală, ştiută numai de mine, continua să mă apese însă cu o vagă senzaţie de vinovăţie. I-am sărutat mâna în lumina din faţa hotelului, să-l informez pe filor de situaţie. Putea raporta fără şovăire că agăţasem o femeie şi plecam cu ea la distracţie. Am urcat în maşină şi, ghidat de Irene, am pornit cu viteză redusă către *Cafeneaua lui Jean.* în spate, farurile unui Renault mă vesteau că urmăritorul îşi făcea datoria. La un moment dat, încă o maşină a apărut, ezitând o clipă în dreptul meu. O vagă senzaţie de discomfort m-a făcut să urlu de bucurie. în gând, desigur, căci, în caz contrar, aş fi alertat vânatul. Şerpoaica neagră ieşise la vânătoare. Foarte sigură pe ea. în sinea mea judecam cât de curioasă e lumea noastră, a celor din imperiul informaţiilor. Niciodată nu eşti sigur dacă eşti vânat sau vânător. Alături de mine, Irene ciripea voioasă ca o vrăbiuţă. *Excelentă acoperire!* m-am apreciat eu, parcând în faţa cafenelei. Cu adevărat, excelentă, deoarece persoana de acoperire, Irene, era complet neştiutoare de circul morţii, în care evolua alături de mine. Am coborât, i-am deschis uşa, prinzând-o într-o uşoară îmbrăţişare. Un pretext foarte bun pentru a studia zona. La câţiva metri, învăluită în întuneric, Colette, rezemată de maşină, ne privea zâmbind dispreţuitor. Capcana imaginată de mine se închisese. Nici un spai clasic sau paranormal nu se mai retrage din această fază a operaţiei. Am lăsat-o să zâmbească şi să mă dispreţuiască cât poftea. Eu aveam de îndeplinit o datorie faţă de o femeie care, fără ştirea ei, mă ajuta enorm. M-am avântat în cafenea cu Irene strâns lipită de mine.

Cafeneaua lui Jean mi-a plăcut de cum i-am călcat pragul. Spaţioasă, aerisită, aranjată în stilul cochet al cafenelelor tradiţionale, în care mai poţi asculta o şansonetă. Nici prea liniştită, nici prea zgomotoasă. Făcută pentru oameni cu bani, care vor să se simtă bine în mod discret. Am ghicit imediat de ce o preferase Irene: nu era de nasul ei. Probabil, intra în ea numai din când în când, ca invitată. Era un local cu pretenţii măsurate în preţuri pipărate. De bani nu duceam lipsă, aşa că m-am decis să petrec o seară plăcută, ca şi cum n-aş fi ştiut că, dincolo de vitrină, mă pândeau nişte ochi pentru care viaţa mea nu însemna mare lucru. Pentru aproape două ore, am suspendat raţiunea de spion şi am devenit un bărbat drăguţ, interesat de o franţuzoaică frumuşică. Am răsfăţat-o pe Irene cu tot ce şi-a dorit. Şi-şi dorea, nu glumă. Ca orice femeie, de altfel. Căci, nu încape îndoială, în fiecare femeie zace câte o prinţesă ascunsă, care aşteaptă numai clipa potrivită pentru a ieşi la suprafaţă. Am şi dansat relaxat, ca un om fără griji. Ca o ironie a soartei, bătrânul cântăreţ atacase cea mai grozavă piesă a sa, *Bruna fatală.* Lunecam lin, pe ringul lucios, cu Irene în braţe, minunându-mă de strania coincidenţă din acea seară. *Femeie brunetă, cu ochi de-ntuneric, Plămadă păgână de-ascunse dorinţi, îţi cauţi iubirea în chip luciferic, Zâmbeşti a ispită şi-a scoateri din minţi.* Vocea cântăreţului, un bărbat ca la şaizeci de ani, cu părul alb, lung, strâns într-o coadă, era uşor răguşită. Tocmai aceasta da farmec melodiei pe care o dansam. *Frântură de noapte cu gură de floare, Mă-nvălui în vrajă de murmure dulci, în freamăt de patimi, m-afunzi în uitare Pe valuri de plete, mă legeni, mă culci...*

- îţi place? a şoptit Irene în urechea mea.

- Nespus de mult. Nu mai mult decât de tine, însă.

S-a lipit de mine precum o liană de arbore. Cunoşteam gestul de suprem abandon, al unei femei dornice. Am realizat că n-o voi putea refuza, că va fi a mea pentru acea noapte. Nu mai era un calcul de spion care îşi susţinea legenda de acoperire. Era simţirea unui bărbat tânăr, plin de viaţă. A unui bărbat care, în urmă cu mulţi ani, aflase de la o femeie-femeie regula vieţii: *Să nu refuzi niciodată o femeie care ţi se oferă, căci a săvârşi un păcat de moarte!* Mi-am afundat faţa în părul ei lung, aspru, creţ, sorbind mirosul de parfum. Vocea adâncă, atinsă de tabac, mă pătrundea până în ultima fibră a fiinţei:

Scântei de păcate îţi fulgeră-n urmă, Eşti demon sau înger, făptură de foc? Privirea-ţi a neguri mă arde, mă scurmă, Şi gol ca o stană mă lasă în loc...

Sânii Irenei, calzi, mari, elastici îmi apăsau pieptul tot mai tare. Vraja melodiei o înfierbântase, o trecuse dincolo de limita stăpânirii de sine. Din când în când, picioarele ei lungi şi musculoase se strângeau instinctiv în jurul piciorului meu drept. Nu făceam nici un efort să mă apăr de apriga dorinţă pe care o declanşasem în femeie. Nu era periculoasă. Asta îmi spunea îngerul meu veghetor. Iar bătrânul cântăreţ continua la fel de straniu*şi pătimaş:

Mă farmeci de-a-ntregul, mă-mbeţi în dorinţă, Zeiţă de noapte, crâmpei de mister, Cu pasu-ţi de zână, mă sfarmi, nefiinţă, Mă scoţi din genune, mă urci pân-la Cer... Irene răsufla greu, ca după o fugă lungă. Sau ca după o aprinsă partidă de dragoste. O ghicisem la perfecţie. Nu era nevinovată dar nici curvă. Era o femeie. Una din fiinţele pe care învăţasem să nu le refuz niciodată. I-am mângâiat discret sânii şi-am lăsat o umbră de sărut pe obrazul ei înfierbântat de dans şi de dorinţe abia stăpânite. Ritualul de înlănţuire în cumplitele patimi ale cărnii se desfăşura inexorabil: *Vestală păgână, prin rugi de iubire, Cutremuri Pământul şi cărnii dai foc, Mă scalzi în speranţă, m-adormi c-o privire Mă-nvălui în trupu-ţi de vis şi noroc...* Era prea mult pentru o femeie de tipul Irenei. Vulcanul din ea clocotea fără frâu. îl simţeam, gata să irupă. Am înştiinţat-o simplu:

- Te doresc.

îşi muşcase buzele până la sânge. Dacă am mai fi stat, ar fi fost un chin. Nici o plăcere. Numai chin. Am plătit şi am ieşit în noaptea răcoroasă de septembrie. Percepeam cele două aparate cu infraroşu care mă filmau ca şi cum ar fi acţionat din altă lume. O lume străină şi rece de lumea de patimi în care mă purtase pasiunea Irenei. *Teribilă* r *pulorea dorinţei feminine,* am gândit eu, deschizând pori ut .1 Ajuns la volan, am şovăit o clipă, indecis:

- Mergem la mine sau la tine?
- La tine, la hotel!

N-am stat să cuget cam ce-o determinase să evite propria locuinţă. Am demarat dur şi-am pornit ca o săgeată către hotel. Sincer, cu toată autostăpânirea zidită în mine de educaţia de octogonar, începusem s-o doresc. Şi o doream din ce în ce mai

tare. O dorinţă simplă, animalică chiar, lipsită de sentiment. O dorinţă care, odată îndestulată, asigura echilibrul perfect al trupului şi sufletului. Ultimul sector de raţiune rămas la post îmi comunica faptul că atât băieţii mei cât şi agenţii brunei făceau un film de zile mari. Unul în care Varain juca Don Juan cu multă tragere de inimă şi destulă naturaleţe. Cel mai suspicios contraspion advers nu putea pune la îndoială ceea ce vedea cu ochii săi: un agent de navlosire englez căzuse în plasa unei franţuzoaice din categoria arzoaică. Un fapt absolut normal, dacă luam în considerare faimoasa răceală afectivă a englezoaicelor.

Irene îmi descheiase cămaşa şi-şi înfipsese unghiile în muşchii pieptului meu. Un gest care vădea dorinţa cumplită de a se lăsa învinsă şi posedată. Mă stăpâneam din greu, conducând atent. Abia când am parcat şi am zărit la câţiva zeci de metri în spate maşinile „operatorilor de film", m-am mai liniştit. Toate evoluau aşa cum planificasem. îmi puteam face de cap cât pofteam, căci toate intrau în scenariu. Şi erau răsplătite cu încrederea brunetei. Asta, încrederea, era marfă tare rară la o tipă de soiul ei. Ei, bine, tocmai de marfa asta aveam nevoie. Fără ea nu mă puteam infiltra până la creierul întregii operaţiunii. Am scos-o pe Irene din maşină, jucând aproape perfect rolul prostului răpus de o fluturare de fustiţă. M-am strecurat cu ea în hotel fără a privi în urmă. Ştiam eu cam ce puteau face ai mei şi ai Colettei.

*

* *

Franţuzoaicele sunt vestite ca muieri pătimaşe. Ştiu ce să facă cu un bărbat care le cade la îndemână. Irene confirma pe deplin această faimă. De multă vreme nu întâlnisem o femeie flămândă de dragoste. Ăsta este cel mai potrivit calificativ: flămândă. Gata să rupă carne din bărbat, să-l sfâşie, să-l însuşească bucată cu bucată. M-am lăsat pradă patimii ei, din loate punctele de vedere. Şi am trăit clipe de vis, care s-au înscris în sufletul şi carnea mea, pentru totdeauna. Aşa cum se înscriseseră şi alte femei excepţionale, pe care le cunoscusem mai înainte.' După ce explozia pasională s-a mai domolit, Irene a început să plângă. Printre hohote, a reuşit să îngaime:

- De ce mi se întâmplă mereu la fel?

Am ghicit ce voia să spună. Nici unul din bărbaţii care îi plăcuse nu rămăsese lângă ea. Aceasta se întâmplă aproape luturor femeilor care ţintesc prea sus. Ori prea departe. Ce puteam să-i răspund, să-i oblojesc inima sfâşiată? Primul impuls, acela de a minţi, a fost reprimat dur de conştiinţă: *N-o minţi, Varain! Nu-i da speranţe care nu se vor împlini niciodată!* Am decis că tăcerea era cea mai bună politică. O mângâiam fără cuvinte, încercând să-i atenuez senzaţia sfâşietoare de veşnic perdantă. Ştiam cât o durea. Nici eu nu eram vreun câştigător în materie de dragoste. Femeile pe care le iubisem se pierduseră una câte una, sub loviturile nemiloase ale sorţii. Eram bărbat şi înţelegeam că aşa îmi fusese scris. Cu femeile, însă, e mai greu să ajungi la o asemenea resemnare înţeleaptă.

Către ora trei, am condus-o pe Irene acasă. Ocazie cu care am defilat pe sub privirile celor două grupări care mă imortalizau pe peliculă. Pentru câteva secunde, am încercat să imaginez reacţia lipoveanului când va studia scenele în care era „doctor". Fantezia a refuzat să mă servească. Bălaiul era un imprevizibil în materie de aprecieri. Oricum, am decis eu, mă va lua în tărbacă mai mult din invidie decât din alte motive. M-am despărţit cu greu de ea. Irene se prinsese de mine ca un copil, privindu-mă cu ochi rugători. Aştepta să-i spun că voi rămâne sau, cel puţin, că voi reveni. Eu nu voiam s-o mint, să nu mă mustre conştiinţa. Ştiam sigur că, în câteva zile, voi termina operaţiunea pe teritoriul Franţei şi mă voi retrage în patrie. La ce să mă fi aşteptat? La ce să-i fi trimis scrisori? I-am mângâiat cu duioşie nedisimulată părul lung, şoptindu-i:

- îţi mulţumesc pentru această zi! N-o voi uita!
- Poate revii.
- Irene, eu duc o viaţă foarte grea. Umblu mult prin lume.
- Poate, totuşi...
- Poate, am confirmat eu fără tragere de inimă.

Am plecat din faţa casei ei puţin trist. O înşelasem cu bună ştiinţă. O folosisem ca pe o unealtă, în ciuda faptului că avea un suflet de femeie cumsecade. Am condus în draci până la hotel şi m-am culcat supărat pe legile lumii în care ţrăiam. Până dimineaţa, am dormit somn de plumb, greu şi nu tocmai odihnitor. Chiar înainte de a mă trezi, soţia mea, Carmela, moartă de mult timp, mi-a trecut ca o vedenie prin faţa ochilor. A dispărut înainte de a-i spune ceva. M-am -trezit indispus, căci

ştiam din alte situaţii similare ce voia să însemne aceasta: mă pândea un pericol de moarte. Am intrat în baie morocănos, să mă pregătesc de faza a doua a operaţiei: călătoria la Paris şi contactul cu marele şef al reţelei care recruta paranormali.

Bălaiul şi Livadaru m-au surprins gol puşcă. Pătrunseseră prin curtea interioară, apoi pe scara de serviciu, cu un scop foarte precis: să mă informeze cu mişcările brunei. Lipoveanul a atacat primul.

- Cam obosit, piciule. Da-ţi strici stilu'.
- Ce vrei să zici? am mormăit eu fără chef, trăgându-mi cămaşa.
- Slujnicuţele nu erau categoria la care luptai. Te iert, însă. Merita.

-Da?

- Da, ai jucat foarte convingător. Cât pe ce să mă păcăleşti şi pe mine.
- Lasă asta! Ce-a făcut tipa brună?

Livadaru şi-a scos agenda şi a început să raporteze după tipic:

- A trimis doi bărbaţi să verifice povestea cu *Bonaventura.* Filajul asupra ta l-a făcut cu un singur troglodit. Aşa prost meseriaş n-am văzut de când mă ştiu în breaslă.
- Se explică. I-a trimis pe cei buni să-mi verifice legenda. Probabil, e vreun amator.
- Posibil, a agreat Livadaru. Ştii că a filmat tot? Ea în persoană.
- Cui a pasat materialele filmate?
- Până acum, nimănui. N-a dat un telefon...

-Nici nu era nevoie. Legătura din organizaţia lor se face telepatic. Exact cum îşi conducea Bătrânul agenţii Florii de Argint.

- Mda. Rişti în continuare?
- Până la capăt. Nu-i altă soluţie pentru a-l găsi pe şef.
- Ce trebuie să facerrr?
- încă nu ştiu. Aşteptaţi să mă întâlnesc cu ea!
- Atunci, ne vedem din fugă, la ieşirea din Angers.
- Perfect! Vă ţineţi de coada mea şi acţionaţi numai când vă chem! Ştie Bălaiul cum.
- Crezi că înghit găluşca?

-Ar trebui. Nici o organizaţie de tipul lor nu renunţă la un exemplar de „zeu" paranormal.

- Putea să te încalece aseară, piciule.
- Nu putea, Bălaiule. Din cauza Irenei. Eu le-am complicat problema.
-Sincer, eu n-aşfi făcut-o. Aş fi mers pe brună. Ce probă de meserie îi scrie pe faţă!
- Suntem spioni, nu agăţători! Femeile, după acţiune!
- Măi, măi, ce puritan! Să nu-mi aduc aminte de nişte scene de plângeau şi pietrele caldarâmului! Ai talent în ramură, piciule. Se cunoaşte că te-am crescut eu.
- Uită, lipa! O mişcare inteligentă, găsită în ultimul moment. Sper să fi adormit orice urmă de suspiciune din partea adversarilor.
- Şi eu, piciule. Nu de alta, da' n-ai faţă de tip care să sfârşească într-un sac de plastic.
- Nici o grijă. Dispăreţi!

S-au topit, lăsându-mă singur. Mi-am adunat conştiincios lucrurile în valize, apoi am coborât pentru micul dejun. Ciudat dar filorul tolomac nu era la post. Adversarii se credeau deja stăpâni pe situaţie. O notă proastă pentru ei. Şi destul de bună pentru mine. Am mâncat pe îndelete, ca un lord englez, apoi am trândăvit până către ora nouă în cameră. Trândăvit numai în aparenţă. în realitate, am analizat fiecare mutare din complicatul joc în care mă agrenasem. Şi, pentru a preveni orice parşivenie din partea „îmblânzitorilor de zei", am făcut un salt în timpul viitor. Nu prea mare şi nu foarte sigur. Cam ca toate salturile bazate pe centrii nervoşi ai premoniţiei. Ceea ce am văzut nu mi-a plăcut dar nici nu m-a speriat prea tare. Deocamdată, rechinii nu se arătau. în jur foia plevuşcă măruntă, adică agenţii de mâna a doua sau a treia. încă nu ştiam în ce categorie s-o încadrez pe Colette. Prea semăna a profesionistă de clasă. Un singur detaliu din biografia ei nu se potrivea cu poziţia de mare şef: locul în care-şi desfăşura activitatea. De regulă, agenţii de mare calibru acţionează în oraşe foarte aglomerate, unde nu-i cunoaşte nimeni. Putea fi însă şi altceva.

La ora zece fără două minute, parcam maşina în faţa atelierului. Am zărit-o prin geamul vitrinei. Aştepta. Era îmbrăcată foarte elegant şi se prefăcea că nu mă observa. Juca tare. Mai tare decât mine, însă, nu. Rolul prostovanului începuse să mă pasioneze. Am pătruns în atelier, salutând-o cu voce ridicată:

- Bună dimineaţa, domnişoară Colette!

- A! a ridicat ea ochii „surprinsă", dumneavoastră? Mă pregăteam să plec. Nici nu ştiu dacă v-am executat lucrarea. Mă iertaţi?

- Sigur! am răspuns eu în engleză.

In gând, l-am felicitat pe cel care o instruise. Mai rar femeie în meseria noastră care să manifeste atâta stăpânire de sine. Şi atâta prefăcătorie. Colette a pătruns în camera din spatele atelierului iar eu am luat loc pe un fotoliu, privind nevinovat înjur. Nu-mi zăream colegii şi asta era cât se putea de bine. Se

mascaseră perfect. Bruneta a apărut cu un plic în mână. Ochelarii mei, desigur.

- Poftim, domnule Stevenson! Puteţi pleca fără grijă. La Marbikan, nu?
- Nu. Cred că v-am spus. Plec la Paris.
- Paris? Ca să vezi! Acolo plec şi eu.
- Ce plăcere! Mergem împreună?

Adoptasem înadins tonul de fante pus pe cuceriri. în gând, îl felicitam pe cel care hotărâse mişcarea. Ordonase supra-vegherea mea continuă, până în Paris. Asta putea însemna multe. Unele, bune, altele, rele. Cojette nu mi-a răspuns la în-trebare. Părea să analizeze ceva. în realitatea, mă ducea cu preşul. Trebuia să meargă cu mine, în maşina mea. De asta eram sigur.

- E o idee, a apreciat ea într-o doară. Dar, de regulă, mie-mi place independenţa. Merg cu maşina mea.

Mergi cu mă-ta, i-am răspuns eu grosolan. în gând, desigur. Pe faţă mi-am tras o mină dezamăgită.

- De ce? Nu prezint încredere?

Mi-a aruncat o privire furişă, menită să mă dea cu picioarele în sus.

- M-aş putea întoarce cu trenul...
- Sigur, sigur...

Jucam tare amândoi. Unul dintre noi era cu siguranţă fraier. Speram că nu eu. în fine, s-a decis. A plecat să-şi ia bagajul iar eu am rămas pe fotoliu. Cu o mască tâmpă, de om mulţumit de cucerirea sa. îmi venea şi mie să râd de mine.

I-am cărat valiza până la maşină, în timp ce ea strunea angajata. Cu această ocazie, am radiografiat mental conţinutul bagajului. Nu m-am mirat deloc să constat că, printre variate fleacuri muiereşti, se găseau şi două casete video. Avea stomac tare tipa. Să mergi cu suspectul lângă tine şi cu proba din care rezultă că-l urmăreşti e ceva demn de filme. Mi-am ascuţit simţurile, am tras puternic aer în piept şi m-am urcat la volan. Excursia se dovedea interesantă. Partea proastă era că nimeni nu mă aştepta la Paris. Mi-am tras o rafală de autocritici pentru neglijenţă şi i-am deschis uşa ucigaşei brune. *Văzând şi făcând*

era regula după care trebuia să rezolv cazul.

PE MUCHIE DE CUŢIT

Parfumul Colettei, discret şi aţâţător adie uşor în habitaclul maşinii. îi simt câmpul energetic, la tangenţă cu al meu. Şi-a propus să mă penetreze informativ, să mă ia în stăpânire pe nevăzuta cale a undelor psi. Nu neglijează nici latura clasică, întregul arsenal de cucerire feminin, sintetizat de cei mai buni psihologi în materie, este lansat cu insistenţă asupra modestei mele persoane. Zâmbete cu înţeles şi atingeri „nevinovate", „întâmplătoare" sunt menite să mă facă praf. Să mă depună cu trup şi suflet la picioruşele brunetei. Mai ales, cu suflet. De asta au nevoie vânătorii de paranormali: de suflete tari, capabile să domine până şi fenomenele naturii. De suflete tari şi nevinovate, apte a fi răsucite în direcţia dorită de cei care organizează războiul zeilor. De suflete tari şi instruite se tem însă. Mă străduiesc din toate puterile să nu par ceea ce sunt în realitate.

în autoturismul argintiu, se dă o luptă cumplită între două forţe ale lumii noastre. Eu, Varain, moştenitor direct al Forţei Vii din Carpaţi trebuie să ghicesc cine sunt ceilalţi. Şi să-i învinge, în numele umanităţii ameninţată de ultimul război, războiul zeilor. Cea mai cumplită formă de război, pe lângă care războiul nuclear pare o glumiţă paşnică. Căci, aproape sigur, războiul zeilor urmăreşte să distrugă definitiv omenescul din oameni, să le subordoneze conştiinţele şi voinţele unei grupări de forţă psi de nivel mondial. Conduc cam stângaci, căci joc rolul tăntălăului emoţionat, cu inima căzută în sutienul domnişoarei Colette. Din când în când, îi suiprind un zâmbet superior şi asta mă încântă. Mulţi „superiori" am tras eu în ţeapă în aproape un sfert de secol de când mă bat cu disperare pentru neamul meu,

românesc. Singurul neam pe care îl cunosc profund şi-l iubesc cu adevărat. Nu pentru ceea ce este acum. Pentru ce a fost şi va fi. Situaţia prezentă a neamului meu nu-mi inspiră dragoste, ci

disperare. Mânaţi de această disperare, luptăm noi, octogonarii români.

La ieşire din Angers către Le Mans, îmi descopăr camarazii de acţiune. Conform celor stabilite, mă aşteaptă în preajma benzinăriei. Mă prefac că nu-i observ şi trag la prima pompă. în timp ce benzinăreasa îmbrăcată ca o extraterestră ¡mi face plinul, eu trimit un gând către Bălai, cel mai apropiat de mine ca fire. Şuviţa energetică a gândului spintecă aerul fulgerător, îl atinge pe lipovean şi se retrage instantaneu. Sper să fi recepţionat corect mesajul. Nu-mi permit mai mult, căci fermecătoarea domnişoară Colette e cu toate simţurile pe mine. încă nu sunt sigur ce poate face. Dacă eu interceptez cu uşurinţă gândurile dominante din creierul oricui, ea de ce n-ar face-o? Plătesc în bani lichizi şi, în timp ce mă aplec să intru in maşină, las o carte de vizită să-mi scape pe lângă picior. Exact cum i-am comunicat Bălaiului. Pornesc şi mă înscriu în (rafie, nevinovat ca un prunc. Sau ca un englez zăpăcit de farmecele unei franţuzoaice brunete cu ochi de foc.

- Mark, îşi începe şerpoaica atacul, drumul e lung şi noi suntem singuri. Intenţionezi să taci tot timpul?
- A! Scuze! De regulă sunt mai comunicativ.
- înseamnă că nu-ţi plac?
- îmi plăceţi teribil. Niciodată n-am întâlnit o femeie ca dumneavoastră.

Mi-am făcut declaraţia dintr-o singură suflare şi foarte convingător. E rândul ei să joace. Porneşte pervers, la rasul sentimentelor.

- Nu se vede, Mark. De ce nu mă tutuieşti?

Şi-a împins scaunul în spate şi a întins o pereche de picioare pentru care merită să renunţi la un regat. Le admir fugitiv şi mă bâlbâi intenţionat:

- Ştiu eu? Sunt cam încurcat. Poate, confuz. De obicei nu sunt aşa.

E mulţumită de răspuns. Aşa ar trebui să mă simt dacă n-aş fi distrus săgeţile psi pe care mi le înfipsese în câmpul meu energetic. îşi umezeşte buzele pline, senzuale cu vârful limbii, gândind la ceva. Şi eu gândesc şi încă intens: *Unde şi cine a instruit-o pentru lupta paranormală?* Ultima tabără de instruire în domeniu fusese distrusă, cu mai mult de doi ani în urmă, de către efectivele Octogonului şi Florii de Argint. Acolo, în Thailanda, căzuse faimosul Sah Po, cel mai teribil vraci paranormal întâlnit vreodată. Şi totuşi, alături de mine, se răsfaţă o pisică mare şi sângeroasă, instruită după acelaşi procedeu. Desigur, o pisică neagră, cu ascendenţă în pantere. Aşa o văd eu pe Colette.

- Te-am căutat aseară la hotel, atacă ea din nou.

Ştiu şi de ce-o face. îmi testează reacţiile la informaţii şocante. Şoptesc încurcat:

- Am fost într-o vizită.
- La o femeie.
- La o femeie, confirm eu cu greutate.
- Parcă nu cunoşteai pe nimeni aici?

Nu-i răspund. Arborez o mină amărâtă şi-mi înfig privirile în asfaltul şoselei. Am identificat deja procedeul prin care vrea să mă sclavizeze psihic: *no secrets.* Yankeii l-au inventat şi aplicat pentru prima dată în comunitatea spionilor. Constă în determinarea unei persoane să se confieze continuu, deoarece nici una din faptele sale nu-i este incriminată, ci aprobată. Anchetatorul manifestă o aparentă francheţe şi căldură sufletească, prin care induce în anchetat starea de „spovedanie" absolut sinceră. în cazul nostru, eu sunt anchetatul. îmi ştiu rolul şi-l joc în deplină cunoştinţă de risc:

- Colette, te rog să nu mă întrebi nimic de femeia aceea!

- E frumoasă? se interesează ea de parcă n-ar fi auzit rugămintea ^mea. Nu mă întreabă din gelozei. Nici din curiozitate. în realitate, o interesez mai puţin decât rujul din geantă. Trebuie, însă, să-mi facă fişa psihologică pentru şeful ei. Asta presupune o anchetă deghizată, de lungă durată şi explică

de ce a preferat să mergem împreună. Mai înseamnă ceva însă. Ceva care mă bucură nespus: adversarii m-au „punctat". Adică, în termeni obişnuiţi, m-au inclus într-o listă de presupuşi

candidaţi la atragerea în organizaţia lor. Strâng din buze, jucând rolul supăratului şi încurcatului. Ea se preface că nu observă şi repetă întrebarea:

- E frumoasă?
- Aşa şi aşa, răspund eu cam fără chef.

Nu se putea să nu răspund. M-ar fi bănuit imediat. îmi aplicase; măsurile de punere în dependenţă psi, trebuia să-i răspund la întrebări de pe poziţia inferiorului dominat. Mai mult ca sigur, Colette a memorat în creier o concluzie de tipul: *Subiectul Mark nu are o slăbiciune anumită pentru femei. Este destul de selectiv şi pretenţios în alegerea partenerelor.* Ancheta se desfăşoară în continuare, cam în aceeaşi termeni. După vreo jumătate de oră, sunt transpirat de-a-binelea. Nu e o pază. întrebările Colettei îmi solicită toată inteligenţa şi experienţa de spion paranormal. Trebuie să joc rolul naivului neiniţiat pentru a ajunge la obiectivul care mă interesează: şeful agenturii paranormale.

Pe timpul anchetei deghizate, mi-am lansat şi „cârligele" de care să se agaţe adversarii. Adică, informaţii prin care mă puteau contacta, atrage sau şantaja. Astfel, Colette a aflat că nu posedam o avere dar luptam să clădesc una, că-mi plăcea traiul pe picior mare şi femeile frumoase... Faptul că nu beam alcool cu pasiune l-am strecurat printre altele. încet dar sigur, efectuam intoxicarea informativă a agentei adversarilor. Fişa psihologică din căpuşei semăna din ce în ce mai mult cu ce doream eu să par. în gând, mulţumeam marilor maeştri psihologi de la care învăţasem cea mai elegantă şi mai dură formă de război, războiul psi şi parapsi.

- Mark, eşti un băiat bun dar n-ai prea avut noroc în viaţă, concluzionează bruna. îşi însoţeşte spusele de o uşoară mângâiere pe faţă. Nu pentru că î-aş plăcea în mod deosebit. Are alte intenţii, împotriva cărora nu ridic nici o obiecţie. Vrea să mă cucerească în întregime, folosind şi calea sentimentală. De-ar şti bestia ce răni cumplite zac în'sufletul meu, s-ar îngrozi şi-ar sări din măşină. Nu ştie şi-mi oferă o probă de artă a

seducţiei, la care reacţionez normal, ca orice bărbat interesat de-o femeie splendidă

- De ce eşti rece cu mine, Mark?

- Nu ştiu. într-un fel, mă inhibi.
- Daaa?

Palma ei caldă şi plină de energie îmi mângâia ceafa. Un avans serios pentru o femeie de tipul ei. încetinesc instinctiv, trag pe dreapta şi opresc. Abia după asta, murmur:

- De ce mă necăjeşti? Vrei să fac un accident de toată frumuseţea?

Nu-mi răspunde pe loc. Zâmbeşte provocator, cu gura ei cam prea mare. Se pregăteşte să mă mintă. în timp ce mă mângâia, îmi trântise o săgeată psi în ceafă, pentru a-mi testa reacţiile. îmi acord o notă mare la predicţie, căci tipa începe cea mai gogonată dintre minciuni. în acest scop, îşi trage o mască de fetiţă nevinovată, pusă pe destăinuiri:

- Mark, adevărul e că-mi place să necăjesc bărbaţii. Chiar să le fac rău.

- Sfinte Sisoie! exclam eu cu ochii pe picioarele ei din ce în ce mai dezgolite.

- Da, de ani de zile, nu m-a atins vreun bărbat. Nu-i suport.
- Te-a rănit unul, ghicesc eu pe un ton înţelegător.
; Da, m-a rănit. Groaznic. De atunci, nu iert nimic.

în ultimele cuvinte sesizez un pic de adevăr. Nici un om normal nu se angajează ca mercenar paranormal. Numai schilodiţii de soartă sau de oameni aleg de bună voie acest drum. Posibil să spună adevărul. Să fi ajuns în breaslă cu inima frântă.

- îmi pare sincer rău, Colette. Eu nu sunt cel care te-a rănit!
- Dar eşti bărbat!
- Poţi să uiţi treaba asta până ajungem la Paris?

Se sperie. Ii simt spaima că m-ar putea scăpa din plasă, deşi pe faţă nu i se citeşte nimic. Raţionează cu mare viteză, oscilând între variante diferite. Profit de clipa de neatenţie şi-i ard o pasă â la Varain: direct în inconştient, cu viteza fulgerului. Puţine şanse să simtă ceva. N-o simte, căci îşi lansează gulguta otrăvită:

- îmi pare rău. Am vrut să fiu amabilă dar... firea m-a trădat.

Nu pot uita ce mi-a făcut...

N-o mai ascult. Am auzit atâtea minciuni de calitate, gulgute cum le spunem noi, spionii, încât mi se face lehamite. Demarez,

accelerez şi intru pe autostradă. Convins că în confruntarea dintre spiritul masculin şi cel feminin scorul e de partea bărbaţilor. Am şi un motiv să accelerez: în zare, la câţiva kilometri, se zăreşte Le Mans. Ne-am cam târât în loc să gonim, din cauza chestionărilor ei. Şi din alt motiv, pe care, sper eu, Colette nu-l bănuieşte: trebuie să ajungem în Paris cu cel puţin o oră după grupările de octogonari. Din aceeaşi cauză, opresc la o cafenea din Le Mans şi-i ofer un meniu tradiţional: cafea, frişcă, prăjiturele. Ea interpretează gestul ca pură curtoazie şi-mi oferă în loc o scenă care ar reconverti toţi pederaştii la viaţă heterosexuală. Trebuie să recunosc că se pricepe la pus pe jar masculii. Mă pune şi pe mine. Nu fac nici un gest să mă împotrivesc. Din contra, în forul meu interior, îi mulţumesc zeiţei norocului că-mi trimite dame din ce în ce mai faine şi mai dispuse să mă fericească. Amărăciunea născută din conştiinţa faptului că o păcălisem pe Irene dispăruse. Pentru Colette n-aş vărsa o lacrimă, căci e profesionistă, ştie ce face şi, la o adică, mi-ar lua gâtul zâmbind dulce. Amintirea celor doi subordonaţi aruncaţi la gunoi mă face să arunc o privire către mâinile ei. Fine, îngrijite dar puternice. Probabil, face vreun sport. îmi surprinde privirea iar eu ies frumos din situaţie, luându-i dreapta şi sărutându-i-o cald:

- Te înţeleg şi-mi pare rău pentru tine! şoptesc eu.
- Nu-i nimic! Să fim prieteni!

N-am prieteni în rândul scorpionilor, şerpilor şi ucigaşilor profesionişti, însă accept. Omul trebuie să încerce de toate. Nu se ştie de unde poate sări norocul. O prind de mijloc cu mult curaj şi-o conduc către maşină. Ea nu se împotriveşte. îşi potriveşte paşii după ai mei şi se lipeşte finuţ de mine. E bine. Un soi de armistiţiu s-a încheiat între noi. Fiecare crede că l-a prins pe Dumnezeu de picior dar... cine poate cunoaşte adevărul gol-goluţ?

*

Până la Chartres, cale de vreo sută treizeci de kilometri, îmi povesteşte ceva dulceag, greu de înghiţit de mine dar care, de

regulă, prinde la gogomani. O copilărie tristă, alături de un tată bun, dar fără mamă, care plecase în lume c-un berbant. Zugrăveşte destul de convingător adolescenţa plină de lipsuri

dintre cele care îţi crează sentimente de inferioritate. Pune capac la povestire cu marea ei deziluzie, petrecută în timpul studenţiei. Dacă ar fi s-o cred, un tip fain, plin de bani şi libertin cât încăpea, pusese geana pe ea din pură distracţie. O sedusese după toate regulile artei. Ii arătase cărări de aur până la Cer, apoi îi trăsese scară de sub picioare. Am auzit multe poveşti similare, încât nu mi-e greu să recunosc tiparul. Foarte rar se naşte un tip cu talent de mincinos perfect în domeniu.
Asta gândesc însă pe faţă nu mi se citeşte decât compasiune. O şi exteriorizez:

- Te înţeleg perfect, Colette. Am trecut şi eu printr-o poveste urâtă.

- Vreau s-o aud!

- Nimic interesant, zău aşa! Era o răzgâiată dintr-o familie cu pretenţii. Probabil, am fost una din insectele masculine adunate de ea în insectar. Din cauza ei am plecat prin lume...

în timp ce-i depăn povestea, încep s-o cred şi eu. Mă strădui din toate puterile să fie reală, căci regula după care adversarii îşi culeg agenţii este asemănătoare cu a noastră* *Mergi prin lume şi caută oameni răniţi de semeni sau soartă! Vindecă-i! Dă-le ceva în locul a ceea ce au pierdut! Pe această cale, îi vei transforma în cei mai cutezători luptători pe frontul nevăzut!* Datorită acestei reguli, mă strădui să par o fiară rănită, recrutabilă. Nici nu joc prea tare. Am destule răni, încă sângerânde, căpătate într-o luptă grea, aproape fără sorţi de izbândă, în slujba unui neam care nu mă cunoaşte. Şi nici nu mă va cunoaşte încă mult timp de acum încolo.

Colette pare mulţumită de rezultatul investigaţiei sale psihologice. Probabil, şi-a îndeplinit misiunea. A stabilit tot ce primise ordin să stabilească. îmi adresează câteva cuvinte de mângâiere, lipsite însă de căldură umană. Dacă a avut cândva sentimente, acestea au murit demult. Mi-e milă de ea. E un robot de cules informaţii şi lichidat adversari. Nu ştiu dacă mai poate fi înviată, să simtă şi să gândească ca o femeie normală, afectivă. Ancora psi strecurată de mine în adâncul creierului ei

are acest rol: să refacă puntea dintre sufletul ei şi lumea vie. Dacă voi reuşi această operaţiune delicată, adversarii vor pierde

o agentă teribilă iar noi vom câştiga un om pentru omenire. O femeie, mai precis.

Pe ultimii kilometri către Paris discutăm banalităţi. Nu ştiu de ce a renunţat să mă îmbrobodească şi asta îmi dă senzaţia de insecuritate. Eo agentă foarte periculoasă datorită imprevizibilului din ea. începe o acţiune, apoi o abandonează, astfel că nu scapă nici un indiciu privind modul în care va acţiona în viitor. Dacă n-aş avea informaţiile obţinute prin saltul în timp, confuzia ar fi totală. Mă mulţumesc s-o studiez în continuare. E o atitudine înţeleaptă. Nu mă obligă să întind coarda, să încerc să-i intru sub piele. Orice spai de calitate simte când cineva se străduie să se infiltreze pe lângă el sau în organizaţia din care face parte. Pentru reuşita operaţiunii planificate, trebuie să-i las pe ei să atace, să mă pipăie pe toate părţile. O acţiune neplăcută dar utilă.

Intrăm în Paris şi, ca din întâmplare, trec pe Rue de Ponte. Răsuflu uşurat de cele văzute. La numărul 47 se lăfăie o plăcuţă de alamă pe care scrie clar *Agenţia de navlosire Blue Star.* Băieţii mei au ajuns la timp pentru a pune pe picioare întreprinderea de acoperire. Nu mă îndoiesc de faptul că Bălaiul şi-a pus în mişcare toate pilele şi relaţide căpătate pe timpul celor opt-zece ani de lucru în Paris. încetinesc şi-i explic Colettei pe un ton banal:

- Aici lucrează partenerii mei.

Ochii i se aprind fulgerător. Fotografiază clădirea cu o privire, se stăpâneşte şi-mi replică nepăsătoare:

- înseamnă că trebuie să cobor?

-Te conduc unde vrei. Ce înseamnă câteva minute în plus sau în minus?

- Iau un taxi...
- Nu se poate!

Ne ciondănim câteva clipe. Mă convinge s-o las într-o staţie de taxi. Nu vrea să ştiu unde merge. Asta nu înseamnă că nu voi afla. încă din faţa Agenţiei, filorii noştri intraseră în dispozitiv, cu ochii pe dama brună. O vor duce până-n gaură de şarpe. Şi mai

departe, dacă va fi nevoie. Eu întorc alene şi mă îndrept către *Blue Star.*

*

* *

De cum pătrund, dau cu ochii de lipovean. înţolit la patru ace şi-un bold. Pot jura că e patron de ship-handling. Şi încă unul pricopsit. Se lăfăie după un birou masiv, ornat cu steguleţe, statuete şi alte marafeturi artistice de factură marină. în dreapta, un băruleţ pe care l-a folosit deja. îi scrie pe faţă şi pe nas treaba asta. în spate, un raft de bibliotecă plin cu hârţoage închise în mape colorate. O linie de calculator se lăfăie în stânga sa. Operatoarea, o fetişcană cu feţişoară ascuţită şi păr lung nu-mi este cunoscută, aşa că mă prezint ca la cartea de acoperire:

- Bună ziua. Sunt Mark Stevenson de la Marbikan.

- Iar eu sunt primul consilier de taină al papei, replică lipoveanul în limba română. De la el am aflat că Hristos nu mai vine în anul 2000.

îmi prinde privirea concentrată pe fetişcană şi izbucneşte în râs:

- De-a noastră, piciule. O ţinea Livadaru la secret, în Paris.

Simţind că e vorba de ea, fetişcana se ridică de pe scăunelul din faţa calculatorului. Se tot ridică cam vreun metru şi optzeci, de zici că-i baschetbalistă. Iese de după măsuţă şi-mi întinde mâna camaradereşte:

- Angela Mocanu. Am lucrat cu Maxim Gheorghe.

: în regulă. Rezişti la o conversaţie mai deocheată?

în loc de răspuns, izbucneşte în râs. Nu-i frumoasă, dar e simpatică. Presupun că aflat deja cine-i Bălaiul şi cum se manifestă. Merg la bar, trag o cutie de cola şi mă aşez în faţa „patronului":

- Felicitări, lipa! Mi-au tremurat nădragii că n-o să reuşiţi.

- Ji-au tremurat din alte cauze. Frige tare arătarea brună, nu? Senzaţii tari?

- Cum te-ai simţi cu un scorpion în pat? M-a testat tot drumul. Ati reuşit să mobilaţi repede.

- Angelica, scumpica de ea, avea biroul. N-am schimbat decât firma.

- Dacă ne caută la Registrul firmelor suntem în plop.

Lipoveanul rânjeşte satisfăcut. Poate băga în cofă un descântător paranormal. îşi aprinde tacticos un trabuc, apoi îmi întinde un carton lucios, cu stema franceză pe el. O singură

privire mă liniştеşte: Agenţia Blue Star figurează în scriptele oficiale de nouă ani.
- Un fals ca ăsta costă bani...
- îhâm! Ne-au uşurat de cincizeci de bătrâne. Dolărei.
- Barem avem o bază ca lumea. M-am săturat de coteţe ascunse.
- Şi eu, piciule. înfloresc de îndată ce dau peste un hoceag ca lumea şi-un birou de boss. Cum îţi par?
- Magnific, plin de parale şi nemilos ca un imperialist.
- Aşa şi sunt. Abia aştept să apară ăia, să ne verifice.
- Nu vin, lipa. Pe mine mă vor. Numai pe mine. Viu şi îmblânzit.
- De unde să te ia?
- Habar n-am. Tipa s-a jucat cu mine. N-a lăsat măcar un capăt de aţă de care să mă leg.
- Ce muiere!
- Ce organizaţie! Nu cred în nimic. Verifică tot.
- Păcătoasă treabă! Aşteptăm până ce ne trece părul prin căciulă. Dacă nu te contactează?
- Trebuie s-o facă. Le-am servit exact ce-şi doresc ei: un „zeu" sălbatic, neatins de instructaj sau educaţie.

Bălaiul îşi frecă mâinile mulţumit:
- Şi-n clipa supremă, îi bagi în bâlbâială.
- Dacă va fi o astfel de clipă, lipa. Indivizii acţionează extrem de prudent. Se tem de ceva.
- Tu nu te-ai teme?
- Nu ştiu. Nu ţi se par ciudaţi?
- Ba da, piciule. Par evadaţi dintr-un film cu lucruşoare zburătoare. De la cine or fi învăţat meserie, că nu recunosc modelul?
- Ai pus punctul pe i. Cine i-a învăţat şi cine îi adună sub o singură umbrelă?

Bălaiul se scarpină furios în cap. Semn că gândeşte profund. începe să numere pe degete:
- Ruşii? Chinezii? Americanii? Evreii?... Nu seamănă cu nici unii.
- Aia e! Să aşteptăm informaţii!

Aşteptăm vreo jumătate de oră. Raportul filorilor plecaţi pe urma Colettei n-are darul să ne lumineze măcar un pic. Femeia schimbase câteva taxiuri, contrafilându-se ca la carte, apoi se oprise la o clădire jerpelită din Cartierul Latin. Un bloculeţ cu patru etaje, locuit mai ou seamă de artişti şi pierde-vară.

- Se luminează a beznă, comentează Bălaiul.

Faţa lui Livadaru trasă de nesomn se posomorăşte.

- Sunt meseriaşi. Atacul nostru i-a alertat. Vor intra în conservare pentru mult timp.

Are dreptate. Cu o singură excepţie: adversarii se pot retrage în bârlog numai cu micul meu^spion energetico-infor- mativ implantat în creierul Colettei. în eHmi pusesem toată speranţa. încă nu-i momentul să-l activez. îmi las camarazii să efectueze supravegherea de rutină asupra Colettei iar eu plec la hotel. Trag la Hilton, ca orice englez naţionalist. îi uşurez Colettei legenda de contactare. Unde poţi căuta un turist englez dacă nu la Hilton? Fac un duş şi mă culc fără să mănânc. Hărţuiala psi îmi tăiase pofta de mâncare. Adorm cugetând la un mare adevăr: *E foarte greu să joci roluri de naivi sau de proşti.*

în jurul orei şase după amiază, fac ochi din proprie iniţiativă. Iau o sticlă de bere din frigider, mă aşez la fereastră trag din ea, admirând oraşul galic. Beau şi fumez în timp ce îngerul veghetor îşi face datoria: trage clopotul de alarmă. El mă trezise şi mă îndemnase să-mi fâţâi fizicul prin faţa geamului. Jos, în parcarea hotelului, o grupare de filori stă cu sculele de filmat pe direcţia mea. Nu-s ai noştri. Sunt ai lor. Vânătorii de paranormali se puseseră în mişcare. Exact la timp, să nu mor de plictiseală. Mă îmbrac fredonând, ies în hol şi lansez prin ministaţia cu secretizor parola convenită. *Trenul de Reims a întârziat.* Cobor la restaurant să mănânc şi să văd ce le poate capul nevăzuţilor mei adversari. Nu se întâmplă însă nimic deosebit. Filorii mă miros şi mă filmează conştiincios dar se ţin departe. Nici urmă de frumoasa mea brună. încep să mă îndoiesc sincer de perspectivele reuşitei. Am nimerit o grupare de nevricoşi. Deşi le trebuiesc mai ceva ca iarba de leac, se ţin în umbră, de frica

unei cacealmale.

Urc în cameră, convins că am ratat infiltrarea. Pornesc televizorul, îl pun pe. ştiri. în limba engleză pentru beneficiul

celor care mă ascultă. Mai precis, pentru cei care, în timp ce mâneam, îmi cotrobăiseră prin cameră şi-mi plantaseră un microfon în veioză. Microfon pe care-l simţisem de cum păşisem în cameră. După aceasta, mă întind în fotoliu şi încep să gândesc serios. Jocul Colettei începe să se explice în oarecare măsură. *Vino-ncoace, fugi încolo!* nu e o tehnică obişnuită. E tehnica de luptă aîncolţitului, evoluând pe muche de cuţit. Raţional sau inconştient, Colette ştie că e prinsă în laţ şi se apără semănând confuzie. Rămâne de văzut dacă mă suspicionează pe mine sau pe altcineva, vinovat de eşecul din cazul Walter Kronfeld. în lumea spionilor mercenari trădarea aproapelui e ceva la ordinea zilei. Cu noi, spionii de inimă, situaţia e radical deosebită. De asta se şi tem inamicii. Ne consideră fanatici insensibili la argumente raţionale. Desigur, pentru ei raţiunea înseamnă bani.

După vreo jumătate de oră sună telefonul.

- Mark, am reuşit să te descopăr!

în vocea ei nu pot citi mare lucru. Tare aş vrea să ştiu ce-i cloceşte creieraşul. Răspund plin de însufleţire:

- Colette, ce mult mă bucur!
- Gândeam că eşti singur şi te pot ajuta cu ceva.
- Ştiu eu?
- Şi eu sunt singură, Mark.

înţeleg mişcarea. Adversarii mi-o oferă pe Colette pentru a evita o situaţie de tipul celei petrecute în Angers. Se tem că voi agăţa o femeie cu care să petrec noaptea. Asta înseamnă că vor acţiona în-următoarele ore.

- Ne vedem? întreb eu cu „timiditate".

Nu-mi răspunde imediat, deşi ea a aruncat pastila cu singurătatea. Răspunsul ei, la fel de şovăitor ca şi celelalte avansuri făcute, mă lămureşte pe deplin. Adversarii vor acţiona asupra mea, în Paris, folosind-o pe Colette drept agent de blocaj. O conspiră însă, căci nu-i permit să se afişeze în public cu „obiectivul".

- Poţi veni la mine, îmi susură ea şi-mi dictează adresa.

- Imediat! mă arunc eu ca un apucat. Vin imediat!

CAPTIV

Scriu adresa pe un bileţel şi, la ieşire din cameră, îl strecor sub covorul din hol. Acolo unde-l vor căuta băieţii noştri. Cobor precipitat şi mă interesez la recepţie de nişte flori. în timp ce comisionarul pleacă să mi le aducă, eu aleg o sticlă de şampanie din bar şi cer să mi-o împacheteze frumos. Mă comport exact ca un găgăuţă emoţionat de vizita ce urmează. De îndată ce vin florile, ies cu ele într-o mână şi cu sticla de şampanie în cealaltă. Taxiul care aşteaptă în faţă, deşi nu l-a chemat nimeni, nu poate fi decât al adversarilor. Nu-şi permit să lase nici o urmă din mine. Asta înseamnă că vor încerca să mă facă dispărut. încep să simt că trăiesc şi lupt. Mă săturasem de lălăială, testări psihologice şi aşteptare. Sar în ta^y, îi dau adresa şoferului şi nu mă minunez deloc de faptul că-şi ţine faţa în umbră. M-ar fi mirat teribil dacă şi-ar fi prezentat moaca, să i-o pot fotografia. Mă întind satisfăcut şi privesc nevinovat la trafic. Nu văd filorii noştri dar asta nu înseamnă că nu sunt cu nasu-n urma prăzii. Rămâne de stabilit cine va fi prada din acea noapte. Până la adresă, trec prin filtrul minţii cam tot ce ştiu despre Colette, în speranţa că-i voi găsi un punct slab, de care s-o apuc. Altul decât cel plantat de mine în inconştientul ei. Nu găsesc un astfel de punct dar nu dezarmez. Am rezolvat cazuri mai disperate decât acesta.

Mă aşteaptă în capul scărilor, cu uşa deschisă, cu spatele către lumină. Din această cauză, faţa ei brună pare şi mai întunecată. Mă ©prese şi-i întind fără vorbe florile şi şampania.
- Mark, eşti de modă veche. Poate de aceea îmi placi.

în face loc să trec pe lângă ea, să intru în apartament. Dintr-o singură privire, înţeleg că funia se adună la par. Apartamentul a fost închiriat în acea după amiază. Cu toate eforturile adversarilor, aerul impersonal, de casă nelocuită n-a dispărut. E destul de elegant dar... îi scrie în aer faptul că, de regulă, e gol. Inamicii acţionează în continuare foarte prudent, fără urme. Dacă cineva mi-a luat urma până la apartament, va constata că fusese închiriat pentru maxim o săptămână, printr-o agenţie, de un client nevăzut, care plătise prin poştă. Astfel de chestii se practică în mod curent. Situaţia e de natură să-mi pompeze adrenalina în sânge. îmi plac adversarii inteligenţi, care acţionează curajos. Probabil, voi întâlni ceva demn de Varain, superspionul care făcuse ceva vâlvă în lumea umbrelor! Mă aşez în fotoliul indicat de Colette şi-o admir, învăluită într-un halat pufos, alb ca neaua, pare o fecioară nevinovată. Ochii ei negri, lucioşi par blânzi şi calzi. Mă priveşte insistent să mă robească cu totul. Prepară două cocktailuri şi, cu ele în mână, păşeşte către mine. Halatul fără nasturi îmi permite să văd un spectacol de zile mari. E goală puşcă, gata să mă recompenseze în avans. Numai amintirea celor două cadavre mă opreşte să-mi întind mâna către pielea ei catifelată, de culoarea aramei vechi. Primesc paharul cu băutură odată cu un sărut fugar, pe buze. O prind de mijloc şi-mi afunda faţa în trupul ei frumos mirositor. Nu pentru că

m-as prăpădi de dragul ei. Pentru a câştiga timp şi a încerca să înţeleg de ce e atât de alertat îngerul meu veghetor. îl simt cum se zbate să mă atenţioneze de un mare pericol. înainte de a-l identifica, Colette îmi dă capul pe spate şi-şi înfige dinţii în buzele mele. Halatul i se desface şi eu o primesc aşa cum se prezintă. încă nu ştiu dacă e un dar sau o otravă. Ajuns cu gândul la acest cuvânt, otravă, mâna mi se destinde involuntar şi răstoarnă paharul de pe braţul fotoliului. Senzaţia de insecuritate dispare dar eu mă răcesc tot, din creştet până-n tălpi. Am cunoscut multe ucigaşe dar nici una care să te ucidă în timp ce faci dragoste cu ea.

*

* *

Nu doresc nici unui bărbat să facă dragoste cum am făcut eu cu Colette în acea noapte. Mi-au trebuit mari eforturi pentru a-mi trezi instinctele amorţite de oroare. Toate prefăcătoriile învăţate în aproape un sfert de secol de spionaj s-au adunat într-o sinteză pe care am aplicat-o pe Colette. Jucam drăgăstos si tandru, deşi inima-mi urla de atâta urâţenie adunată într-un chip atât de frumos. Şopteam cuvinte duioase cât mai convingător cu putinţă, forţându-mă să uit că evitasem otrăvirea la un fir de păr. O singură dată, m-am întrebat ce simţea ea. Colette părea să trăiască din plin toate senzaţiile unei partide de amor. Am realizat că suferea de o deformare psihică mai rar întâlnită, în care plăcerea se obţinea prin crimă. Cât eram eu de Varain, îmi venea s-o strâng de gât şi s-o şterg înainte de a-şi veni în fire. Asta mă îndemna omul normal din mine. Superspionul îmi dicta însă implacabil: *Varain, e singura verigă către şeful reţelei. Dacă o pierzi, ratezi misiunea.* A învins profesionistul. Am rezistat unei îndelungate partide de dragoste. Suspendasem raţiunea şi pusesem în mişcare animalul. Numai animalul. Iar acesta, animalul, găsise în Colette tot ce-i trebuia. Nu vreau să-mi amintesc ce s-a petrecut în apartamentul acela, în noaptea aceea.

Către ora trei, zăceam extenuat dar cu simţurile la pândă. Scăpasem de otrăvire dar orice alt sistem de lichidare putea fi pus în mişcare. Alături, Colette, goală şi nespus de frumoasă, respira sacadat. O istovisem înadins, să mă asigur că nu-mi făcea o altă figură urâtă.

- Mark, n-ai vrea să câştigi nişte bani? Mulţi bani?

- Cine nu vrea? Ce-ţi veni?
- Ştiu o metodă de a câştiga bani mulţi. Vrei s-o vezi?
- Contrabandă? Nu, nu risc!
- Nu e contrabandă.
- Atunci ce e?
- Trebuie să vezi.

-Nu!

- Trebuie!

Vocea îi devenise persuasivă. Mă descânta pentru faza a doua a operaţiei. Nu observase că evitasem otrava? Considera că fusese o simplă întâmplare? Cu mare greutate, m-am lăsat convins să mă îmbrac şi s-o urmez. Am coborât din apartament, am traversat strada şi am făcut circa o sută de paşi, până într-un scuar. Un Fiat roşu stătea cuminte şi singuratic în penumbră. *Totul e organizat la milimetw,* am constatat eu cu gândul la persoana care rămăsese în apartament. Da, la ieşire din apartament, Colette nu închisese, pe motiv că vom reveni în maxim jumătate de oră. Simţurile mele, ascuţite de pericol, sesizaseră însă o fiinţă omenească în debara. Era bărbat, gardă de corp, gata să sară în ajutorul ei, în caz că treaba ar fi evoluat prost. îţi trebuie o doză mare de nesimţire să faci dragoste în prezenţa unui body-guard. De ce rămăsese acolo? Foarte probabil, pentru a şterge orice urmă a trecerii noastre şi a preda apartamentul. îmi juram că nu voi mai călca niciodată în mlaştina aceea cumplită, în care trăisem cele mai murdare momente din viaţa mea de spion.

Deşi cunoşteam relativ bine Parisul, nu înţelegeam unde mă ducea Colette. Nici nu îndrăzneam s-o întreb. In momentul urcării în mâşină, pusesem ministaţia pe poziţia *pericol* şi-o lăsasem să cadă lângă stâlpul de lumină. Dacă totul evolua normal, octogonarii mei îmi puteau lua urma prin filaj. După vreun sfert de oră de condus pe străzile aproape pustii, ne-am oprit în faţa unei clădiri mătăhăloase. Un.fel de doc, siloz sau depozit de mărfuri. Colette a parcat în umbra zidurilor, apoi m-a condus .către o uşiţă zăbrelită. La orice întrebare îmi răspundea cu un *Vezi imediat, vei fi mulţumit.* Am pătruns într-un hol Îung, înalt, luminat prost, de un bec de veghe, acoperit cu plasă de sârmă. Colette păşea înainte, foarte sigură de ea. Mai fusese acolo. Am coborât câteva scări betonate şi am ajuns în faţa unei uşi metalice, prevăzute cu cifru. Bruneta a acoperit plăcuţa cu

trupul ei şi-a format combinaţia, să n-o pot observa. Atâta suspiciune nu întâlnisem niciodată în viaţa mea. Am intrat după ea într-un soi de hangar, înalt de vreo zece metri, mare cam cât un teren de tenis de câmp. Deasupra noastră, o complicată reţea de şine, cabluri şi alte ferătănii. Pe jos, beton nefinisat. Construcţia părea relativ nouă şi era la fel de slab luminată ca şi holul de intrare.

Colette m-a condus la un fel de cabină de metal şi sticlă, de forma unui cub, cu latura cam de patru metri. Toate simţurile mele urlau: *Pericol de moarte!* M-am stăpânit căci, în cazul dat, nu puteam îndeplini ordinul decât riscând totul pe-o carte. In mod vădit, aveam de a face cu o organizaţie foarte periculoasă^ formată din profesionişti de talie. Fără risc, nu-i puteam afla. în cabină, pe o masă simplă, se aflau câteva telefoane şi o scrumieră. Părea să fie biroul unui dispecer sau a unui supraveghetor. Femeia m-a invitat să iau loc, apoi a format un număr la unul din telefoane. Un număr de interior, pe care l-am memorat instinctiv. A comunicat doar atât: *Am sosit.* După aceasta, s-a întors către mine şi mi-a zâmbit complice:
; Eşti bine. M-ai regulat de m-au găsit dracii.

înainte ca eu să răspund, ieşise din cabină. Am dat să mă ridic, s-o urmez. întunericul a fost spart de o lumină orbitoare, care a ocupat brusc întregul hangar. Instinctiv, mi-am extins câmpul energetic, pentru a mă apăra. La fel de instinctiv, l-am retras, căci fusese atins de o arsură cumplită. Aşa ceva nu mai întâlnisem în viaţa mea. De regulă, energia psi trece prin foc fără a fi afectată. Descumpănit dar încă stăpân pe mine, am încercat să fac o evaluare a situaţiei. Pereţii cabinei luminau de parcă ar fi fost din fosfor. Şi frigeau cumplit, de la distanţă. O lumină orbitoare ţâşnea din tavanul hangarului. Puteam vedea în afară, ca printr-o ceaţă, însă nu puteam părăsi cabina. Reflexele de luptător m-au determinat să arunc primul obiect aflat la îndemână, scrumiera, în fereastră. A urmat un uşor fâsâit şi picături de sticlă topită au căzut la picioarele mele.
*
* *

-Funcţionează perfect. în sfârşit, ceva care funcţionează perfect.

Vocea care rosteşte aceste cuvinte aparţine unui bărbat blond, înalt, cu ochi albaştri, reci. Mă priveşte de la câţiva paşi,

prin peretele de sticlă. Lângă el, Colette şi încă un bărbat, şaten, scund, îmbrăcat elegant. Nici urmă de bătrânul cu lavalieră. Am dat greş. închid ochii pentru o clipă dar îi deschid repede. Adversarii nu trebuie să bănuiască nimic, absolut nimic. Blondul grăieşte din nou:

- Varain, te-ai mişcat frumos, ai uimit lumea noastră cu personalitatea ta de excepţie...

Nu-i răspund. Extind tentativ o şuviţă energetico-informativă. De îndată ce se apropie de peretele de sticlă şi metal, simt un foc groaznic în întregul organism. Probabil, adversarii au descoperit a doua componentă a bioenergiei şi o folosesc în cazul meu. Colette zâmbeşte maliţios dar nu scoate un cuvânt care m-ar pune pe urma informaţiilor căutate. încerc să-i zădărăsc, să-i fac să se deconspire:

- Interesantă demonstraţie dar, la momentul potrivit, voi dispărea ca de obicei.

-Nu vei dispărea, Varain. Nici nu voi discuta cu tine. Asta o fac proştii prin filmele de un gust îndoielnic. Noi te lăsăm să mori ignorant.

Acestea fiind spuse, se retrag toţi trei. Rămân singur în cuşca energetică. Frământat de îndoieli. Lumina trece prin câmpul misterios şi fierbinte, căci văd aproape perfect întreaga hală. Sunetul trece, probă fiind discuţia mea cu capturatorii. De ce nu trece bioinformaţia? De ce nu pot lansa săgeata spiritului pentru contact psi cu tovarăşii mei de arme? Un singur răspuns intuiesc: inamicii au decodificat bioinformaţia, i-au aflat componentele şi au găsit un câmp prin care nu pot penetra. Perpectivele sunt sumbre. Voi zace în cuşcă, fără apă şi mâncare, stingându-mă încetul cu încetul. Nu cred că inamicii vor risca să întrerupă câmpul cuştii pentru a mă hrăni. Par foarte bine informaţi cu privire la persoana şi performanţele mele. Prin minte îmi ţiuie ameninţarea: *Te vom lăsa să mori ignorant.* Din câte am văzut până acum, îşi vor ţine promisiunea. Mă vor studia murind celulă cu celui.t. Şi vor confirma rezultatele observaţiilor în materiale ae învăţământ destinate teribililor studenţi ai organizaţiei. Nu ştiu încă cine sunt şi astă mă umple de furie.

Mă aşez pe scaun şi scot ţigările. Numai opt. Calculez că pot rezista fără apă vreo patru zile, astfel că le împart două câte două. Raţia zilnică. Aprind una şi mă răstorn pe scaun, cu picioarele pe birou. O poziţie din care se relaxează unii oameni. Nu şi eu. Eu am alt motiv pentru care o fac pe yankeul. Am descoperit camera video ascunsă care îmi filmează orice gest şi îi acopăr vizibilitatea cu tălpile pantofilor. Faţa trebuie să-mi rămână cât mai ascunsă. Oricât de antrenat sunt eu, e imposibil ca, sub influenţa lipsei de apă şi alimente, să nu scap vreo reacţie decriptabilă de către adversari. încep să cuget metodic, aşa cum am fost antrenat. îmi adun informaţii utile apărării. Şi, de ce nu, contraatacului. Viaţa de spai neconvenţional m-a învăţat să nu renunţ niciodată, nici măcar în pragul morţii. Mai există o cauză pentru care mă comport atât de calm: în scurta clipire din timpul discuţiei, am zărit figura marelui strămoş, Zamolxe. Rece, calmă, plină de siguranţă şi linişte interioară. Aşa trebuie să devin şi eu. De data asta, fără ajutorul său, căci

ciudatul câmp fierbinte nu permite transferul energetic cu care m-am obişnuit.

încep studiul şi evaluarea situaţiei operative, pe baza celor câteva informaţii pe care le-am obţinut deja. Cuşca de câmp energetico-termic în care sunt închis pare să fie fixă şi alimentată de o sursă de mare putere. Dacă ar fi fost reglabilă, m-ar fi prăjit deja. Concluzia? Aparatul nu poate fi reglat pentru a mă termina rapid sau adversarii vor să mă studieze pe îndelete. A doua variantă e mai probabilă, deoarece nimeni nu i-a oprit să confecţioneze o cabină cu pereţi glisanţi. în primii ani de luptă în Octogon, întâlnisem o astfel de capcană, pe teritoriul românesc. Cât pe ce să mă zdrobească. Nu numai pe mine. Şi pe femeia mea de atunci, Carmela. Amintirea^ acelei acţiuni îmi dă un nou impuls către aflarea adevărului. înainte de toate, trebuie să mă odihnesc, însă. Să-mi adun întreaga energie. Fără să-mi pese de ce vor crede adversarii, mă întind pe podeaua tare, în spatele biroului şi adorm la comandă, îngerul personal rămâne la post, să-mi vegheze somnul de încărcare cu energie. De unde voi lua energia, când accesul către Univers îmi este blocat? Aceasta e întrebarea cu care adorm. Mi-am pus-o anume, pentru a-i găsi răspuns inconştient.

Dorm ceva mai mult de o oră. Fără vise, semn că ciudatul câmp fierbinte barează calea către lumea viselor. O situaţie foarte neplăcută, căci multe informaţii viitoare le-am obţinut pe această cale. înainte de a deschide ochii, imaginea lui Zamolxe apare din nou. La fel de clară şi senină. încep să înţeleg ce vrea să însemne aceasta. Mă ridic, mă întind alene şi casc zgomotos, ca orice om sănătos, după un somn bun. Dau ocol cuştii, testând fiecare limită. Deocamdată, am un imperiu al meu pe care adversarii nu-l pot viola decât cu mare risc. Orice întrerupere a câmpului înseamnă o ofertă directă de tipul *Şterge-o, Varain!* Mă aşez pe scaun şi încerc telefoanele de pe măsuţă. Spre surprinderea mea, funcţionează. Fac numărul observat la Colette, 241, şi aştept să-mi răspundă cineva. Chiar îmi răspunde. Nu oricine. Bruna franţuzoaică în persoană.

- Te-ai plictisit, Varain?
- Piesa s-a terminat. Putem discuta?

- Depinde ce vrei.
- O vorbă cu marele şef.
- Cu marele şef? o face ea pe proasta.

în câteva fraze bine gândite, îi fac portretul bătrânului cu lavalieră. Nu omit cel mai mic detaliu, cel mai mic neg sau rid de pe faţa sa. îi înfig ţeapa până la fund, să înţeleagă că au ceva de aflat de la mine. Nu-mi răspunde în nici un fel. închide. Abia când aud tonul, realizez marele^adevăr: câmpul termo-informativ e penetrat de telefoane. îmi pot trimite săgeţile de-a lungul liniilor, apoi, către ţintele alese. Cum or fi scăpat din vedere adversarii această posibilitate? Nu-mi exteriorizez surpriza, nu mă grăbesc să folosesc telefoanele pentru legătura cu lumea din afara temniţei mele. Viaţa de spion m-a învăţat că adversarii proşti apar foarte rar iar întâmplările fericite sunt o creaţie a unor scenografi. Concluzia? Adversarii mi-au lăsat telefoanele în scop de a mă determina să lucrez prin ele. Un mesaj direct, prin telefonul de oraş, mi-ar fi deconspirat camarazii. Un mesaj telepatic, către centrală... Ei, ce ar fi cu un astfel de mesaj? Faptul că bătrânul şef lucrează telepatic îmi dă o idee: au inventat un aparat tehnic de interceptat gândurile sau au găsit o fiinţă cu capacităţi în această direcţie. Asta înseamnă ceva teribil de neplăcut: invazie extraterestră. Nici- o civilizaţie pământeană n-a^atins stadiul de dezvoltare pe care-l simt la adversari.

îmi pun capul pe braţele întinse pe birou, într-o poziţie cât mai lejeră, care să consume cât mai puţină energie. Voi avea nevoie de fiecare fir de energie. Din vânător am ajuns vânat şi animal de laborator. O poziţie care nu mi-a plăcut niciodată. Nici măcar când eram testat de ai mei, în scop de a fi întărit psihic. Conştiinţa faptului că mă aflam la dispoziţia unei puteri din altă lume decât cea pământeană nu mă sperie. Am luptat şi am învins, în două confruntări cu piraţi ai spaţiului universal. Chiar dacă aş muri în confruntarea cu nevăzuţii capturatori, n-aş pierde nimic. Oricum, sunt obosit de ani lungi de luptă şi insatisfacţii.

Vânătorii de zei n-au însă intenţii ucigaşe. Asta o aflu cam după două ore. Aţipisem cu capul' pe braţe, când am auzit o voce dogită, adresându-mi-se în limba franceză:

- Varain, ai vrut să mă vezi.

Bătrânul cu lavalieră îmi vorbeşte de dincolo de peretele fierbinte şi translucid. Stă pe un scaun cu rotile, cu privirea

inteligentă înfiptă în ochii mei. Lângă el, blondul care îmi promisese moartea în întuneric. Atât. O delegaţie cam mică pentru ce bănuiam eu. Marele şef pare un bunicuţ simpatic gata să inventeze poveşti frumoase pentru nepoţii săi sau ai altora. Aşa cum se prezintă problema, ar putea spune şi poveşti cu crime, făcând-o marţ pe Agatha Christie. Mă adun de pe scaun şi mă apropii de perete, să-l pot privi mai bine. E-n regulă. El este cel căutat. Ii pot livra mesajul.

- Zamolxe din neamul oamenilor vă ordonă să încetaţi pregătirile pentru războiul zeilor.

Nu-mi răspunde imediat. Rumegă cele auzite. Probabil, nu i se par obraznice. Cine ştie de Varain ştie şi cine e Zamolxe. Nici un muşchi nu se mişcă pe faţa sa atunci când îmi aminteşte:

-Dacă ameninţă trebuie să dispună de mijloace prin care să impună ordinele. Inclusiv cu forţa. Le aveţi?

- Nu ameninţăm. Chemăm la raţiune.
- Le aveţi, Varain?
- împotriva cui să le folosim?
- A noastră. Noi nu vom executa ordinele extraterestre. Planeta e a noastră. Ei sunt străini. Să plece!

Patima din vocea sa contrastează cu imobilitatea figurii. Mă uimeşte şi prin altceva: afirmaţia că extratereştrii sunt străini. îi replic liniştit:

- Şi voi colaboraţi cu o putere extraterestră.
- Nu, Varain. Noi suntem pământeni. Am concentrat informaţiile marilor puteri şi ne-am pregătit să ne opunem. Vrem să păstrăm ordinea veche. Ruşii ne-au spus cum poţi fi înlănţuit.

-Felicitări! înseamnă că marele creier artificial din insula fără nume e creaţia voastră? Acolo, în Pacific, v-aţi concentrat informaţiile.

De data asta încearcă să se ridice. Unul din cele mai mari secrete ale lumii noastre a fost rostit. îl cunoşteam de câţiva ani fără a bănui la ce folosea. Cu vreo zece ani în urmă, americanii, ruşii precum şi alte puteri purtaseră nişte tratative ultrasecrete. In ciuda adversităţilor, fondaseră împreună o bancă de date

privind civilizaţia umană. Un imens calculator fusese instalat pe o insulă vulcanică din Pacific, aflată în afara rutelor navale obişnuite. Totul, în cel mai mare secret. Nouă, octogonarilor, ni

se păruse o copilărie şi nu-i dădusem atenţie. Iată că neglijenţa ne lovea.

Bătrânul se liniştise. Continua să mă privească cu ochii săi mari, inteligenţi.

- Varain, eşti pământean. Ştii bine pentru ce ne confruntăm.

- Ştiu. Vreţi să ne ştergeţi de pe harta lumii. Să puneţi stăpânire pe centrul Forţei Vii din Carpaţi. Cine o ocupă şi ştie s-o folosească, domină întreaga omenire.

- E o treabă a noastră. Astralii n-au ce căuta în ea. O rezolvăm noi.

Am priceput. Marile puteri ale lumii şi-au dat mâna pentru a ocupa România. Şi a ajunge nestingherite la Muntele Alb. Organizaţia cu care mă ciocnesc de câteva zile e creaţia lor. A ruşilor, americanilor, chinezilor... Iar neamul meu, sălbăticit şi înfometat, drogat cu mituri iudaice, inconştient de imensa putere pe care ar"putea s-o aibă... Poate şi indiferent faţă de viitor. Din nou, după mult timp, simt imensa singurătate şi tristeţe a luptătorului de sacrificiu. Strămoşii ne-au lăsat tot ce ne trebuie dar urmaşii sunt păcătoşiţi în proporţie prea ridicată. *Bine că nu sunt amestecaţi astralii,* gândesc eu şi replic:

-Nu veţi putea învinge extratereştrii. Chiar dacă aţi face-o, nu veţi putea pătrunde în dimensiunea secretă a Muntelui Alb.

-Vom putea, Varain. De asta eşti aici. Să ne ajuţi. în fiinţa ta sunt înscrise informaţiile de care avem nevoie.

- Vă felicit!

Ştie pentru ce. Ei organizaseră capcana. Nu mă îndoiesc de faptul că Walter Kronfeld era omul lor. Că ne ţinuseră sub observaţie zi şi noapte. Că jucaseră la risc maxim, lângă un tip de felul meu. Asta înseamnă că tovarăşii mei de arme sunt capturaţi sau ucişi. La acest gând, sângele îmi invadează creierul şi sunt gata să explodez. Imaginea lui Zamolxe mă opreşte exact la limită. Trebuie să rabd, să înghit orice, să smulg de la adversari toate informaţiile posibile. Va fi greu, căci sunt teribil de suspicioşi. Ghicesc şi de ce: au studiat ani în şir stilul nostru de luptă, apoi au luat toate măsurile să-^şi protejeze

informaţiile. Aproape să mă prindă descurajarea. In acest moment critic, aud clar porunca marelui strămoş european: *Luptă, om din neamul oamenilor! Nu te lăsa înfrânt!* Mă retrag

de lângă perete şi iau loc pe scaun. Va fi o luptă a nervilor cum n-a mai fost alta pe Pământ.
Bătrânul îmi răspunde la felicitare:
- E un început bun, yarain. Un inteligent ştie când să-şi recunoască înfrângerea. în anumite circumstanţe; înfrângerea poate fi transformată în victorie.
Nu răspund propunerii sale deghizate. Nu sunt capabil de trădare. Voi rămâne alături de Zamolxe şi români. Dacă va fi cazul, voi apăra cu trupul şi spiritul meu calea către secretele Muntelui Alb. Acolo trăieşte singura speranţă îndreptăţită de renaştere a neamului geto-dac. Fără ea, ne-ar înghiţi neamurile pustiei. încerc o răsturnare de situaţie:
-Sunteţi francez, din acelaşi neam cu mine. Aveţi aceleaşi obligaţii faţă de Europa şi Muntele Alb.
Un soi de zâmbet îi încreţeşte faţa. Iar răspunsul său mă loveşte necruţător:
- Varain, astralii te-au schilodit cumplit. Te-au transformat într-un rob al datoriei. Eu sunt un om normal. Vreau puterea, înţelegi?!
Mă priveşte câteva secunde, apoi concluzionează:
- Nu înţelegi, căci eşti lipsit de setea de glorie şi putere. E ceva minunat, Varain! Mult mai minunat decât o femeie frumoasă. Să vezi mulţimile fremătânde şi evenimentele lumii mergând după vrerea ta, şi...
Nu-l mai ascult. Am mai întâlnit indivizi din soiul ăsta. Inclusiv la mine în ţară. Le lipseşte o doagă. Eu sunt mult mai uman, cu toată lipsa mea de atracţie pentru măririle acestei lumi. Şi, dincolo de rănile sufletului meu, mi-au mai rămas destule sentimente frumoase pentru oameni şi pentru planeta lor. Asta în ciuda faptului că marele calculator de testare psihică din Octogon decretase că eram un *not human beeing.* Adică, o fiinţă fără trăsăturile de bază ce definesc specia umană.
Bătrânul observă că nu-l ascult şi se pregăteşte de plecare, îmi comunică impasibil:
- Te vom îmblânzi, Varain. încetul cu încetul, vei face exact

ce dorim noi. în faţa setei şi foamei nu există armă psi.

Pleacă la fel cum apăruse. Cu căruţul său electric. Blondul păşeşte alături de el, ascultând cu capul plecat. Rămân singur în cuşcă. Am trăit multe situaţii umilitoare în viaţa mea. Toate m-au învăţat să nu-mi pese de nimic. Să nu simt nimic din ceea ce adversarii aşteaptă de la mine. Să le distrug cu nepăsare etichetele, satanizările, situaţiile care ar răni un om obişnuit. Mă ridic şi încep să păşesc prin cabină. Cuget cam ce ar fi făcut generalul Radu Boureanu dacă ar fi fost în locul meu. în orice caz, nu şi-ar fi făcut griji. S-ar fi străduit să obţină maxim de informaţii utile din această situaţie. Asta trebuie să fac şi eu: să obţin informaţii. Cât mai multe informaţii despre incredibila conspiraţie anti-românească. Sunt conştient că nu vor folosi cu nimic românilor de rând. Nici nu le vor crede. Pentru majoritatea, nenorocirile vigţii din ultimii ani vin de la zei sau de la alţi oameni. N-au capacitatea de a cuprinde ansamblul problemei, pentru a înţelege că multe necazuri sunt dirijate în scop de a le slăbi dorinţa de libertate. Informaţiile vor folosi totuşi cuiva. Vor folosi luptătorilor octogonari şi zegetini la distrugerea coaliţiei de care-mi vorbise paraplegicul îmbătat de beţia puterii.

Adorm gândind la informaţiile pe care trebuie să le smulg adversarilor în următoarele zile. Nu dorm mult. Mă trezeşte senzaţia de spirit străin. Pricep instantaneu cum stă situaţia. Pun mâna pe telefoane şi le arunc unul după altul în perete. Sfârâie şi dispar. Ultima legătură cu exteriorul a fost distrusă. In timp ce dormeam, adversarii o folosiseră pentru a-mi trimite prin ea sugestii telepatice. Toate, concentrate în jurul ideii de inutilitate a luptei noastre, a octogonarilor români. Toate, vizând sclavizarea şi supunerea mea psihică. îmi amintesc de marele meu ocrotitor, Lupul Alb, care nu dormea niciodată şi nu trăia în haită. Zâmbesc. Niciodată, absolut niciodată, inamicii nu vor afla marea taină a luptătorilor din Carpaţi. Suntem puţini, neînţeleşi de cei de-un neam cu noi dar nu pierim niciodată. Cade unul, se naşte altul care îi ia locul. Aşa va fi încă sute de ani, până când omenirea se va trezi din somn. Căci, nu încape îndoială, m-am

născut într-o specie adormită de minciună, teamă şi lăcomie. Din cauza asta, nu vede direcţia viitorului şi se zbate inutil, consumând vieţi şi energie.

RĂZBOIUL NERVILOR

Mă trezesc zgomotele produse de inamici. Arunc o privire la ceas. Am dormit mai mult de cinci ore. Cum de^s-or fi îndurat să mă lase atât? Aflu de îndată răspunsul. In faţa cabinei s-a întrunit o adevărată comisie. Vreo zece inşi, majoritatea bărbaţi, de rase diferite, discută între ei în limba engleză, fără a se'feri de mine. Asta înseamnă că sunt siguri că nu voi ieşi viu din capcană. Am nişte îndoieli cu privire la această chestiune dar nu le fac publice. De ce să le stric plăcerea? De ce să nu-i las să creadă că sunt stăpânii lumii? Decid săjntru în jocul lor, să-i duc cu zăhărelul cât mai mult posibil. în operaţiunea asta, dusul cu zăhărelul, am obţinut rezultate spectaculoase cândva. Trebuie numai să-mi reamintesc câteva metode şi să-mi întind nervii la maxim.

îmi aprind cea de-a doua ţigară din acea zi. Trag alene şi studiez cu ochi critici menajeria. Deşi eu sunt închis în cuşcă, menajeria e afară. Deosebesc cu multă uşurinţă un american, un evreu şi o rusoaică. Cei doi asiatici nu-mi spun nimic cu

privire la originea lor. Bătrânul francez cu lavalieră pare evadat din filmele cu Legiunea Străină. Un negru şi un creol, plus Colette şi blondul cunoscut deja. Cam asta-i toată caracuda,

îngeraşul veghetor îmi şopteşte că nici unul nu e şeful cel mare. Cel pe care-l caut în scop de a-l duce în Carpaţi, la judecata zeilor geto-daci. Bătrânelul paralitic deschide ostilităţile:

-Varain, după cum vezi, nu eşti invincibil. S-a găsit un procedeu de înlănţuire psihică.

îi răspund cu un zâmbet bun. Nu costă nimic şi cere mari eforturi de interpretare din partea celorlalţi. Bătrânul continuă:

- Putem ajunge la o înţelegere onorabilă chiar azi.
- Cu cine am onoarea?
- Noi suntem reprezentanţii Consiliului Suprem al Noii Ere Pământene.

-Da? Iar eu sunt agent de navlosire. Aveţi vreo navă de asigurat?

- Fără glume, Varain! intervine americanul. Dacă nu colaborezi, vei muri încetul cu încetul, de foame şi sete. Vei fi martor la degradarea ta fizică şi psihică. Secundă după secundă, vei cerşi apă, apoi hrană...
- O să cer şi femei, îl asigur eu pe un ton batjocoritor.

L-am citit de cum deschisese gura. E expert în război psihologic. Ştie să sfărâme voinţe şi conştiinţe, să spele creiere, să impună voinţa unchiului Sam asupra unor indivizi refractari la „democraţia americană". înghite în sec, apoi ameninţă:

-Fanaticule, eu sunt James O'Hara. Am zdrobit cele mai teribile minţi.

- Şi e rentabil?

Nu răspunde. Părăseşte grupul şi se apropie de peretele cabinei. Mă priveşte de aproape, cu ochii săi cenuşii. Nu-i place ce vede. I-o citesc în tremurul nărilor şi buzelor. Ceva nu corespunde celor ştiute de el. îl trosnesc la punctul slab:

- Nu semăn cu persoana din dosar, nu-i aşa? Aţi muncit ani de zile să-mi faceţi un profil psihologic şi, când să exploataţi informaţiile, vedeţi verde în faţa ochilor. Eu sunt altul. Şi, dacă vreau, pot fi mai mulţi.

Stă câteva clipe în cumpănă, apoi ripostează:

-Am mai întâlnit actori. Mai buni decât tine. Tu nu eşti decât

un fanatic.

îi place cuvântul fanatic şi-l repetă. Poate-l şi crede. Eu închid fulgerător ochii şi, la fel de fulgerător, îi deschid. Nu ştie ce am

făcut dar nu e prost deloc. Se retrage păşind de-a-ndăratelea. Mă bănuie de un truc necunoscut. Bătrânelul francez reia munca de convingere:

- Varain, eşti pământean. Ce bine îţi aduc ţie extratereştrii?

-Ordinea extraterestră. Singura cale de evitare a dispariţiei omenirii.

- Pacea omenirii e în mâinile noastre. După cum vezi, marile puteri s-au înţeles deja. Păstrăm ordinea veche.

-Nu se mai poate, îi amintesc eu. Calculatorul selenar a fost reprogramat. Releul din Munţii Scorpiei a fost distrus. Ordinea viitoare trece prin Carpaţi.

-înseamnă că în Muntele Alb există un releu similar celui din Africa?

-Nu ştiu, recunosc eu cinstit. în orice caz, vremea zeului câine a expirat. Ca de altfel şi vremea zeilor animale. E timpul omului.

-Varain, are vreo importanţă cum manipulăm mulţimile ignorante? Tu eşti unul din aleşi. Vei face parte din clasa conducătoare. Vei stăpâni Pământul şi omenirea împreună cu noi.

- Serios? în baza căror legi?

-Noi suntem legea, Varain. O facem cum vrem noi. Vom domina totul. Până şi forţele naturii. Ştiinţa noastră nu cunoaşte limite.

Chiar crede ce spune. Şi eu cred în ştiinţă dar, ca orice om cu scaun la cap, înţeleg limitele noastre pământene. Nu putem face saltul ştiinţific fără ajutorul extratereştrilor. Viitorul presupune renunţarea la orgoliul de mare putere. Noroc de noi, românii, că nu-l avem. Din această cauză şi preferăm să colaborăm fără condiţii cu astralii. Ordinea lor e cu mult mai bună decât a „jandarmilor lumii". E ordinea unei civilizaţii superioare.

- Vă vor strivi ca pe nişte muşte, îl atenţionez eu.

-N-o vor face. Se tem să nu distrugem planeta. Noi, pământenii, suntem averea lor. Nu pot renunţa la noi. Aşa le-au ordonat şefii lor.

- Gândiţi copilăreşte. Informaţiile exacte sunt altele.

Se agită şi ciulesc urechile. îi interesează. Le spun adevărul, convins că nu vor crede o iotă:

-Orgalii se mulţumesc să recupereze câteva mii de metişi. Restul sunteţi consideraţi material genetic fără importanţă.

Se strâmbă de parcă au mâncat aguridă. Să te crezi stăpânul lumii, să ai mijloacele prin care să domini marile puteri şi să vină un tip anonim, să te anunţe că eşti un prăpădit de material genetic, de care extratereştrii se pot dispensa oricând... E un duş rece, nu? Au scăzut tonul. Se sfătuie pe şoptite. După vreo două minute, rusoaica se desprinde din grup şi vine către mine. N-o pot citi din cauza ecranului termo-energetic dar mă pregătesc de ce poate fi mai rău. Evoluţia negativă a evenimentelor din România arată acuzator către ruşi, americani, evrei şi unguri.

- Varain, sunt metisă din acelaşi material cu tine. Mă recunoşti?

A vorbit în limba română. Ghicesc şi de ce. De ani de zile, lucrează la cazul Petre Varain. Probabil, în calitate de paranormală folosită de serviciile secrete. Nu poţi citi complet un paranormal dacă nu-i cunoşti la perfecţie limba maternă. Bănuiesc intenţiile ei, fapt pentru care îi servesc raţia de întrebări:

- îl ştii pe Zamolxe, ocrotitorul oamenilor? îl simţi măcar?

-Da, minte ea cu nonşalanţă. Din această cauză sunt aici. Zamolxe vrea să trăieşti iar tu te-ai aruncat în braţele morţii.

îi zâmbesc dulce, ca unui copil. în gând, îl felicit' pe Cernescu. A practicat cea mai teribilă dezinformare, prin cărţile^sale. I-a băgat în găleată până şi pe aşii dezinformării, ruşii. întind puţin coarda, să văd cam ce informaţii pune la bătaie:

-Dacă eşti din aceeaşi încrengătură psiho-energetică cu mine, de ce m-aţi dat pe mâna ăstora?

- Să putem discuta, Varain.
- Mă puteaţi invita undeva. Aşa cum am mai fost...

- N-am fi discutat. Ai obiceiul să monologhezi. Şi să loveşti în numele unei legi pe care o crezi dreaptă. Nu e dreaptă, Varain! E inumană!

O ghicesc şi pe rusoaică. Specialistă în exploatarea sentimentelor. Merge pe sensibilităţile descoperite de adversari în anii de studiu. Multe, însă, sunt minciuni plasate cu abilitate

de Cernescu. Pot afla multe de la ea, aşa că explodez:

- Aţi pătruns pe teritoriul nostru şi ne-aţi lovit. De ce? Aveţi întinderi fără hotar şi bogăţii nemăsurate. De ce-aţi venit peste noi?

Minte fără să clipească:

-Acolo a căzut graniţa dintre marile puteri. România e la mijloc.

- Vă interesează sursa puterii nevăzute, fetiţo! Nu de acum. De câteva zeci de ani, de când aţi aflat de noi.

-Voi? Cine nu vă ştie? Sunteţi un experiment de laborator al zeilor astrali. Nici pământeni, nici extratereştri. De aici şi nefericirea voastră.

- Tu eşti altceva? Eşti fericită?

Nu răspunde imediat. îşi rememorează datele din dosarul meu. Caută un argument forte. îl găseşte şi mi-l serveşte:

-Eu am optat, Varain. Cunosc legile de organizare a noii ere şi-mi convin. Nu mă aventurez alături de extratereştri. Nu cred în ei. Vor pleca, lăsând în urmă haos şi durere.

- Noua eră nu înseamnă dreptate şi omenie.

-Ce-mi pasă? Ce-ţi pasă? Noi vom fi privilegiaţi. Doar nu vrei să joci rol de Mesia pentru gloatele de tembeli?!

- Nu am această intenţie.

-Atunci, ce mai stai? Treci pe partea noastră! Vei primi tot ce-ţi doreşti.

- Astralii vă vor face pilaf.

- Imposibil, Varain! Mai mult de jumătate din metişii vechilor zei sunt ai noştri. I-am căutat pe întreaga planetă. Ne vom opune. Nu-şi permit să distrugă „zeii".

- N-aveaţi timp să-i găsiţi, spun eu la întâmplare.

în realitate, cred că am prins o informaţie adevărată. Afirmaţia rusoaicei explică nivelul ridicat de pregătire al Colettei şi al celor din reţeaua franceză.

-Am avut suficient timp, Varain. N-am început acum. La sfârşitul secolului trecut, odată cu descoperirea lui Jules Verne, a început concentrarea zeilor. Noi suntem artizanii acestui secol. Noi vom făuri următorul secol şi mileniu!

- Cine, noi?

-Aleşii noii ere. Bunicul şi tata au lucrat pentru aceasta. Aşa cum au lucrat strămoşii tuturor celor din Consiliul Suprem.

De data asta nu minte. Informaţiile lor confirmă datele cunoscute de mine. Acţiunea acestui club select, zis al zeilor, nu ne-a interesat niciodată. Am avut alte probleme de rezolvat, mult mai presante. Cine să creadă că, dintr-o asociaţie paşnică, cu tente ştiinţifice, va rezulta o organizaţie cu pretenţii de a obţine puterea mondială? Ciudată e firea omenească! Şi tare slabă în faţa tentaţiilor. Simt astralul puternic, calm, raţional din mine, judecând slăbiciunile pământenilor din rasa mea. Ştiu ce am de făcut.

- Femeie, nu v-aţi speriat în momentul în care ficţiunea a devenit realitate?

- Când extratereştrii au coborât în Carpaţi? Nu! Ştiam de ei înaintea voastră.

-Da?

- Da! Aveam toate motivele să credem că vor trata cu noi.

- De ce?

- Deoarece noi am elucidat enigma Muntelui Retezat încă de prin anii '30. Din această cauză, în urma războiului, am luat România. Trebuia să fie o republică sovietică. Şi ar fi fost dacă... Glasul i s-a frânt. O îmboldesc:

- Dacă?...

- Dacă n-ar fi existat Octogonul. N-am ştiut de el. Ne batem cei de-un sânge şi-o informaţie. Vechii europeni. E drept?

- E drept. Noi ne-am născut români şi nu puteam deveni altceva în câteva decenii. Ne vom bate în continuare, căci timpul naţiunilor n-a apus.

- E o concepţie primitivă, Varain. Frontierele naţionale au căzut. Puterea mondială se concentrează încet dar sigur în mâna noastră.

- Vai de mama voastră! Muriţi de foame, violenţă, corupţie şi animalitate.

- Rusia, Varain? Ce-mi pasă mie de ea? Eu am întreg Pământul. Sunt acasă oriunde.

- Şi eu, la fel. Numai că eu vin în numele unei ordini gândite de o civilizaţie superioară, care va sparge izolarea şi ne va

reintegra în Univers.

- Cu ce preţ, Varain?

- Cu preţul prăbuşirii legilor strâmbe, inventate de jandarmii lumii. Să nu-mi spui că nu lucraţi pentru ei'

Nu -mi răspunde. Se retrage. In locul ei, vine un asiatic slab, înalt ca un european, cu faţa osoasă punctată de doi ochi negri. In mod vădit, provine dintr-un trib chinezesc. Nu se simte obligat să-şi decline numele. Mă avertizează:

- Varain, te vom distruge celulă cu celulă. Eu sunt şeful acestui experiment şi-mi voi face datoria până la capăt. Ce ai de spus?

- E moartea voastră, zeule!

- Varain, mă aştept la reacţii extraordinare. Dacă vei învinge, să ştii că n-am făcut-o din răutate. E un experiment ştiinţific.

- Nu mă încălzeşte. Sunt un om înzestrat cu voinţă şi conştiinţă. Conform Legii Vieţii Universale, nu aveţi voie să faceţi experienţe pe mine.

- Ocrotitorii tăi din spaţiu au dreptul să experimenteze pe întreaga omenire?

- Nu experimentează. Ne scot din somn, din primitivism şi din animalitate!

*

N-a răspuns la comentariul meu. S-au retras cu toţii. După vreo zece$_A$ minute, au apărut câţiva tineri în combinezoane măslinii. împingeau o platformă pe rotile. Au adus-o până la mar puţin de un metru de cabină, apoi au scos husa. l-am înjurat în gura mare iar ei au râs. Probabil, mai vizionaseră spectacole similare. Spectacolul distrugerii unor oameni celulă cu celulă, începând de la sistemul nervos către restul corpului. Au tras un cablu, l-au conectat la ciudata maşinărie şi mi-au urat distracţie plăcută.

Sunetele infernale au izbucnit abia când au părăsit hala. Odată cu ele, au început să joace luminile colorate. M-am chircit de durere, sub birou, cu palmele pe urechi şi ochii închişi. în acelaşi timp, mi-am aplicat o puternică sugestie de blocare a centrilor auzului şi văzului. Mi-am amintit de bătrânul spion de pe Rin, Mărgineanu, care orbise şi surzise pentru a scăpa de o

capcană similară. Parcă citindu-mi gândul, o voce cavernoasă m-a anunţat:

- Varain, în mai puţin de zece ore, vei fi orb şi surd. Un şobolan nenorocit bun de aruncat la canal.

Nu i-am răspuns. Toţi muşchii îmi vibrau ca nişte corzi. Urlau de durere. Ritmul zgomotelor era calculat de un specialist în distrugere psihică. Se produceau la intervale neregulate, astfel că organismul nu-şi putea forma un sistem de apărare. în acelaşi scop, originea lor era foarte diferită: urlete disperate de bărbaţi torturaţi, ţipete de femei îngrozite, explozii, dangăte de metal lovit pe metal, scrâşnete şi uruite... Nimic nu se repeta, totul era format dintr-o succesiune de zgomote care loveau psihicul şi fizicul. Da, şi fizicul. Simţeam vibraţiile produse de maşina de torturat cu fiecare ţesut al corpului. Războiul de lumini nu-l mai percepeam, căci îmi acoperisem ochii bine, cu sacoul. *Dacă nu se produce o minune, voi muri în mod ruşinos,* am raţionat eu încă logic. Spaima se străduia să mă cuprindă din toate părţile. Să-mi înfrângă teribila voinţă care îngrozise mercenarii lumii noastre.

După vreun sfert de oră, am reuşit să fac abstracţie de sunete, graţie autosugestiei prin care blocasem centrii nervoşi ai auzului. Respiram greu dar gândeam raţional. Recapitulam conştiincios, ca un elev, tot ce învăţasem în materie de înfrânt tortura psihică. încă din primii ^ani de Octogon, făcuse exerciţii îndelungate în acest sens. înainte de Malta, trecusem un test îngrozitor, poate unic la nivel mondial. Amintirea acelui test mi-a dat un pic de curaj. Dacă se putuse atunci, se mai putea odată. Am început să gândesc limpede, să calculez fiecare mişcare.

Cel mai uşor mi-a fost să readuc în memorie figura marelui strămoş geto-dac, Zamolxe. Când a apărut, buzele mele au început să se mişte involuntar, în ritmul rugii păgâne:

- Zamolxe, trimis al Universului! Viaţă şi moarte! OM' MANI! PADME! HUM!

Il vedeam din ce în ce mai clar. Aşa cum trebuia să-l văd. La pupitrul centralei de comandă din Muntele Sacru. I-am simţit şi spiritul, ca o adiere de vânt răcoros. îmi transmitea putere printr-un sistem care depăşea capcana imaginată de adversari. Ordinul său, clar şi scurt, mi s-a imprimat în fiecare circuit neuronal:

- Varain, e cea mai grea misiune a vieţii tale. Rezistă şi

demonstrează superioritatea noastră asupra materiei pământene! Luptă şi învinge, fiu al Universului!

M-am ridicat aşa cum eram, cu imaginea Muntelui Sfânt în memorie. Am deschis ochii pe maşinăria infernală. O explozie cumplită a cutremurat hala, flăcări şi fum au ţâşnit din aparatul de tortură. Priveam metalul topit scurgându-se pe podeaua de beton. Ciudat, nu-mi mai era sete şi foame, nu mai simţeam oboseala şi descurajarea. Mă cuprinsese un val de energie şi optimism cum nu mai trăisem de multă vreme. Mi-am. verificat pulsul. Era normal. Am început să mă plimb prin cuşcă cu gândul la evadare. Conştiinţa de luptător mă oprea să încerc spargerea câmpului termo-energetic chiar atunci. Trebuia să îndeplinesc ordinul lui Zamolxe. Să le demonstrez rebelilor că ordinea extraterestră era mai puternică. Să-i fac să se supună.

Am stat singur mai mult de o oră. Duşmanii nu îndrăzneau să se arate. Urmăriseră prin videocameră dezastrul operaţiunii lor şi, probabil, analizau măsurile ce se impuneau pentru a păstra controlul asupra „zeului" Varain. în lipsă de altceva, am început să fluier o melodie săltăreaţă, veselă. Le plăteam adversarilor cu aceeaşi monedă. Le puneam neuronii pe moaţe, îi enervam şi-i stresam. Mai mult ca sigur, îi şi înfricoşam. Orice fenomen care ne depăşeşte posibilităţile de înţelegere tinde să ne sperie. Ei, bine, fenomenul Varain . depăşise nivelul tehnic al ruşilor, americanilor şi chinezilor.

Adversarii refuzau să se arate. Cântecelul meu se ridica din ce în ce mai sigur. Biruitor şi cutezător. Am început să-l fredonez pe cuvinte, să-i pun pe jar. Nu-mi plăcuseră deloc vânătorii de zei. Se cuvenea să-i frig. Să le explic faptul că neamul românesc, înşelat şi dispreţuit de ei, nu era oricare. Că în el zăcea tăinuit veşnicul foc al Geto-Daciei:

Nu căutaţi daci-n istorii, Dacii sunt ascunşi în noi, în sămânţa sfintei glorii, în speranţă şi-n nevoi.
într-o lume rătăcită, Noi suntem încă români, Avem case, avem pită. Avem prunci, avem străbuni...

S-a prezentat unul singur. Chinezul cu statură de european. Purta un costum de cosmonaut şi înainta foarte precaut. M-am decis să-i aplic un tratament â la Bălaiul, să-l fac să iasă din calmul său asiatic.

- Hei, Iaki-Floc, mi se pare mie sau te-ai îngălbenit de spaimă?

Mi-a răspuns prin interfonul costumului. Vocea sa metalică nu avea accent omenesc dar îi simţeam frica.

- Varain, de ce n-ai părăsit cuşca?

-îmi place spectacolul. Cum să renunţ la ospeţie, când voi mi-aţi organizat cel mai grozav program de discotecă? Sper să vă ofer ceva similar, să nu rămân dator.

S-a oprit la o distanţă respectuoasă, cam de zece metri. Ştia că risca dar, ca orice chinez conştiincios, voia să-şi ducă până la capăt experimentul. L-am zăi iărât:

- Frăţior gălbior, ce-ţi spune ţie ştiinţa ta? Mă omori celulă cu celulă sau te las fără tenişi?

- Unul din doi va pieri, Varain.

O spusese cu toată convingerea. Din adâncurile fiinţei mele, bătrânul Deceneu îmi spunea ce va urma:

Căci mai nimic nu e ce pare, Fecior sortit la înviere, Ce este dac nicicând nu moare, Ce este get nicând nu piere...

Arma străbunilor geto-daci funcţiona la fel de perfect ca în ziua când bătrânul Demian mi-o înmânase acolo, departe, în munţii Moldovei. Am răspuns împăciuitor:

- De ce să mori, frăţior gălbior? V" 'a noi, la Bucureşti. îţi pun pilă să-ţi deschizi un butic. Mult mai rentabil decât revolta împotriva extratereştrilor.

- Varain, nu fă pe-a tâmpitul! Ştii datele ecuaţiei. Rasa noastră trebuie să domine lumea. Avem toate şansele. Sporul demografic şi explozia ştiinţei ne dau viitorul.

- Drace! am murmurat eu, de aceea v-aţi înhăitat cu ăştia? Vreţi să luaţi puterea împreună, apoi să-i lăsaţi cu buzele umflate.

- Acesta este mersul vieţii. Supravieţuieşte cel mai rezistent, mai apt de dezvoltare. N-am făcut noi această lege.

-Nu-i o lege bună. Astralii sunt de altă părere. Vor restabili un echilibru între mulţime şi inteligenţă. Popoarele inteligente asigură progresul.

- Astralii sunt puţini, Varain. Nici nu înţeleg bine ce se petrece pe această planetă. Sunt străini.

- îţi negi străbunii? Doar nu crezi că te-ai născut din maimuţe

galbene.

A îndrăznit să se apropie. Ochii săi mă priveau trist:

-Varain, ştiu că suntem creaţia lor şi-i respect. Nu suntem însă de acora cu planul lor de evoluţie a omenirii. Noi lucrăm cu planuri de foartă lungă durată. De sute şi mii de ani.

- Ştiu, chinezule. In următorul mileniu, ar trebui şă penetraţi masiv Europa, profitând de contradicţiile locale. în maxim două mii de ani, aţi domina întreaga planetă.

-Cam aşa ceva, Varain. Astralii impun metisarea iar noi o refuzăm. Strămoşii noştri au fost din altă constelaţie. Creierele noastre sunt organizate altfel decât ale voastre, ale albilor.

-Ştiu. Diferenţa nu e semnificativă. Avem loc sub Soare cu toţii. De ce vă aventuraţi?

-Avem aşii în mână, Varain. Nici o expediţie extraterestră nu ne va distruge. Suntem prea mulţi.- Vom domina lumea viitoare. O dominăm şi acum. Orice dorim transformăm în gând şi-l impunem în câmpul energetic al planetei.

-Nu prea are efect, i-am adus eu aminte. Vă trebuie mii de ani. ^

- îi avem.

-Şi la ce vă foloseşte? Eşti un om inteligent şi cult. Are importanţă cine domină lumea noastră? E mai fericit dominatorul decât dominatul?

- Varain, tocmai tu să nu cunoşti adevărul? Suntem un experiment de tip *care pe care.* O singură rasă va rămâne pe această planetă. Galbenă.

Eram descumpănit. Bătrânul Zenardit din Muntele Albastru îmi spusese că misticii galbeni transmiteau din generaţie în generaţie profeţia expusă de interlocutorul meu. Cine inventase această profeţie nu ştia nici Zenardit. Era o profeţie foarte periculoasă. Refuza metisarea şi propaga ideea eliminării celorlalte trei rase. Intră în contradicţie cu Legea Universului adusă de zegetinii lui Zamolxe.

-Nu-i logic ce spui. înţelepţii voştri gândesc la fel ca noi. Aplică legea faptelor. Singura lege care poate salva specia umană.

- Da, nu-i logic, a recunoscut el. Noi reprezentăm latura războinică. *Domină să nu fii dominat!* e regula noastră. Vom

aduna suficienţi paranormali pentru a domina întreaga omenire.

- Nu te temi că vei fi auzit de ceilalţi? Crezi că le convine varianta dominaţiei rasei voastre?
- Nu ne aud. Explozia ta a distrus toate sistemele video şi audio din clădire. Mă întreb ce tip de energie ai folosit.
- N-o cunoaşteţi. Cu ajutorul ei vă vom aduce la ascultare de Lege. Vom preveni războiul zeilor.
- Deci, ştiţi.
- Da, ştim. Nu reprezentaţi ţările voastre. Nu reprezentaţi nici o rasă. Vă reprezentaţi pe voi înşivă. Şi luptaţi pentru un ideal inuman.
- Inuman? E mai uman să acceptăm necunoscutul? Cel puţin noi ştim ce vrem să facem din lume. Astralii ne trec de frontiera cunoaşterii omeneşti. Ce se va alege de noi?
- îi bănui de intenţii rele?
- Da, foarte rele. Şi pe voi, luptătorii lor. De fapt, urmăriţi ceea ce vrem şi noi: puterea mondială. Negi?
- Nu neg. Puterea mondială va fi deţinută de reprezentanţii omenirii. Cei selecţionaţi de noi. Ei vor impune pacea eternă.
- Moartea e pacea eternă, Varain. Legea vieţii este lupta. Sau, mai blând spus, confruntarea.
- Confruntarea de idei nu înseamnă luptă. Va învinge logica şi raţiunea!
- Nu vor învinge, Varain. Fiecare paranormal are logica şi raţiunea sa. Va fi un război dur, între cei mai înzestraţi „zei". Noi vom învinge, căci avem deja cea mai teribilă armată paranormală.

Clic! Mi-a căzut fisa. Informaţia după care alergam era lângă mine.

- Voi i-aţi pregătit pe luptătorii care m-au atras în capcană.
- Sunt perfecţi, nu-i aşa? s-a umflat în pene chinezul.
- Asta presupune mulţi bani şi un spaţiu izolat, am continuat eu raţionamentul. Un spaţiu sustras supravegherii prin sateliţii de spionaj.
- Nu-l ştiţi! a râs individul. Aveţi şi voi limitele voastre.
- Poate că-l ştim, am răspuns eu dus pe gânduri. E bine să renunţaţi la intenţiile voastre. Acesta este ordinul lui Zamolxe.

- Nu-l recunoaştem de şef al lumii. Să plece de unde a venit!
- Nu va pleca. Va impune ordinea extraterestră.

- Va ucide o mare parte din omenire.
- Nu, n-o va ucide. Vă ascundeţi în zadar după rase şi popoare. Vă vom vâna noi, unul câte unul.
- Noi suntem mulţi, Varain. Sute de mii. Voi sunteţi mai puţin de o mie.

Aveau date relativ exacte. Un singur lucru nu înţelegeam şi l-am întrebat:

- Chiar vreţi să luptaţi împotriva extratereştrilor?
- E o noutate? Alături de noi vor veni marile puteri ale lumii. SUA, Rusia, China... Nimeni nu vă vrea. Plecaţi în altă zonă, în alt sistem solar!

Ceea ce spune galbenul mai auzisem. Americanii îşi îndoctrinau întreaga populaţie cu ideea.războiului anti-extraterestru. Ruşii apelau la magia primitivă în acelaşi scop. Chinezii se ascunseseră un timp în conul de umbră dar iată că şi ei se pregăteau de război. Mi-am adus aminte de imaginea spaţială a zonei noastre de Univers şi am zâmbit: o furnică încerca să lupte împotriva elefantului.

- Sunteţi nebuni, i-am aruncat eu în faţă. Oamenii de ştiinţă aşteaptă contactul extraterestru ca pe o izbăvire. E singura cale de a reintra în civilizaţia universală. Iar voi, izolaţioniştii, vă pregătiţi să-l refuzaţi.
- Să-l respingem, Varain. Nu vrem să fim sclavii lor. Nu vrem ordinea lor. Avem ordinea noastră.
- Păcat! Te-am crezut inteligent. Nu eşti.
- Dar ce sunt?
- Un bolnav. Foarte bolnav. Aşa cum sunt toţi care pregătesc războiul zeilor. Nu-l veţi câştiga!
- S-o crezi tu!
- O cred! Noi vom trezi amintirile din creierele paranormalilor voştri. îi vom informa cu adevărata istorie a omenirii. Le vom debloca minţile din tiparele voastre de gândire şi acţiune.
- Cum s-o faceţi, Varain? Noi controlăm creierele lor. ' Nimic nu ajunge la ei fără ştirea noastră.

în gând, făceam raportul către comandantul Octogonului. Ceea ce trebuia să aflu era adunat deja în creierul meu.

- De ce taci, Varain?

Nu i-am răspuns. Nu mă mai interesa. M-am aşezat la masă ; şi am aprins o ţigară. După calculele mele, afară era noapte. O vreme potrivită pentru o acţiune a luptătorilor noştri. Fumam şi priveam dincolo de individul în costum de cosmonaut. în creierul meu, o idee devenea din ce în ce mai clară. în ultimul secol, majoritatea conducătorilor omenirii fuseseră bolnavi sau nebuni. Parcă îi alesese cineva pentru a distruge specia umană. Acel cineva care făcuse alegerea trebuia căutat şi distrus. Cei din faţa mea, vânătorii de zei, erau produsul unei ideologii. N-o născociseră ei. O aplicau numai, fără a realiza că erau uneltele decăderii umane. *Cine urăşte atât de multe specia umană? Cine o ţine în suferinţă? Cine inventează noi dureri şi suferinţe, la care s-o supună?* Iată marile întrebări care începuseră să mă frământe. Eu, care crezusem că ştiam totul, deoarece participasem la înfrângerea bubulilor, am realizat cât de puţin informat eram. Fumam şi gândeam cât de naiv putusem fi.

PRIMA CONFRUNTARE

Liniştea s-a aşternut peste întreaga hală. Aştept de vreo două ore ca inamicii să facă o mişcare, să le pot înţelege intenţiile. Se ţin însă departe de mine. Modul inexplicabil de distrugere a aparatului de tortură i-a alertat. I-a făcut să-şi piardă siguranţa „zeiască". Probabil, se sfătuiesc, caută o soluţie de distrugere a inexplicabilului fenomen cunoscut sub numele de Varain. Nu cred că-i mai interesează experienţele pe fiinţa mea. Ceea ce au văzut le-a ieşit pe nas. Mai mult ca sigur, îi sperie faptul că am rămas pe loc, în cuşca termo-ener- getică, să-i înfrunt. în mintea lor, cel care a determinat explozia de la distanţă a sistemului de supraveghere şi chinuire psihică deţine nişte forţe cu totul excepţionale. Vânătorii de paranormali se simt vânaţi. Pe

cinstite, chiar sunt. \sta fac eu în cabina - puşcărie: analizez

situaţia celor văzuţi, în scop de a selecţiona cel mai important dintre ei. Desigur, pentru a-l amorţi şi captura.

Ceasul de la mână arată ora douăsprezece şi ceva. Adică, miezul nopţii. De mai mult de douăzeci de ore, nu am nici un fel de semn de la camarazii mei. E timpul să ies din inactivitate, să renunţ la poziţia de cobai. Mai mult decât am aflat deja nu cred să smulg de la adversari. S-au prins şi ei că am intrat în joc potrivit regulii noastre de bază: *Când întâlneşti o capcană, intri în ea, o studiezi, îi afli şefii, apoi o distrugi cu tot cu inamici.* E timpul să acţionez, să mă eliberez. Desigur, trebuie să încep cu eliberarea psihicului. O treabă destul de complicată, ţinând cont că nu cunosc natura energiei din care e confecţionată cuşca.

Mă plimb prin cabină şi cuget. *Ceea ce a născocit o minte de om, poate fi distrus sau reprodus de altă minte de om, la fel de bine înzestrată. Această lege ştiinţifică mă îndeamnă să-mi pun neuronii la treabă, să^ găsesc metoda de penetrare a câmpului termo-energetic. încet, meticulos, trec prin filtrul memoriei toate cazurile în care a trebuit să lupt cu forme necunoscute de energie sau cu arme nemaiîntâlnite anterior. Cum am reuşit atunci? De unde a venit inspiraţia? Evit anume invocarea lui Zamolxe. Ar fi prea uşor iar eu am înţeles din ordinul său că nu trebuie să optez pentru calea uşoară. E un examen al vieţii mele. Dacă voi învinge de unul singur gruparea de paranormali adverşi, vom avea şanse de victorie în războiul zeilor. Dacă nu... Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce se va întâmpla cu ţara mea, România. E atâta haos şi durere în ea, atâta dezorganizare... Fără noi, nu mai are nici o şansă. Trebuie să învinq cu orice preţ.*

Mă aşez pe scaun şi-mi fixez privirea pe peretele luminos, străbătut de strania energie fierbinte. O şuviţă subţire din aura mea se pregăteşte să lovească în focul artificial, pentru a trece dincolo şi a lua legătura cu tovarăşii mei de arrne^ Porneşte lin, se avântă în câmpul fierbinte ca un cuptor. în aceeaşi clipă, fiinţa îmi este invadată de un val de căldură. Simt cum iau foc, cum toate ţesuturile se aprind instantaneu. Nu, corpul meu nu rezistă la miile de grade transmise prin şuviţa energetică. Raţionez fulgerător şi mă retrag. Contactul cu ciudatul câmp se

întrerupe, temperatura scade la fel de rapid precum crescuse. Am aflat însă ceva: câmpul nu e mai gros de cinci centimetri.

Vârful săgeţii mele energetice ajunsese dincolo de el şi simţise viaţa normală.

Mă pregătesc să reiau atacul de spargere a câmpului termo-energetic. Instinctul îmi spune că trebuie să acţionez cât mai rapid, înainte ca situaţia să se complice. Raţiunea confirmă verdictul instinctului. Deasupra mea se aude un huruit continuu, ca şi cum ar veni o brigadă de tancuri sau o escadrilă de avioane. Ca în orice altă situaţie disperată, creierul elimină orice confuzie sau neclaritate. Devin un om rece, calm, cu gândirea limpede, logică, raţională. Exact ca un explorator astral. Intuiesc faptul că forţa rece din adâncuri s-a prezentat la întâlnirea cerută de inconştient. Cum o fi penetrat câmpul termo-energetic?

Acum, Varain! aud eu comanda propriului creier. Fără să ezit, lansez săgeata spiritului pe direcţia testată anterior. Miile de grade Celsius năvălesc peste fiinţa mea, gata să mă pârjolească. Izbutesc să murmur: *Zamolxe!* Mă sprijin cu mâinile de masă şi văd şiroaiele de transpiraţie curgând pe pielea mea. întregul trup îmi tremură ca frunza-n vânt, slăbit peste poate. Alunec către duşumea, cu ochii larg deschişi. Din haine îmi iese fum, semn că temperatura din aura energetică s-a transmis obiectelor materiale. Ating podeaua cu dinţii strânşi, aproape inconştient dar fără să renunţ la săgeata lansată în câmpul termo-energetic. Dacă mor, să mor între cele două lumi, să pot anunţa comandantul. Acesta este ultimul gând raţional.

Nu ştiu dacă ceea ce văd e adevăr sau imagini delirante. In faţa ochilor mei, joacă o figură bărbătească transparentă, înconjurată de un halou îngheţat. îi simt suflarea de gheaţă şi ochii săi vineţi mă răcoresc. *Te-am văzut undeva,* murmur eu şi mă ridic. Pentru siguranţă, ca orice spion raţional, mă pipăi. Da, e adevărat, sunt în picioare, am puls, sunt întreg. Săgeata spiritului meu e undeva sus, deasupra Parisului. Caută înfrigurată o legătură cu vreunul din^ camarazii mei. Nu simt încă nimic şi asta mă îndurerează. înseamnă că sunt morţi. Ezit numai o clipă, apoi închid ochii şi mă lansez către culmile Carpaţilor. Am nevoie de informaţii proaspete.

Zborul a durat mai puţin de o secundă. Simt câmpul lui Cremene şi raportez scurt:

- Inamicii au fost identificaţi. Am spart capcana. Nu-i găsesc pe ceilalţi.

- Sunt prizonieri într-un câmp similar, mă lămureşte Cremene. Dispari!

Nu ezit o clipă. Comandantul ştie ce ordonă. Mă concentrez din toate puterile mele şi fac saltul în spaţiu. Aterizez departe, într-o zonă necunoscută, în plină stradă. încep să merg, pentru a nu atrage atenţia eventualilor noctambuli. Ceasul arată ora douăsprezece şi treizeci şi şapte de minute. Arunc o privire către Cerul înstelat, aflu direcţia nord şi încerc să mă orientez. Imposibil. Nu ştiu în ce parte a Parisului mă aflu. Mă opresc într-un parc amărât, mă aşez pe o bancă şi răsuflu aer curat, rece, tare. Simt din nou că trăiesc. îmi fac inventarul buzunarelor. Regret ţigările uitate pe masă. Posed paşaportul pe numele lui Mark Stevenson, o mie şi ceva de doîari, o batistă şi un pieptene. Nu mă pot întoarce în sediul acoperit, *Blue Star,* deoarece duşmanii l-au ocupat. Altfel nu se poate explica capturarea reţelei lui Livadaru. Unde să mă ascund? *Unde nu se aşteaptă nimeni,* îmi răspunde îngerul veghetor. Şi-a revenit complet şi este hotărât să mă ajute, înţeleg sugestia sa şi zâmbesc de plăcerea clapei pe care o voi trage adversarilor. închid ochii şi încep ritualul:

- Zamolxe! Viaţă şi moarte! Forţa cea Mare! OM! MANI! OM! OM!

Aştept liniştit să mă încarc energetic, apoi îmi aduc în memorie apartamentul închiriat de Colette. Iată că-l voi vedea din nou, gândesc eu şi fac saltul în spaţiu. Mă trezesc în mijlocul sufrageriei. Nu stau pe gânduri. Trec rapid din cameră în cameră, verificând fiecare colţişor. Aşa cum am bănuit, nu e nimeni. Partea proastă e că în toată bucătăria nu se zăreşte fir de aliment. Mă încearcă o foame de lup. Semn sigur că sunt sănătos tun. De unde să fac eu rost de alimente la această oră? Numai de la localuri de noapte sau de la minimagazine non-stop. Am însă nişte îndoieli cu privire la siguranţa acestei operaţii. Mai mult ca "sigur, adversarii au împânzit oraşul cu câmpurile lor, în căutarea mea. *Asta nu trebuie să uit!* îmi

poruncesc eu. *Nu mă bat cu nişte cocălari! Mă confrunt cu o parte însemnată din „zeii paranormali".* Cu indivizi umani

înzestraţi cu trăsături de excepţie şi instruiţi pentru depistarea unor persoane asemănătoare lor. Ca atare, îmi strâng câmpul la limita maximă şi mă covrigesc pe canapea, în speranţa că voi prinde câteva ore de somn. Dimineaţa îmi va fi mai uşor. Milioanele de parizieni, cu energiile lor, îmi vor acoperi deplasările. Aţipesc rapid, sub influenţa autosugestiei.

în jurul orei patru, mă trezesc alertat. Cineva umblă la uşă. Nu pe bâjbâite. Direct, ca un proprietar. *Varain, mai sunt şi alţi deştepţi pe această planetă,* îmi spun eu, strecurându-mă pe balcon. Prin uşa întredeschisă, urmăresc evoluţia evenimentelor. în cameră pătrund Colette şi o gorilă înarmată cu un soi de pistol mitralieră. Forma ciudată dar mai ales rezervorul ataşat de pat îmi spune că arma e folosită pentru
lansat proiectile chimice. Tipii îmi cunosc la fix toate vulnerabilităţile şi sunt decişi să mă termine. în locul lor, aş manifesta sentimente similare. Cum să nu urăşti un tip care-şi bate joc de „asociaţia zeilor"?

: Ciang n-a ghicit, spune Colette. N-a riscat.

înţeleg. Chinezul ghicise că voi merge acolo unde nici un . om obişnuit n-ar fi îndrăznit. Gruparea de lichidare pornise pe urmele mele. Mă îndoiesc de faptul că sunt singuri. Probabil, jos, aşteaptă o grămadă. Gata să-mi consume ficaţii. îmi strâng şi mai tare câmpul, să nu poate fi perceput. încă nu-i momentul de atac. Voi face asta când voi avea sorţi de izbândă totală.

Gorila controlează apartamentul cameră cu cameră. O văd cum se apropie de balcon. împing uşa încât să pară închisă şi şoptesc în gând: *Renunţă!* Animalul pune mâna pe uşă, o verifică şi renunţă să iasă afară. Sugestia mea a prins. Şi, ceea ce-i mai important, n-a fost percepută de Colette. Se cărăbănesc fără alte comentarii. Din balcon, admir micuţa * poteră pornită pe urma mea. Trei autoturisme pline. Vreo doisprezece gealaţi, paranormali şi clasici de-a valma. *Cam înghesuită situaţia,* cuget eu şi mă întind din nou pe canapea. Cel puţin încă două ore vor trece oraşul prin sită. Mă culc şi adorm liniştit. Apartamentul verificat deja a devenit cel mai sigur loc din întregul oraş.

*

* *

E ora nouă. Odihnit şi bine dispus, iau micul dejun într-un bistrou. Mi-am procurat o hartă detaliată a Parisului şi o studiez curios, ca orice turist. încerc să descopăr locul în care mămicii mi-au încarcerat flăcăii din gruparea lui Livadaru. înainte de a intra în bistrou, am făcut o scurtă incursiune la sediul companiei fantomă *Blue Star.* Nu m-am mirat foarte tare să constat că era înţesat cu agenţi străini, din ambele categorii, clasici şi paranormali. în mod vădit, mă aşteptau pe mine. Numai că eu nu intenţionam să le fac plăcerea unei întâlniri.

Proporţiile poterelor pornite pe urma mea sunt impresionante. îi simt cum greblează Parisul şi-mi aduc aminte de ameninţarea lui Filatov din FSB: *Varain, într-o zi, planeta va fi prea strâmtă pentru tine. Noi vom face-o prea strâmtă.* Mănânc şi mă întreb cam ce merit au ruşii în organizarea vânătorii de octogonari români. Spionii ruşi au făcut mereu casă bună cu cei francezi, însă ceea ce văzusem deja nu semăna a colaborare ruso-franceză. Mai degrabă aş bănui că ruşii montaseră întreaga organizaţie „zeiască" pentru a-şi acoperi interesul lor pentru arma parapsi. N-ar fi fost prima dată când acţionau sub steag străin. Multe din organizaţiile „paşnice" ale lumii noastre sunt creaţia KGB-ului. E drept că destule s-au născut din iniţiativa CIA şi Mosad. Cam toţi „marii" lumii se străduie să-şi ascundă activitatea în asociaţii banale.

Termin de mâncat şi pornesc la pas prin Paris. După câteva minute, iau decizia. Intru la telefoane şi formez un număr din Germania. îmi răspunde o voce dulce, înregistrată. îi spun robotului că sunt interesat de cumpărarea imobilului anunţat în ziar şi las un număr de telefon la care să fiu căutat. In realitate, numărul e parola de alarmare a rezidenţei germane. In mai puţin de jumătate de oră, Egon şi Maier ar trebui să fie pe baricade. Plec în continuare pe jos, contrafilându-mă. Nu observ nimic suspect. Intru în prima biserică întâlnită în cale şi mă prefac că mă rog. E o acoperire fantastică deoarece adversarii ştiu că nu sunt religios. Trece jumătatea de oră planificată. E cazul să văd cât de rapid poate fi Egon în reacţii. A fost agentul Bătrânului, un soi de fantomă cu apariţii şi dispariţii

spectaculoase. Mă opresc la prima cafenea cu măsuţe în stradă, cer o cafea şi, în timp ce o beau, lansez spiritul către înalturi.

Desigur, cu imaginea micuţului spion fantomă în memorie. îi simt câmpul imediat. Dialogul telepatic curge blitz:

- Varain, în Paris, încolţit.
- Venim! Punct fix?
- Nu. Vă aştept la intrarea Saint Denis.
- Şaptesprezece.

Contactul s-a întrerupt. Beau restul cafelei, plătesc şi mă ridic să plec. Simt în preajmă un câmp puternic, plecat în cercetare. Caută indivizii, nu se joacă. Dacă au ajuns la măturat străzile, înseamnă ceva foarte grav. înseamnă că sunt câteva sute. Aşa oaste paranormală n-am crezut să văd vreodată. Noi, octogonarii români, n-am avut nici în vremile bune mai mulţi de o sută. Iar cu tot cu clasici, n-am trecut niciodată de o mie. Deşi informaţiile sunt îngrijorătoare, nu simt nici un pic de teamă. *Ce-am avut şi ce-am pierdut?* e filosofía vieţii mele. *Cum e scris în cartea vieţii, aşa va fi rezultatul confruntării.*

Iau un taxi şi mă deplasez către un loc ştiut numai de mine. Un loc trist dar sigur. E locuinţa unde am trăit câteva luni cu soţia şi fiul meu. Părăsesc taxiul la câteva străzi distanţă şi plec pe jos, să pot studia în voie casa în care îmi făcusem vise de viaţă normală. E aceeaşi, neschimbată. Cu obloanele trase, semn că nu e locuită. Pentru o clipă, simt tentaţia să mă aventurez în ea, să mă răsfăţ în amintiri frumoase. Profesionistul din mine îmi aduce aminte că sunt în misiune de sacrificiu, că tovarăşii mei sunt prizonieri, că vizita are un scop foarte precis.'^Continui să păşesc agale, depăşesc vilişoara şi fac colţul. înaintez pe o străduţă pietruită până ce ajung în dreptul unei case părăsite. Răsuflu uşurat. N-a fost demolată, n-a fost * reparată$_v$.Mă strecor înăuntru, trec de prima cameră şi mă opresc. închid ochii să-mi rememorez exact poziţia ascunzătorii. O descopăr şi-i extrag conţinutul. Adică, o valiză diplomat plină. Trusa de supravieţuire a unui spion aflat la strâmtoare. O ascunsesem acolo încă din vremile bune, când lucrasem cu Bălaiul în Paris, acoperiţi ca oameni de afaceri. O deschid şi-i verific conţinutul. Am vreo cincizeci de mii de dolari, două rânduri de acte false, o ministaţie de interceptare convorbiri şi...

fotografiile celor dragi. Ale soţiei şi fiului. Nici o armă, căci ăsta sunt eu, Varain: omul fără altă armă decât organismul propriu.

Privesc visător la fotografiile soţiei şi fiului. Au murit amândoi, în America de Sud. Eu de ce să mai trăiesc? Mă scutur din reverie, strecor fotografiile în buzunarul de la piept şi iau valiza. îmi răspund singur: *Trăiesc deoarece am de plătit datorii pe care nu le poate plăti altcineva.*

*

* *

La ora şaptesprezece eram în locul indicat, intrarea în Saint Denis. Aşteptam la volanul unui Peugeot vişiniu pe care-l închiriasem folosind unul din paşapoartele recuperate. Aşteptam rece şi calm, nepăsător de ceea ce urma să se întâmple. în realitate, întâmplările viitoare erau foarte bine organizate în capul meu. Făcusem un mic salt în viitor şi-mi reglasem un pic soarta. Nu-i uram pe cei care organizaseră marea capcană din Franţa. N-ar fi ajutat la nimic să-i urăsc. Le planificasem sfârşitul ca pe ceva de la sine înţeles. Ei sau omenirea? fusese dilema. Ordinul lui Zamolxe o rezolvase. Vânătorii de zei trebuiau lichidaţi. Odată cu ei, dispărea şi pericolul marelui război parapsihologic, care ar fi cuprins omenirea primului deceniu din secolul următor. Lângă mine, harta Parisului, despăturită şi colorată frumos, cu carioca. în linii mari, ştiam unde era obiectivul de atacat.

Simţeam câmpurile celor doi agenţi germani. Veneau singuri, cu o maşină care nu bătea la ochi. Un Opel Kadett amărât cât să-i plângi de milă. Nici ei nu arătau prea grozav. Când au coborât, mai să nu-i recunosc. Maier, cu o barbă de hippy şi plete lungi, legate în codiţă. Egon, şi mai slab decât îl ştiam, cu straiele atârnând pe el, ca pe un umeraş. Păreau doi lumpenproletari plecaţi să ia o gură de aer. Ne-am îmbrăţişat, studiindu-ne pe furiş.

- Nu pari încolţit, a remarcat Maier.
- Am fost capturat. A trebuit să sparg un câmp necunoscut, să ies din strâmtoare.
- Cine-s?
- Zeii paranormali. Adunaţi într-o organizaţie de care ar trebui să ştiţi.

- Pactul aleşilor?
- Ei sunt. Cei cu calculatorul din Pacific.

- Utopicii ăia?
- Nu-s chiar utopici. Au adunat câteva sute de paranormali, de toate rasele. I-au îndoctrinat să se creadă stăpânii lumii viitoare. N-au mamă, n-au tată, n-au patrie...
- Cine-i în spate?
- Nu ştim încă. Mi-au aruncat în faţă numai locotenenţii. Şeful cel mare se păstrează în umbră.
- E serioasă treaba?
- Mi-au capturat întreaga grupă din Paris.
- Drace! Nu glumesc.
- Nu. Sunt hotărâţi şi se bazează pe o ipotetică colaborare a marilor puteri.
- Basme! Marile puteri se iau de păr pentru fiecare piaţă, pentru fiecare invenţie, pentru...

Egon avea dreptate dar numai pe jumătate. în problema autorităţii extraterestre, majoritatea marilor puteri erau gata să-şi dea mâna. Să facă front comun. Ne-am urcat în maşini şi-am pornit. Germanii în faţă, căci aveau un bârlog neştiut de adversari. Am pătruns din nou în Paris. Simţurile mele ascuţite ca briciul mă vesteau că inamicii continuau să miroasă tot ce le venea în cale. Mă căutau cu înverşunare. Ştiau că nu puteam pleca fără să-mi eliberez camarazii. Onoarea era mai presus de dorinţa de viaţă. Pe asta contau „vânătorii de zei".

Am oprit în faţa unui salon de artă foarte select. La acea oră, era cât se putea de gol. înăuntru, la un birouas modern, un neamţ tipic: blond, uscăţiv, cu frizură made în Deutschland, cu ochi albaştri. Purta un sacou în carouri şi pantaloni bej. S-a repezit în întâmpinarea noastră. Nu pentru că s-ar fi prăpădit de plăcerea întâlnirii. Se temea să nu fim văzuţi în prăvălia sa. Ne-a condus imediat în spate, într-un soi de depozit. S-a scuzat pentru o clipă, a mers la uşa de la intrare, punând anunţul de închidere şi zăvorând-o cu tragere de inimă. Abia după aceea, puţin mai relaxat, a revenit şi ne-a oferit câte un whisky cu gheaţă.

- Dânsul e Grinder, mi l-a prezentat Egon. Nu va intra în operaţie.

Vorbele agentului german însemnau că individul era folosit pentru acoperire. într-adevăr, în scurt timp, ne-a părăsit, lăsându-ne cheia de la ieşirea de serviciu. Maier a ieşit după el, verificând traseul. S-a întors relativ mulţumit şi a început să despacheteze arsenalul din lada de scule a maşinii între timp, Egon mă studia cu ochii lui mici, vioi.

- Nu-mi place ce văd, Varain. Am ridicat sprâncenele a mirare.
- Citesc în tine numai durere. Nici un strop de dorinţă di viaţă.
- Egon, ce rost are?!
- Are. Eşti tânăr, trebuie să trăieşti, să te bucuri de

Poate că ai dreptate. Am trecut pe lângă casa mea. Ultima în care am^trăit omeneşte. Cu soţia şi fiul.

- Mda. îi poţi învia? Pentru ce lupţi, Varain?
- Egon, ştii prea bine.
- Ştiu dar tu ai uitat. Lupţi pentru viaţă. N-o poţi face bine dacă trăieşti cu moartea în suflet.

Avea dreptate. Obosisem de prea multă luptă. M-aş fi culcat să nu mă mai scol niciodată. Doamna moarte îmi dădea târcoale insistente. Numai sentimentul datoriei mă ţinea în picioare.

- Ai dreptate, Egon.
- Am. Din această clipă, vei trăi omeneşte, Varain! Lasă-te cuprins de viaţă, căci eternitatea e departe încă.

II priveam şi mă minunam. Nu avea mai mult de cincizeci de kilograme. Cel mai suspicios contraspion nu l-ar fi bănuit de apartenenţă la cea mai temută organizaţie secretă, Floarea de Argint. Am îndrăznit să-l întreb:

- Domnule Egon, aţi trăit vreodată normal?
- Da, înainte de război. Am avut familie. Ca şi tine, am pierdut-o.
- îmi pare rău.
- Să nu-ţi pară! Eu mi-am trăit viaţa. Nu regret nimic. Fă ca minej
- în regulă. Facem planul?

Până către ora opt seara, planul era gata. Cuprindea o singură variantă: pătrunderea în citadela paranormalilor şi eliberarea ostaticilor. N-am ezitat prea mult în alegerea

metodelor. Egon şi cu mine urma să acţionăm prin forţa psi, însă Maier putea folosi armele convenţionale. Avea câteva, de calibru

greu. Toate, confecţionate artizanal, la atelierele secrete din Suedia. Toate, disimulate în scule nevinovate. Am stabilit să le folosească numai în caz de pericol extrem. Nu de altceva dar focurile de armă ne puteau aduce pe cap caralii francezi. Am fi căzut la mijloc, între două rele. Poliţiştii locali ne iubeau la fel de puţin ca şi „zeii" pe care urma să-i înfruntăm în luptă dreaptă. Dacă se poate numi luptă dreaptă o confruntare dintre trei membri ai Frăţiei Florii de Argint şi câteva zeci sau sute de paranormali „aleşi".

La ora nouă şi zece minute era întuneric beznă. Ne-am ocupat poziţiile, cam la o sută şi ceva de metri de halele în care se ascundeau adversarii. Maier şi-a stivuit meticulos armele şi muniţia, apoi a început să studieze obiectivul prin binoclul cu infraroşii. Egon, îmbrăcat ca un bătrân sărăntoc, cu o trăistuţă ponosită de gât, juca rolul cerşetorului fără adăpost. Până şi eu începusem să cred că era un boschetar adevărat. Ne-am atins palmele, pentru a ne împrospăta memoria telepatică, apoi bătrânul Egon a pornit către intrarea principală. Din urmă, săgeata energetică lansată de spiritul
meu îl susţinea pe nevăzute.

Egon a ajuns în faţa intrării. Uşa s-a deschis şi o gorilă înaltă a ocupat întregul cadru. îl auzeam cum parlamenta cu „boschetarul" aflat în căutare de adăpost. Dincolo de uşă, într-un soi de cabină, se mai zărea încă un individ, în uniformă de pază. Spiritul lui Egon, viu şi alert, a comandat:

- Acum, Varain!

în următoarea secundă, am trosnit amândoi. Gorilele s-au clătinat ca bete, apoi au executat ordinul. S-au strâns unul lângă altul în cabina portarului. Egon a trecut pe lângă ele, a studiat câteva clipe sistemul de alarmare, apoi l-a întrerupt. Puteam începe marele raid împotriva „vânătorilor de zei".

Am ţâşnit ca-la suta de metri, cu Maier lângă mine. în mai puţin de zece secunde, eram lângă Egon. Maier a luat poziţie de tragere, în uşa cabinei. Eu şi Egon ne-am înţeles din priviri. Am pornit unul după altul, pe direcţia în care „mirosisem" câmpurile paranormalilor. Am înaintat j>e coridorul cunoscut, prin care

trecusem cu dama brună. In dreptul scărilor de coborâre, am ezitat. Jos nu se mai afla nimic important. De acolo evadasem

eu. Egon m-a întrebat din priviri. I-am comunicat telepatic ceea ce simţeam: un mare pericol. Treci înainte şi te acopăr! a propus el. Am dat aprobator din cap şi am pornit de unul singur pe scările ce duceau către etaj. Din mers, îmi depănam ruga de concentrare a energiilor universale:

- Zamolxe! Viaţă şi moarte! OM! MANI! PADME! HUM! OM! OM! OM! OML.

Am simţit prima lovitură energetică direct în frunte. Instinctiv, am ridicat palmele pentru apărare şi atac. în aceeaşi clipă, spiritul meu a ţâşnit pe direcţia din care venise lovitura. La mai puţin de treizeci de metri, un grup de paranormali unit în lanţ mă aştepta. Să fi fost vreo douăzeci. Am şovăit o clipă. Din spate, Egon mi-a şoptit:

- Varain, eşti fiul Universului. Loveşte!

Am închis ochii. Mii de tone forţă mă apăsau. Câmpul unit al paranormalilor adverşi tindea să mă strivească. Le-am înţeles tactica. încercau să pătrundă în aura mea, să-mi transfere ideile lor. Exact ce trebuia să fac şi eu. Am strâns din dinţi de durere, apoi am adus în memorie imaginea Marelui Român - Zamolxe. Odată cu imaginea, s-a auzit vocea sa limpede, persuasivă: *Voi sunteţi din aceeaşi rasă cu mine! Amintiţi-vă cine sunteţi! Sunteţi oameni!*

Spiritul meu, purtând imaginea şi sunetul vocii lui Zamolxe, s-a ridicat sus. Foarte sus, acolo unde nu mă pândea nimeni. Simţeam frigul etern al spaţiilor siderale înconjurân- du-mă din toate părţile. Apoi, ca un fulger, am coborât către grupul de paranormali. Am lovit exact în centrul lor de forţă. Un scrâşnet uşor a însoţit lovitura psi. Grupul s-a dezmembrat. îi vedeam clar, ca şi cum aş fi fost între ei. Păreau teribil de dezorientaţi. Câţiva s-au aşezat pe scaunele din cameră, cu capetele în mâini. Ceilalţi discutau agitat. O singură idee părea să-i frământe: *Dacă este adevărat?* Am ghicit imediat ce se întâmplase. Vocea şi imaginea lui Zamolxe lovise în centrii ancestrali ai creierelor. Le treziseră amintiri uitate, din vremea colonizării Pământului. Amintiri pe care manipulatorii mistici le blocaseră prin îndoctrinare. Primul grup era al nostru. Cu o

singură lovitură, trezisem în ei Oamenii. Am înaintat pe jos, am deschis uşa camerei din care mă atacaseră:

- Eu sunt Varain din neamul Oamenilor! Am venit să vă eliberez din robia psi.

Nu mi-au răspuns imediat. Mă priveau de parcă venisem din altă lume. Am insistat:

- Sunt om pământean ca şi voi. în spatele meu se află o expediţie extraterestră din aceeaşi rasă cu străbunii voştri.
în fine, unul dintre ei s-a decis să vorbească:

- Ce se întâmplă cu noi, omule?

- Vă treziţi la realitate. Informaţiile străbunilor voştri au scăpat din limitatorul introdus de manipulatori. Aflaţi adevărul despre voi şi despre omenire.

- Cum să-l aflu, omule? Sunt ameţit şi dezorientat, de parcă aş fi băut zile în şir.

Cunoşteam senzaţia pe care o trăia. Trecusem şi eu prin ea, când deschisesem ochii asupra lumii noastre. Asupra adevăratei lumi, cu adevăratele legi de evoluţie a vieţii. I-am liniştit:

- Nu vă faceţi griji! Informaţiile străbunilor astrali, eliberate din creierele voastre, se vor organiza logic, în conformitate cu realitatea universală.

Explicaţiile mi-au fost întrerupte de o explozie. Am simţit cum fugea podeaua de sub mine. Am văzut planşeul crăpând,' gata să înghită întreaga grupare de paranormali treziţi la realitate. Instinctiv, mi-am extins câmpul, gata să-i cuprind pe toţi. M-am lovit de un alt câmp, pe care-l simţeam prieten. M-am întors exact la timp să văd minunea. Din micuţul Egon izvora lumină. Aşa aură frumoasă nu văzusem niciodată în viaţa mea. Ne-am unit câmpurile peste proaspeţii recrutaţi în Frăţia Florii de Argint şi-am făcut saltul. Ne-au urmat fără şovăire. Erau în puterea noastră, datorită ordinului strecurat de Zamolxe în creierele lor. Ne-am trezit în curte, într-o ploaie de gloanţe şi proiectile. Toate veneau din aceeaşi direcţie:
acoperişul clădirii.

- Câţi sunt acolo? am urlat eu la paranormalul care avusese curaj să discute cu noi.

- Vreo zece-cincisprezece. Ceilalţi sunt prin oraş, în căutarea voastră.

Am răsuflat uşurat. Sub ploaia de gloanţe, am desfăcut larg picioarele pentru a avea un sprijin solid, apoi am unit palmele în

floarea facerii omeneşti. Din degetele unite ţâşneau fulgere albastre. La câţiva paşi de mine, Egon lansase un câmp dens, luminos. Paranormalii recuperaţi ne imitau gesturile ca vrăjiţi, încă nu erau conştienţi de ce se petrecea cu ei. Focurile de armă au încetat.

- Plec să-i lămuresc, a aruncat Egon din mers.

Am rămas numai eu şi Maier în compania celor care, cu câteva minute în urmă, ne fuseseră adversari. Ne studiam curioşi. Fiecare avea zeci de întrebări, însă timp de pus nu era. Simţeam din depărtare o presiune care creştea vertiginos.

- Câţi sunt în oraş?
- Numai Ciang ştie. Nu locuim cu toţii în acelaşi loc.
- Vin să ne atace, i-am anunţat eu pe un ton voit banal.
- Numai pe voi, a replicat unul dintre ei.
- Şi pe voi. Se tem de amintirile trezite de Zamolxe. Vă vor morţi.

Au şovăit o clipă. Se întrebau dacă îi minţeam sau nu. I-am lăsat să se clarifice singuri.

- Plec după ai mei. Ştiţi unde sunt?
- Două etaje sub pământ. Captivi în câmpul y.
- Cum se opreşte câmpul y?
- Numai Ciang ştie.

Aflasem totuşi ceva. Cum se numea ciudatul câmp termo-energetic. Am pornit din nou-către clădire, cu Maier pe urmele mele. în spate, paranormalii se grupau fără nici un cuvânt. Nu mă îngrijorau. întreaga lor viaţă nu mai puteau ataca un om din neamul oamenilor. Am coborât scările în fugă, am depăşit ruinele fostei mele închisori şi am pătruns în al doilea nivel subteran. încăperea era mai mică şi lipsită de vizibilitate. Singura lumină venea de la o cabină similară celeia în care zăcusem eu. în ea, claie peste grămadă, zăceau românii din rezidenta pariziană. M-am oprit în faţa cuştii, gândind la o soluţie de spargere rapidă. M-ad observat imediat şi s-au ridicat în picioare.

- Piciule, a urlat Bălaiul din fundul bojocilor, ai adus banane?
- Banane?

- Să hrăneşti maimuţoii.

I-am lăsat să-şi strige bucuria în fel şi chip. Am cercetat de jur împrejurul cuştii, în speranţa că voi găsi sursa de energie. Nimic. Probabil, câmpul era generat de un aparat ascuns în podea.

- Hai, piciulică, sparge gratiile! Pierdem deschiderea spectacolului de la Creazy Horse.

Am cugetat câteva clipe, surd la rugăminţile lor. Ce *s-a putut odată se mai poate,* am raţionat eu. Nu ştiam însă cine era făptura stranie, cu ochi vineţi, de gheaţă. Nici cum s-o invoc. Am pornit la noroc, cu sistemul meu. Am închis ochii şi m-am forţat să rememorez imaginea celui care mă ajutase să sparg câmpul termic. A apărut difuză, plutind în norii transparenţi. în acelaşi moment, am simţit răceala cumplită şi mi-am amintit cine era. Era zeul din Muntele Alb. Mai ştiinţific spus, era un extraterestru făurit integral din energie. II întâlnisem în singura mea vizită din Retezat. N-am stat să mă întreb cum ajunsese în preajma mea şi ce interes avea să ne scoată din capcană. Mi-am concentrat toate forţele şi am
lovit peretele cabinei.

Dogoarea m-a cuprins instantaneu. N-a ţinut însă mult. A urmat un zdrăngănit ca de geam spart şi întunericul s-a aşternut în întreaga încăpere. Colegii mei au tăbărât orbeşte către direcţia mea. Mă simţeau după câmp sau după voce. Maier a aprins o lanternă şi a strigat în română: Linişte! în tăcerea care a urmat, am desluşit răpăit de pistoale mitraliere. Afară se confruntau tare. Cine, însă?

- Dacă a sosit poliţia, ne paşte priponul.
- Taci, lipa!

Nu se auzea nici o vorbă. Numai scurte rafale de armă automată.

- Egon, am transmis eu telepatic, ce se întâmplă?
- Au venit cei din oraş. Continuă să vină. Trebuie să ne retragem.
- De acord. Ne întâlnim jos, la intrare.

Am pornit pe bâjbâite, ţinându-ne unii de alţii. Eu, care vedeam prin întuneric, mergeam în faţă. După mine, ceilalţi, în

această formaţie ne-am strecurat până la intrarea în hală. în faţa cabinei portarului, am întâlnit primul mort. Fusese lovit cu

un singur glonţ, între ochi. Lovitură de maestru. M-am oprit să cercetez împrejurimile. Umbrele paranormalilor noştri se vedeau. Cam răzleţite. Din faţă, atacau numai clasici. Am ghicit şi de ce. Nu făceau parte din rasa noastră, nu aveau amintiri de trezit. Erau simple produse pământene.

- Blocaţi-i! am transmis eu ordinul telepatic.

Concomitent, am lasat o perdea de energie către atacatori. în câteva secunde, împuşcăturile au încetat. Am ieşit în lumină, chemând în limba franceză:

- Aici, la mine! Pericolul a dispărut.

Ne-am adunat la un loc şi am făcut numărătoarea. Douăzeci^ şi şapte de paranormali recuperaţi plus echipa noastră. în câteva cuvinte, i-am informat pe noii sosiţi cu termenii în care se purta confruntarea. Nu aveau de ales. Mergeau alături de noi ori sfârşeau groaznic, de mâinile foştilor lor tovarăşi de arme. Au trecut de partea noastră fără murmur. I-am împărţit în grupe de câte doi-trei şi i-am trimis în oraş. Toţi, cu un singur ordin: să ajungă la adresa pe care le-o indicasem. Abia după ce i-am văzut plecaţi, m-am ocupat de oamenii mei. I-am luat pe lipovean şi un rănit cu noi iar celorlalţi le-am dat acelaşi ordin. în maxim două ore, trebuiau să se prezinte la adresa precizată de mine. în disperare de cauză, îi chemasem pe toţi în fosta mea locuinţă. Până dimineaţă, prezenta suficientă siguranţă.

Am ajuns primii. Eu, Egon, Maier, lipoveanul şi rănitul. Vecinii încă nu stinseseră luminile, însă nu-mi făceau mari probleme. Erau nişte burghezi bătrâni, cu tabieturi, care nu-şi băgau nasul în treburile altora. M-am strecurat în curte şi am deschis poarta. L-am lăsat de pază pe Maier, în întuneric iar eu cu ceilalţi am pătruns în casă. Mirosea a stătut, a vechi şi-a tristeţe. Bălaiul a recunoscut locul. S-a aşezat greoi pe o canapea prăfuită şi-a început să mă privească insistent. Egon s-a postat lângă fereastră, să observe sosirile celorlalţi. Eu am pansat rănitul cu nişte bandaje făcute dintr-un cearceaf rupt, apoi l-am culcat în pat. După asta, am aprins o ţigară şi m-am aşezat lângă Bălai.

- Ce-au vrut de la voi, lipa?

Mi-a răspuns c-o întrebare:

- Eşti sigur că n-ai depăşit limitele misiunii?

- Cum?
- Miroase a răzbunare. Casa asta... N-au fost ei, piciule. Ucigaşii sunt morţi.
- Asta credeai tu?
- Tu nu credeai la fel?
- Nu, lipa. E singurul loc neştiut de ei. Ne urmăresc de mult timp.
- Ce vor?
- Stăpânirea lumii. Au început s-o acapareze.
- Jicniţi?
- încă nu ştim. Marele şef se ascunde.
- Nu-mi place, piciule. Miroase cumplit a hoit. Nasul nu mă înşeală.
- Nu putem pleca. Ori învingem, ori pierim. A oftat şi-a aprins o ţigară apoi s-a întins cât era de lung. Somnul din cuşcă nu-i priise. Eu am trecut lângă Egon, sa-mi recunosc oastea de paranormali.

Până către ora unu, erau cu toţii în casă. Nu dezertase nici unul. înţeleseseră că moartea atârna peste capetele lor. Noii sosiţi se aşezaseră cuminţi, în trei şiruri, cu spatele la perete şi cu faţa către mine. Octogonarii se împrăştiaseră prin casă, la somn. Nu aveau nimic de aflat de la mine.

- Cine e şef? am întrebat eu.
- Ciang, a venit răspunsul.
- Care dintre voi?
- Nici unul. Acţionăm la o singură comandă.
- Interesant! Ştie cineva unde ar putea fi Ciang?
- în oraş. Ne caută. Ucide fără milă.
- A ucis dintre voi?
- Da, mai mulţi. Cine nu se supune moare.

Exact ce auzisem şi din alte surse. Colaborarea sau moartea. O politică foarte dură.

- Unde aţi fost instruiţi?
- într-un oraş subteran din Siberia.
- Ştiaţi pentru ce?

- Da. Să luăm puterea lumii. Noi trebuia să fim nobilii noii ere pământene. Stăpânii tuturor popoarelor.

Paranormalii recuperaţi răspundeau fără şovăire. Spargerea tiparului de gândire impus de stăpânii lor îşi făcuse efecte. Fiecare în parte îşi recăpătase propria personalitate. într-un fel, coşmarul vieţii lor se sfârşise.

- Ştiţi cine sunt eu?

- Varain din Carpaţi. Unul dintre cei mai temuţi adversari. Şi voi vreţi să luaţi puterea lumii.

- Da? Nu ştiaţi că nu se poate? De extratereştrii din Carpaţi n-aţi auzit?

- Ni s-a spus că e o legendă. Că luptaţi singuri, cu metode moştenite de la o veche civilizaţie.

-Vă spun adevărul-adevărat. O expediţie extraterestră s-a apropiat de Pământ. A studiat viaţa omenirii, a descoperit cauzele dezbinărilor şi necazurilor. Le va elimina, impunând ordinea extraterestră. Noi suntem luptătorii lor. Şi voi sunteţi,

căci nu aveţi încotro. Ceilalţi vă doresc moartea.

- Nu putem părăsi confruntarea? Am fost oameni cu vieţi normale, am putea să revenim la preocupările noastre.

- Nu puteţi. Fiecare sunteţi catalogat de cei care v-au capturat şi instruit. Se tem de voi, căci ştiţi adevărul şi nu mai puteţi fi manipulaţi.

Mă priveau cu adâncă părere de rău. Mă consideraseră un eliberator iar eu le vesteam continuarea luptei. Sincer, îmi părea şi mie rău de soarta lor. Am continuat întrebările:

- Cam câţi sunt în oraş?

- Vreo două sute. Toţi câţi au putut fi retraşi din posturile fixe.

- Posturi fixe? Ce sunt?

- Posturi de control şi de influenţare a conştiinţelor unor lideri politici.

- Permanent?

- Zi şi noapte. Le impunem prin telesugestie soluţiile şi părerile scrise de Consiliu. E greu. Foarte greu. Uneori, trebuie să acţionăm prin intermediari.

M-am aşezat şi eu jos, în faţa lor. Ca la un sfat al bătrânilor. Ceea ce auzisem întrecea orice imaginaţie. Trebuia să aflu tot ce ştiau.

- Cum procedaţi în concret?

- Studiem mai mult timp liderul pe care trebuie să-l influenţăm. Concomitent, căutăm un luptător de-al nostru care să fie perfect compatibil cu el sau cu o persoană foarte apropiată, de obicei, soţia. După aceasta, treaba e simplă. Lansăm ideile către liderul ţintă. Dacă e rezistent, lansăm sugestiile către soţie. Astfel, ideile vor pătrunde pe nesimţite în lider deoarece, de regulă, soţii comunică telepatic.

O bănuială cumplită mă încerca.

- Aţi lucrat şi-n România.

- Eu am lucrat.

Cel care mi-a confirmat bănuiala era un tip brunet, cu mustăcioară, ca la treizeci de ani. Vorbea româneşte destul de bine. Mă privea cu ochi candizi. Nu se simţea vinovat de ce făcuse. într-un fel, nici nu era. Nu lucrase cu voinţa şi conştiinţa

neviciate.

- Cum a fost? l-am întrebat eu cu inima strânsă.

- împotriva lui Ceauşescu am acţionat eu, Ciang, Hansen şi Nguruga. în vreo trei ani, i-am rbbit aproape pe toţi din jurul său. Nu ştiu de ce rezista Ceauşescu. In orice caz, l-am slăbit destul de tare.

- Şi după Ceauşescu?

- Acum? Acţionează Gilbert, Fenesy, Orlando şi Mariette. Dezorganizează conducerea. Aceasta e tactica. Produceam haosul planetar, apoi apărem ca salvatori. Consiliul poate oferi ajutor oricui se supune.

- Diabolic!

- Nu există diavoli. Noi producem fenomenele inexplicabile. Pe Elţân l-am prins în chingi cu toţi paranormalii săi. E foarte uşor să penetrezi psihicul unui om beat sau drogat.

- De aceea nu se organizează nici un fel de campanie mondială împotriva alcoolului şi drogurilor?

- Sigur! Campaniile împotriva fumatului sunt praf în ochi. Un fumător nu poate fi captat psihic, un alcoolic, întotdeauna.

- Nu v-aţi temut de Dumnezeu?

- Nu. Cunoaştem legile vieţii planetare şi ne putem substitui lui Dumnezeu. Noi suntem zei. Aşa ni s-a spus.

- N-aţi simţit o forţă mai presus de a voastră?

- Am simţit. Ni s-a spus că sunteţi voi, cei din Frăţia Vieţii.

Am înghiţit în sec. Adevăratul nume al .organizaţiei noastre era cunoscut de adversari. Cineva trădase. Cine însă? Trebuia să aflu.

- Ce vi s-a spus despre noi?

- Că sunteţi prea puţini să contaţi. Singurul lucru pe care îl puteţi face şi noi nu, este să declanşaţi fenomenele naturii. Experţii noştri cercetează însă. Vor descoperi secretul folosirii forţelor naturii.

- Mda. Altceva despre noi?

- Aveţi un centru de iniţiere într-un munte cu manifestări stranii. Am fost acolo şi am văzut bicele de foc. Nu se poate explica ce se produce în acel munte. Deocamdată.

- De extratereştri n-aţi aflat? Nu v-aţi temut?

- De ce ne-am fi temut? Au ceva împotriva noastră? Nici n-am

ştiut că există. Consiliul ne-a spus că ei domină lumea.

- Aţi fost în faţa Consiliului?

- De mai multe ori. Fiecare misiune e primită de la Consiliu.
- Câţi sunt?
- Treisprezece. Câte unul pentru fiecare constelaţie zodiacală.
- Aha! Şi cum arată?
- Nu ştim. Poartă măşti negre.
- Atunci, cum ştiţi că sunt membrii Consiliului?
- De la şefii de escadroane. Ei ne-au recrutat, ei ne duc la Consiliu.
- Unde?
- în oraşul subteran din Siberia.
- Numai acolo?
- Numai.

Problema se complica foarte tare. Şi mirosea a servicii secrete ruseşti. Dacă nu cumva şi a conspiraţie mondială. I-am lăsat să se odihnească iar eu am urcat la etaj. Am intrat cu inima strânsă în camera care, cu ani în urmă, era plină de râs şi voie bună. Camera fiului meu. Proprietarul nu se obosise să schimbe mobila. îşi imaginase că va închiria altei familii cu copii. N-am aprins lumina, am studiat camera pe întuneric. Era aşa cum o lăsasem noi în ziua în care trebuisem să dispărem. M-am aşezat sfârşit pe pătucul fiului meu şi am început ruga strămoşilor mei:

- Zamolxe! Sol al nemărginirii! Viaţă din Marea Viaţă! OM! OM', OM!...

Spaţiile s-au despicat sub forţa spiritului meu. Muntele Sacru s-a ivit în faţa mea, slab luminat de stele şi Lună. Am pătruns în camera de taină. Acolo unde nu dormea nimeni niciodată. Zamolxe, la fel de calm şi sigur ca de obicei, m-a întrebat:

- Te-ai speriat, Varain?
- Da. N-am crezut că fac parte dintr-o specie sinucigaşă.
- Ai intuit exact. Dacă le-ar reuşi planul, omenirea ar dispărea în câteva secole.
- De unde le-a venit ideea?
- Bubulii au dispărut însă sămânţa răzvrătirii, nu. Se pare că în psihologia voastră, a pământenilor, cineva a înscris această regulă.

- Care regulă, Zamolxe?

- De îndată ce cade o dictatură, se găsesc destui să inventeze o alta.
- Deci, în locul bubulilor...
- Nu numai, m-a întrerupt Zamolxe. Odată cu bubulii a căzut şi dinastia şerpilor, ceşa. N-ai auzit de ea?
- Nu.
- A fost o frăţie a vrăjitorilor pământeni închinători la şerpi.
- Deci, tot magie primitivă, bazată pe vechiul zodiac''
- Tot. Izraeliţii s-au bazat pe zeul berbec, El-Aries, anagrama lui Israel. Hindustanii au mizat pe zeul şarpe, Ophiucus iar bubulii pe zeul scorpion, Scorpio, care, în ebraică, se numea bul. Prea puţini au crezut în oameni. Prea puţini au rămas oameni.

Ochii albaştri bleumarin ai exploratorului astral mă priveau insistent. Am înţeles ce aştepta de la mine.

- Zamolxe, Consiliul noilor pretendenţi la puterea lumii e format din treisprezece indivizi. înseamnă că vor să aplice aceleaşi reguli primitive zodiacale.
- Sigur! Contează pe tiparul de gândire magică inoculat în inconştientul pământenilor de propaganda mistică din ultimii două mii de ani. Acest tipar îl putem sparge numai noi. Asta vă este misiunea: *Spargeţi tiparul gândirii magice! Eliberaţi omenirea din capcană!*

Se pregătea să întrerupă contactul. Imaginea bărbatului cu ochii de gheaţă mi-a fulgerat prin memorie. Trebuia să ştiu cine era.

- Zamolxe, cineva a luptat alături de mine. Un bărbat cu ochi cenuşii, înconjurat de un câmp rece. E spiritul din Retezat? Privirea astralului s-a înăsprit uşor.
- Varain, cunoşti mai mult decât oricare pământean. Ce vrei să afli de la mine?
- Cine e spiritul din Retezat?
- E un mare secret, Varain. Secretul rasei albe, europene. Mai mult de atât nu poţi cunoaşte.

Imaginea exploratorului din Zegetina a dispărut. M-am ridicat de pe pat, mi-am aprins o ţigară şi am tras perdeaua, privind la strada pustie. începusem să intuiesc adevăruri cutremurătoare.

Istoria neamului meu alb, european se desfăşura altfel decât o ştiusem mai înainte. M-am pomenit blestemând încet pe cei

care încâlciseră informaţiile despre oamenii Pământului. Drumul către strămoşi îmi fusese presărat cu capcane şi minciuni. Din negura uitării, însă, strămoşii astrali ai rasei albe vegheaseră mereu asupra mea. Puteam primi informaţiile necesare civilizării pământenilor primitivizaţi. Nu mi-am mai pus întrebarea care mă frământase atâta timp: *De ce eu şi nu altul?* Aşa fusese scris în programul vieţii mele. Să sufăr lovituri cumplite pe drumul către adevăr dar, în ciuda acestora, să supravieţuiesc şi să ating cu intuiţia informaţii ultrasecrete, din care izvora puterea lumii.

Bălaiul m-a găsit păşind gânditor prin cameră. Intrase fără să-l simt. Şi-a dres glasul, tuşind. Am tras perdeaua şi am aprins lumina. Lipoveanul avea ochii roşii, semn că dormise puţin şi agitat.

- E grav, piciule?
- Vom supravieţui, i-am răspuns eu evaziv.
- Cine sunt alcorii?

întrebarea lui m-a surprins. Bălaiul n-avusese niciodată preocupări pentru altă ştiinţă decât spionajul. Am ghicit sursa interesului său:

- Te-au întrebat de ei?
- Da. Nu numai pe mine. Pe fiecare în parte. Ne întrebau de ne sleiau.
- Prin telefon?
- Cum ai ghicit?
- Nu-i nici o vrajă. Duşmanii au folosit un aparat psihotronic. Vă induceau un câmp electromagnetic prin circuitul telefonic. Undele electromagnetice vă afectau câmpurile bioelectrice ale creierelor şi sistemul nervos. Din această cauză, vă simţeaţi sleiţi. Substanţa nervoasă cu care se hrăneşte creierul era consumată aproape în întregime pentru îndepărtarea undelor electromagnetice străine.
- Măiculiţa mea! Vedea-i-aş în ştreang, dându-se huţa!
- îi vei vedea. Curând. Ce te întreba chinezul?
- Aşa-i! El întreba. Voia să ştie unde e baza alcorilor.
- Şi tu ce-ai spus?
- Le-am vândut gargara cu ozenauţii din Carcaleţi. Ştii ce

teribil l-a impresionat cuvântul? M-a pus să-l scriu.

- Şi după?

- După? Mi-a tras un zvast prin telefon de-am simţit că-l vedeam pe bunicu'. A dracu' maşinărie! Da' nu-mi spui cine-s ăştia, alcorii?

Ce să-i fi spus? Istoria europenilor zăcea încă într-o mare nebuloasă. Am rostit într-o doară:

- Nişte extratereştri dintr-o planetă a stelei Alcor. Se pare că au colonizat Pământul în timpuri imemoriale. Dacă nu mă înşel, au fost strămoşii rasei albe.

- Şi ce-l interesa pe icterul ăla cu ochii piezişi?

- Alcorii erau zeii lor, am răspuns eu fără chef. Ca de altfel şi zeii evreilor.

- Da? îi împinge curiozitatea sau vreun interes să-şi bage nasul în afacerile zeilor?

- De unde să ştiu ce poate zace într-un creier de chinez?

- Nu prea eşti în apele tale, m-a simţit Bălaiul.

- Nu, lipa. Am aflat nişte chestii de mă doare capul.

- îl dregem noi c-un trăscău şi-un cântecel de inimă albastră. După ce ieşjm din istorioara asta naşparlie.

- Vom ieşi greu. întregul oraş e împânzit de paranormalii „aleşilor".

- Ăştia cine mai sunt?

- Un sol de sectă politico-religioasă. Cred că-l pot înlocui pe Dumnezeu la conducerea lumii.

- E plină lumea de nebuni, a rostit lipoveanul filosofic. Şi nu ştiu cum se face că dăm peste ei din ce în ce mai des.

- Nici eu nu pricep, lipa.

- Ehei, unde-s vremurile noastre de glorie? Cotonogeam cu spirit de răspundere la inamici bine cunoscuţi. După fiecare mardeală, făceam un chiolhan şi mă bucuram că trăiam. Se-mpute treaba în meseria noastră. Prea multă tehnică, prea multă vrăjeală...

Nu-l mai ascultam. Calculam mişcările următoare. în primul rând, modul în care trebuia să folosesc paranormalii recuperaţi de la adversari. Nu-i puteam ţine pe post de spectatori la decimarea noastră.

*

* *

în jurul orei şase, rămăsesem în casă numai trei persoane: eu, Bălaiul şi Livadaru. Restul plecaseră în oraş, în comandouri de trei-patru persoane, să vâneze „zeii". Organizasem operaţiunea în cele mai mici detalii. Paranormalii noştri, conduşi invizibil de mine şi Egon, trebuiau să-şi identifice foştii colegi. în momentul localizării unui paranormal inamic, forţele se concentrau asupra acestuia, în scop de a-i schimba programul de acţiune. înainte de plecarea la atac, discutasem cu fiecare luptător în parte. Le implimentasem în creiere imaginea şi ordinul lui Zamolxe. Conştiinţa îmi era curată. Nu trebuia să moară nimeni, nu schilodeam măcar. Trezeam în creierele adversarilor amintirile din vremea când strămoşii lor, oamenii, atinseseră planeta Pământ. Puneam bazele unei păci, ce trebuia să vie destul de curând, odată cu încetarea războiului oamenilor împotriva oamenilor.

La ora şase şi treizeci şi două de minute, am recepţionat primul semnal telepatic, de la o grupare aflată în plin centru. Cereau ajutor deoarece erau înconjuraţi de forţe superioare.

- Războiul zeilor a început, mi-am anunţat eu tovarăşii de arme.

M-am aşezat la masă, cu privirea aţintită către geam. Am închis ochii şi, foarte liniştit, mi-am depănat ritualul. în clipele următoare, spiritul meu zbura către înalturile Cerului boreal. Vedeam ca în palmă zona în care erau încercuiţi oamenii noştri. Simţeam vag câmpurile energetice ale adversarilor. Erau cel puţin cincisprezece, împrăştiaţi pe o rază de circa un kilometru.

Nu se putea lovi la grămadă. Trebuiau luaţi unul câte unul. Săgeata spiritului meu a coborât lin, ca o pană purtată de vânt. Am identificat primul adversar într-un autoturism parcat în preajma unui supermagazin. Individul se prefăcea că-şi făcea aprovizionarea săptămânală. L-am atins din treacăt, inoculându-i ordinul exploratorilor astrali. S-a scuturat un pic, ca şi cum ar fi fost înţepat de-o viespe. Am ghicit ce se întâmplase. Şefii lui îl pregătiseră împotriva „răsucirii". îi implimentase în creier o formulă de rezistenţă la ordinele noastre. Aceasta însemna că ştiau ce făcusem cu cei capturaţi în noaptea precedentă. Am revenit din zbor şi am verificat eficienţa primei lovituri. M-am asigurat că paranormalul lovit de mine spărsese cercul. L-am părăsit în locul în care îl găsisem, cu gând să-l recuperez la finele confruntării. în acest scop, i-am ordonat să nu părăsească parcarea.

Săgeata spiritului meu a revenit în cameră. Am deschis ochii şi am privit harta.

- Aici, Bălaiule! i-am arătat eu locul pe hartă, să-l marcheze cu un punct roşu.

- S-a fe, piciule! I-ai numărat dinţişorii?

- Numai neuronii. Are câţiva mai puţin. I-am şters comanda de luptă împotriva noastră.

Ministaţia a zbârnâit scurt. Unul din filorii lui Livadaru raporta un fapt senzaţional. Reperase bătrânul cu lavalieră. Se pregătea să părăsească oraşul cu o maşină în care se mai aflau Colette şi un bărbat.

- După ei, până la capăt! am ordonat eu fără să ezit. Luaţi un paranormal cu voi!

- Se vântură pupăza, a comentat Bălaiul. E cineva în gaşca lor, dacă îl însoţeşte pe babalâc.

- S-ar putea să ţi se facă părul creţ şi mintea dâmburi dacă afli cine e în realitate. Mai bine s-o uiţi.

- Greu de uitat. De multă vreme nu mi-a căzut ocheana pe-o mânzoacă de categoria ei.

Am simţit semnalul lui Egon. M-am apropiat de fereastră, .

să-l prind mai bine.

- Se retrag, m-a vestit el. Propun să facem la fel.

- N-aveam unde să ne adunăm.

- Avem! Priveşte şi memorează!

Harta Parisului şi a împrejurimilor mi-a apărut clară, ca şi cum mi-ar fi desenat-o cineva în faţa mea. Către Saint Germain, un punct din hartă scintila puternic. L-am memorat, apoi am transmis telepatic:

- Detalii, Egon!

în faţa ochilor mi-a apărut o fermă ţărănească tipică. Cam roasă de vremi şi lipsită de îngrijire. Am memorat drumeagul care ducea de la şoseaua principală către ea, apoi am întrerupt contactul:

- OK! Venim!

Ne-am strecurat pe uşa din spate ca nişte lotri. Am trecut prin casa părăsită, folosită de mine drept ascunzătoare şi-am ajuns la maşina lăsată în parcarea subterană. Livadaru a trecut la volan iar eu cu Bălaiul, în spate. I-am dat direcţia de mers, apoi m-am întins relaxat. Câştigasem prima rundă însă nu eram mulţumit. N-aveam nici cea mai vagă idee cine era şeful organizaţiei. Ordinul lui Cremene fusese clar: *Capturaţi şeful!*

Am lansat spiritul către înalturi din mersul maşinii. Figura lui Cremene mi-a apărut limpede ca un tablou. Rece, calmă, imobilă.

- Am capturat şi recuperat câţiva, am raportat eu. Sunt pe urmele şefului.

- Cine e?

- Nu ştiu încă. Au un oraş subteran în Siberia. Ritualurile sunt oculte şi duc către New Age.

- îţi trimit întăriri?

- Nu e nevoie.

Contactul telepatic s-a întrerupt.

- Nu-i mulţumit? m-a întrebat Bălaiul care intuise ce făcusem.

- Nici eu nu sunt. Indivizii au un centru de instruire în Siberia.

- Oliolio, mânca-le-aş rânza! Tocmai acolo?

- Tocmai. Trebuie să-i găbjim dintr-o singură lovitură, înainte de a-şi lua tălpăşiţa.

- Măcar ştii ca hram poartă?

- încă nu.

- Mergem după ei?

- Ştii pe altcineva dispus s-o facă?

- Piciule, când se vor termina toate astea? Am obosit.

Pentru prima dată de când îl cunoşteam, lipoveanul recunoştea că obosise.

- Când vom merge la întâlnire cu mândra cea cu coasa-n mână, lipa. Mai devreme, nu.

- Astea-s păcatele tătucii, a gândit el cu voce tare. Trăgea la măsea şi înjura de mama focului. Eu le plătesc.

- Sunt păcatele omenirii, i-am răspuns eu într-o doară. Le plătim deoarece ne-am născut într-o perioadă de mari dezlegări.

- Foloseşte, piciule? Nu de alta, dar poate-mi mai şterg îngerii nişte păcăţele din calculatorul poliţiei politice cereşti.

- Nu cred s-o facă. Curând, vei da ochii cu îngerii.

S-a strâns înfiorat. Bănuia că făcusem un salt în timp şi văzusem sfârşitul marelui trosnitor din Gliboca, Mihai Ursu, poreclit Bălaiul. L-am liniştit:

- Ăştia se cred un fel de îngeri ai infernului rece.

A răsuflat uşurat:

- Le servim noi nişte chiftele explozive de-i facem îngeraşi adevăraţi.

- S-ar putea să nu fie atât de uşor, i-am tăiat eu avântul belicos. Păstează-te pentru osăreala finală.

S-a strâns în el, cuminte ca un copilaş. Simţea deja ceea ce intuisem şi eu: confruntări stranii, după reguli necunoscute nouă. M-amJăsat vrăjit de legănatul maşinii şi-am adormit instantaneu. In scurtul somn, am avut o singură viziune: un templu ardea în flăcări puternice. O voce parcă cunoscută îmi spunea: *S-a prăbuşit Noul Ierusalim din România. Aţi scăpat de blestem.* M-am trezit năduşit, privind alert în jur. Ne apropiam de intersecţia indicată de Egon.

- De acolo, la dreapta! l-am îndemnat eu pe Livadaru.

Ne-am înscris pe drumeagul de ţară, străjuit de arbori bătrâni, cu frunze de culoarea aramei. Gropile pline de apă îmi spuneau că, în ultimul timp, nimeni nu trecuse pe la fermă. Am ajuns în faţa casei cu acoperiş povârnit, de ardezie. Pereţii erau scorojiţi în mai multe locuri iar iarba începuse să crească în voie

printre pietrele pavajului. în uşa dată larg de perete ne aştepta un singur om. Un filor din echipa lui Livadaru. I-am strâns mâna

şi, condus de el, am intrat în casă. Mirosea a mucegai şi-a tristeţe. în mod vizibil, casa era părăsită de mult* timp.

Egon ne aştepta într-o cămăruţă cu ferestre zăbrelite. Stătea la o măsuţă rotundă şi fuma gânditor.

- Maier e atins, m-a anunţat el. Rău de tot.
- Nenorociţii! Le-o voi plăti!
- Le-o vom plăti, a precizat Egon. Nu va fi uşor. Ciang şi gruparea principală au scăpat. De asemenea, Niu Gei şi Colette.
- Niu Gei?
- Bătrânul care conducea operaţiile din Franţa în lipsa lui Ciang.
- Părea alb.
- Este alb. Asemeneajtuturor războinicilor mistici, şi-a luat un nume conspirativ. în organizaţia lor au un ritual de rebotezare. Nu ţi-au spus cei recuperaţi?
- N-au avut timp. în orice caz, ce-am aflat mi-a dat de gândit. Nu e o glumă.
- Nu e, Varain. E o organizaţie foarte periculoasă, cu ' încrengături în toată lumea. Vor să obţină controlul psihic al tuturor conducătorilor naţionali.
- Am aflat. N-ar fi bine să alertăm ziariştii, apoi să stăm la cotitură?
- încă nu, Varain. Dacă nu prindem măcar unul din cei treisprezece, nu vom avea niciodată imaginea întregului plan.
- Al paisprezecelea mă interesează.

-Ce?

- Cremene mi-a cerut să-i capturez şeful.
- înţeleg. Nu face parte din Consiliu.
- Aşa cred. Am qu intuiţiile mele.
- Bine, Varain. Nu te contrazic. Ce facem acum?
- Plecăm după Niu Gei? Am nişte tălpaşi pe coada lui.
- Ar fi o captură interesantă. Cum procedăm cu cei recuperaţi?

Spionul fantomă s-a scărpinat gânditor în cap:

- îi împărţim în rezidenţele europene? Sunt treizeci şi cinci.

- E o idee. Ne întărim.
- Atunci, să mergem!

Am pătruns într-o cameră lungă şi îngustă, ce servise ca sufragerie. Paranormalii „răsuciţi" dormeau în stilul lor: şezând, cu capetele între genunchi. I-am trezit şi le-am comunicat hotărârea noastră. N-au comentat în nici un fel. Am selectat dintre ei un arab, Gabal, pe criteriul faptului că-l cunoştea personal pe Niu Gei. Am lăsat deplina libertate lui Egon şi Livadaru în selecţionarea celorlalţi. După ce îm- părţirea pe rezidenţe s-a terminat, le-am dat permisiunea să doarmă în continuare. Nu aveam nevoie de ei pentru operaţiunea următoare. Puteau aştepta câteva zile, în conservare.

Mai aveam o sarcină. Să-l văd pe Maier. Şi să-l ajut în limita puterilor mele. Metisul româno-german zăcea întins pe un pat vechi, cu baldachin. Faţa îi era tumefiată şi roşie, de parcă primise zeci de lovituri. Abia îi distingeam ochii albaştri, curaţi, rugători."Suferea groaznic. Cine n-a primit o singură lovitură de la un paranormal ori de la un aparat psihotronic nu are habar cât de cumplite sunt suferinţele provocate de „zei".

- Salve, bătrâne! l-am salutat eu.

A dat să-mi răspundă. N-a reuşit. Gândirea îi era neatinsă însă centrii nervoşi ai vorbirii fuseseră blocaţi. Nici cu circulaţia nu stătea prea bine. Altfel, cum s-ar fi explicat concentrarea de sânge în ţesuturi? Mi-am tras un scaun lângă patul său şi m-am aşezat temeinic. Mă aştepta o confruntare grea. Confruntarea cu energia necunoscută care îmi afecta bunul meu prieten şi camarad de arme.

Mi-am înfipt privirea în ochii săi, adevărate porţi deschise către exterior. Şi căi sigure de pătrundere în creierul său, locul în care se concentrase energia străină. Am început să-i vorbesc, în scop de a-l determina să participe la vindecare:

- Adversarii ţi-au introdus în creier o mare cantitate de energie incompatibilă cu biocâmpul tău. E o energie specială, dotată cu inteligenţă. Cu un fel de program menit să-ţi distrugă inconştientul şi funcţiile vitale coordonate de acesta.

A clipit din ochi, semn că mă înţelegea. Am continuat:

- Noi suntem compatibili, căci avem acelaşi program de viaţă. Voi pătrunde cu spiritul meu în creierul tău, în căutarea duşmanului nevăzut. Să nu te sperii de ce vei simţi!

Mâna lui Egon s-a lăsat uşor pe umărul meu. Bătrânul spai mă. susţinea cu energia sa. Am pornit decis să ard cu focul spiritului meu energia inteligentă a duşmanilor. Inteligenţa mea contra inteligenţei lor. Care pe care.
Primul impact a fost deosebit de dur. Am simţit şuviţa energetică ^străină pătrunzând către mine, gata .să mă înfăşoare. în aceeaşi fracţiune de secundă, instinctiv, în mintea mea a apărut focul veşnic al neamului meu geto-dac.
Energia inamicilor a slăbit, retrăgându-se către adâncurile creierului celui atacat. Maier se zbătea în convulsii. Cam de tipul celor prezentate de cei „posedaţi de demoni". I-am explicat cu voce convingătoare:
-Duşmanii sunt specializaţi în producerea bolilor psihice. Pentru orice medic normal, tu eşti un epileptic sau un schizofrenic. Eu, însă, nu sunt un doctor obişnuit. Ştiu cum se produc astfel de boli. Exclusiv prin intervenţia unor energii străine. Te voi vindeca complet.
I-am pus amândouă mâinile pe frunte şi-am lăsat energia din mine să pornească liberă la atac. Simţeam clocotul de sub oasele craniului. Continuam să explic:
- După primele colonizări, astralii s-au confruntat între ei cu astfel de metode. Fiecare grupare care dorea să stăpânească Pământul şi omenirea încerca să distrugă sau să înrobească psihic grupările adverse. Cei care reuşeau introduceau în creierele învinşilor programul lor de evoluţie, înrobindu-i. Urmaşii lor sălbăticiţi au continuat să se confrunte după aceleaşi metode, în mod involuntar, pe baza programelor înscrise în zestrea genetică.
- înţeleg! a şoptit Maier.
-Din când în când, în creierul unui descendent al învinşilor răbufneşte programul iniţial, al străbunilor săi. Datorită confruntării interne, din creier, între cele două programe, individul este dezorientat. Câteodată, cei cu programe străbune foarte puternice, învinq programul implimentat de inamici şi se eliberează psihic. Din acea clipă, devin duşmani de temut ai

descendenţilor din gruparea care i-a robit. Simţi cum renaşti?
- Simt o mare uşurare psihică. Mă dor însă oasele. Cumplit.
Am ridicat palmele de pe tâmple şi le-am purtat de-a

lungul trupului său. Pe toată întinderea, simţeam energia negativă acţionând asupra nervilor şi oaselor.

-Astfel se produc cancerul osos şi paraliziile, i-am explicat eu. Adversarii au folosit o metodă combinată. Un paranormal te-a atacat prin telehipnoză, folosind şi un aparat care emitea unde electromagnetice incompatibile cu biocâmpul tău.

-Da, m-au lovit dintr-o maşină aflată în mers, în timp ce observam un agent de-al lor.

- Nu vei mai simţi nimic străin în corp! l-am anunţat eu, declanşând iarăşi focul spiritului.

I-am luat pulsul. Aproape normal. Ochii căpătaseră luciri frumoase. Luminau a viaţă. Am readus palmele pe tâmple şi am reluat atacul asupra inamicului ascuns pervers, în adâncurile creierului prietenului meu. Simţeam energia străină ca pe un ghem rece şi negru. Se concentrase în câţiva centri nervoşi din care tindea să blocheze funcţiile vitale. Era puternică. Foarte puternică.

Am închis lent ochii şi am murmurat ruga către Dumnezeul etern al tuturor fiinţelor omeneşti, indiferent de rasa ori casta din care proveneau. în câteva secunde, corpul meu s-a metamorfozat. Am devenit o parte din eterna viaţă universală. Sub palmele mele, ghemul rece şi negru s-a sfărâmat în mii de cioburi. Apoi, acestea au luat foc, dispărând.

- Eşti curat ca-n ziua naşterii, l-am anunţat eu pe Maier. în câteva ore, vei fi bun de luptă.

- Mulţumesc, Varain!

L-am adormit, apoi m-am întors către Egon:

- E timpul să ne plătim datoria. Cât pe ce să-l omoare.

- E timpul, a aprobat Egon.

ÎNFRÂNGEREA ÎNGERILOR NEGRI

Filorii au plasat urmăriţii într-un vechi castel de pe valea râului Sarthe, între le Mans şi Noyen. Au raportat însă şi un fapt ciudat: nu se puteau apropia de clădire. La circa un kilometru de ziduri se petreceau fenomene ciudate, chiar îngrozitoare. Un soi de duh părea să domine zona. Un duh care producea efecte psihologice dintre cele mai neplăcute: ameţeală, panică, pierderea conştiinţei,'halucinaţii. Cel care îmi raporta aceste fenomene era paranormalul, deoarece filorii clasici erau terminaţi. L-am informat pe Egon cu situaţia în care se afla echipajul nostru.

- Mergem să vedem! a propus el. Nu garantez că vom şi intra.

Dacă până şi micuţul spion fantomă îşi făcea probleme... M-am scuturat din starea nenorocită. Nu aveam dreptul să şovăi. Adversarii erau simpli luptători paranormali. înfrânsesem bubuli, uldihi şi bolieni veniţi din nemărginirile spaţiului extraterestru. Cei din castelul *de* pe Sarthe nu puteau fi mai grozavi. Am format trei echipaje, pe maşini. Două de paranormali şi una de clasici înarmaţi până-n dinţi. Cei din urmă aveau în dotare atâta exploziv încât ar fi putut arunca în aer un oraş întreg. Experienţa de luptător mă îndemna să procedez astfel. în multe cazuri, în care noi, „descântătorii" paranormali, eram blocaţi, armamentul clasic se dovedise eficient.

înainte de a pleca, mi-am lansat spiritul către Muntele Sacru. Aveam nevoie de sfatul şi ajutorul marelui explorator astral. Zamolxe era acolo, studiind peretele ecran prin care ţinea

legătura cu civilizaţiile din zona noastră de Univers. Am aşteptat răbdător să termine conversaţia cu o femeie blondă, înaltă, asemănătoare pământencelor noastre, dintr-o lume care, prin

ecran, părea să fie identică cu cea pământeană. În fine, exploratorul spaţiului s-a întors către mine:

- Raportează, Varain!

- Inamicii se interesează insistent de alcori. Presupun că au o bază pe Pământ.

- înseamnă că aparţin grupărilor mistico-astrale. Prindeţi şeful şi luaţi toate informaţiile pe care le deţine!

- Imposibil! Conducătorii sunt într-un oraş subteran din Siberia. Formează un Consiliu de treisprezece condus de un al paisprezecelea, lider suprem.

- Atunci, veniţi în ţară!

- Sunt pe urmele unuia dintre lideri. Niu Gei conducătorul rezidenţei franceze. Poate şi europene. Intenţionez să-l prind viu. Şi să-l storc de informaţii.

: Cu multă băgare de seamă, Varain. Ţine!

în mâna marelui astral a apărut cu disc argintiu puţin mai mare decât o farfurie obişnuită. înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmpla, contactul telepatic s-a întrerupt. M-am trezit ţinând în mână discul metalic. în creier îmi sunau cuvintele exploratorului zegetin: *Acest disc sparge orice câmp energetic. Acţionează la comandă mentală.*

Am studiat curios darul lui Zamolxe. Părea un disc ca toate discurile. Pe o parte avea gravate câteva semne necunoscute, în rest, nimic deosebit. Era confecţionat dintr-un metal uşor, greu de identificat. După o scurtă ezitare, l-am introdus sub cămaşă, la piept. Nu purtam nici un fel de bagaj, astfel că nu aveam alt loc potrivit pentru el. I-am explicat lui Egon destinaţia darului primit de la astrali. A dat din cap:

- Se poate reuşi. Să mergem!

Ne-am întins la drum într-un convoi lung, să nu atragem atenţia. în faţă, eu, Egon, Gabal şi doi paranormali recuperaţi de germani. Ziua era frumoasă, însorită, numai bună de plimbare. Spionii, însă, nu se plimbă niciodată. Ei lucrează nevăzuţi pentru mai binele sau mai răul omenirii. Fiecare, cum îi este dat. Fiecare, crezând că are dreptate, că în numele idealului său

poate face orice. Foarte puţini sunt conştienţi de faptele lor rele şi acţionează pentru producerea lor. De exemplu, cei pe care-i înfruntam credeau că dreptatea era de partea lor. Răzvrătiţii noii

ere îi convinseseră că lumea trebuia organizată după planul lor. Recompensa pe care le-o ofereau, titluri de nobleţe şi privilegii, i-ar fi putut alerta. De unde să dai asemenea privilegii într-o lume sărăcită şi dezbinată, dacă nu din sângele şi sudoarea unor oameni nevinovaţi? Da, am concluzionat eu, cei care luptă pentru bani şi privilegii sunt conştienţi că fac rău. Numai cei care luptă pentru libertatea deplină a omenirii şi a naţiunilor lor merită respect.

- Te frământă ceva, Varain?

- Sigur, Egon. Cum au putut să-i robească psihic? Cum i-au convins să participe la manipularea psihică a liderilor lumii?

- Argumentul? Puterea, Varain. Egoismul n-a dispărut din oameni. Nici măcar din cei paranormali. Dacă n-ai fi trecut prin a patra dimensiune şi prin moarte, ai fi fost ca ei. Rob al banului şi al setei de putere. Sunt nişte gângănii mărunte, lipsite de perspectiva vieţii universale şi planetare.

- Gângănii mărunte? Nu vezi ce probleme ridică? Câtă durere produc?

- Ştiu, Varain. Te doare ce-au făcut neamului tău. în mai puţin de două decenii, i-au determinat un regres cumplit. Te voi ajuta să-l ridici la nivelul pe care-l visezi.

- De ce tocmai neamului meu?

- Din prostie şi răutate mistică, Varain. Potrivit scriptelor lor, în neamul vostru trebuia să se nască un mare reformator al lumii. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a împiedica această profeţie.

- Idioţi! Cum cred ei că un singur om poate reforma lumea?

- Asta-i mistica, Varain. Te încântă să afli că au crezut că tu eşti reformatorul?

Am blestemat nestăpânit, cu voce tare. Afirmaţiile lui Egon îmi amintiseră toate suferinţele la care fusesem supus. Ele îşi aflau cauza în presupunerea misticilor că voi fi un fel de Mesia. Iar eu fusesem un simplu om, cu vise modeste şi dorinţe de viaţă omenească. Calculele misticilor astrali fuseseră greşite. La fel ca întreaga lor religie, greşită şi ea. Eu, un pământean

nevinovat, fusesem schilodit şi vânat pe întreaga planetă datorită acestor calcule. Ştiinţa şi venirea exploratorilor

extratereştri îmi salvaseră viaţa. Prea târziu, însă. Rănile produse de misticii astrali sângerau cumplit în sufletul meu.

¡Nue târziu, Varain, m-a contrazis Egon. Ai viaţa în faţă. îmi citise telepatic gândul disperat. I-am replicat:

- Curând, voi împlini patruzeci şi patru de ani. Mă simt foarte bătrân.

- Eu am optzeci şi trei, Varain. Mă simt util omenirii. Aşa trebuie să te simţi şi tu: folositor celor din jur. Pacea să coboare în sufletul tău chinuit! Adu-ţi aminte că eşti om din neamul oamenilor!

- N-am uitat nici o clipă, Egon.

Tăceam şi priveam îngândurat la satele prin care treceam. Oamenii păreau fericiţi şi mulţumiţi cu viaţa lor. Aşa cum fuseseră şi românii o scurtă perioadă de timp. Prea scurtă pentru a se imprima adânc în sufletul şi mintea lor. Cine ne urmărea cu atâta insistenţă, dorindu-ne răul? Cine nu ne lăsa să ne ridicăm? Ce păţiseră liderii noştri de acţionau ca nişte drogaţi, luând măsuri împotriva intereselor naţionale? Astfel de gânduri frământam eu în drum către locul confruntării.

Din Le Mans am făcut-o la stânga, pe un drum îngust dar asfaltat. Am mers mai puţin de treizeci de kilometri până la locul în care ne aşteptau ai noştri. Erau retraşi într-o pădurice, lângă un fost motel distrus prin foc. Cei doi filori clasici arătau groaznic. Cu priviri pierdute şi trupuri tremurânde. Abia respirau şi nu vorbeau. Fuseseră loviţi cu temuta armă psi. Le-am dat primele îngrijiri şi i-am lăsat singuri. Noi trebuia să pătrundem în citadela răului, să-l prindem pe Niu Gei.

Paranormalul mi-a desenat schiţa locului în care se afla castelul. Nu puteam să-l atingem pe şosea. Numai pe jos, trecând o punte metalică aruncată peste râu. Până la căderea serii mai erau cam două ore. Ne-am aşezat jos, pe lângă maşini, să ne pregătim. Bălaiul s-a furişat tiptil lângă mine. Aşa cum făcea^ înaintea fiecărui atac. Era convins că-i aduceam noroc. în plus, îşi mai descărca sufletul.

- Piciule, crezi că moşulică ne-a pus de-o primire nasoală?

- Mai mult ca sigur. E mare sculă în Consiliul noii ordini pământene. încă nu ştiu ce ascunde în dărâmătura de castel.

- Nu zici nimic de zuza brună. E de calitate?

M-am înfiorat scârbit şi am aprins o ţigară. Bălaiul şi-a aranjat frumos aruncătorul de rachete şi sacul cu exploziv plastic, apoi a continuat:

- Ce-ar fi să arunci o ocheadă în viitor? Nu se ştie niciodată.
- Am aruncat. încă-i bine.
- M-ai văzut şi pe mine?
- C-an filme, lipa. Te zbenguiai cu nişte paraşute şi trăgeai vârtos la măsea.
- Eu eram ăla! s-a bucurat lipoveanul. înseamnă că n-o s-o mai încasez.
- Nu dar ţine-te în spate! Cu degetul pe trăgaci. Cum simţi că te mănâncă în ceafă, tragi fără somaţie! în orice mişcă!

*

* *

Umbrele serii întunecau păduricea. Ne-am adunat unii lângă alţii şi am stabilit pe şoptite planul de atac. Paranormalul care atinsese limita exterioară a apărării castelului a trecut în faţă. Am pornit în şir indian, păşind cu grijă. După vreo jumătate de oră, călăuza s-a oprit.

- Până aici, domnule Varain. Simţiţi?

Am extins uşor câmpul psiho-energetic, apoi am lansat prima şuviţă pe direcţia castelului. Clădirea din faţa mea se înălţa posomorâtă şi tristă, fără nici o lumină. Săgeata spiritului a atins un perete drept, plin de ace. în aceeaşi clipă, am simţit o arsură puternică. M-am retras instinctiv.

- Un câmp, i-am informat eu. Probabil, din aceeaşi energie ca şi cea folosită la înlănţuire.
- Ne-au depăşit, şi-a dat cu părerea Bălaiul. Au armate întregi de savanţi şi cercetători.
- Nu ne-au depăşit. Noi suntem oamenii Universului. Nu ne vor supune niciodată.

Mâna mea pipăia după discul oferit de Zamolxe. L-am scos şi am privit către castel. Dincolo de zidurile sale, o miniarmată bazată pe ritualuri oculte orientale dar şi pe rezultatele ştiinţei. O miniarmată pusă în slujba răului. In slujba dominării întregii

omeniri prin cele mai reuşite exemplare umane, strânse şi robotizate cu cea mai hâdă religie
inventată de primitivi.

- Sparge câmpul energetic al castelului! am ordonat eu în gând.

Discul a pornit uşor iar eu am rămas uimit de simplitatea tehnicii folosite de astrali. Am mai înaintat câţiva paşi, să fiu martor la cele ce se întâmplau. Nu s-a auzit nici un sunet. Doar o uşoară lumină în zona în care identificasem zidul. în castel, însă, au izbucnit lumini. Spargerea câmpului electromagnetic fusese sesizată. Nu ne aşteptau cu plăcinte, mai mult ca sigur. Am lansat uşor săgeata câmpului bioenergetic şi n-am mai întâlnit nimic. Discul a venit uşor, susurând ca un murmur de izvor. L-am prins din zbor şi l-am introdus din nou la piept, sub cămaşă.

- Fain bumerang! a comentat Bălaiul. Facem paşi?
- înainte!

Am pornit în goană pe puntea suspendată, legată cu odgoane groase de sârmă împletită. Din fugă, respingeam loviturile paranormalilor adverşi. Inamicii îşi concentraseră tirul pe şirul nostru. La moment, evitau să folosească armament clasic.

- Mai repede! am strigat eu. Pot dărâma puntea.

Aşa s-a şi întâmplat. Mai aveam cam treizeci de metri până la mal, când o perdea de foc s-a ridicat în spatele nostru. Am înţeles că duşmanii atinseseră metalul punţii cu o armă silenţioasă. Mi-am dilatat câmpul energetic şi am cuprins ultimii luptători aflaţi pe punte. în aceeaşi clipită, am făcut saltul către mal. Ne-am rostogolit pe pământul tare, bolovănos. în urmă, puntea s-a prăbuşit cu zgomot.

- Victorie sau moarte, a sintetizat Bălaiul situaţia.

Nu mai glumea. Calea de retragere către maşini fusese întreruptă. M-am ridicat şi am ordonat telepatic tuturor să-şi unească câmpurile într-unui singur. în faţă, la mai puţin ae cincizeci de metri, se ridicau turnurile de veghe ale castelului. Am pornit strânşi, cu clasicii în urma noastră. Din faţă loviturile nu conteneau. Erau însă din ce în ce mai slabe. Aceasta însemna că ordinul lui Zamolxe îşi făcuse efectul, cel puţin faţă de unii adversari.

Aproape de zid au început focurile de armă. Nu dintre cele uşoare. Lansau rachete şi bombe grele. Am parcurs în fugă ultimii paşi, apoi ne-am aruncat de-a valma în şanţul castelului. Lipoveanul a sprintat cu o viteză pe care nu l-0 cunoşteam. A

fixat explozibilul la baza turnului de veghe, a înjurat cu toată convingerea apoi a început să alerge către noi. Fără să gândesc,

am lansat o şuviţă energetică asupra sa. Exact la timp. Lacă n-o făceam, îi intra familia în doliu. Ne-am strâns grămadă, cam ca la rugbi. Paranormalii ocroteau cu câmp irile lor clasicii. Ştiam ce va urma.

Explozia a umplut valea. I-a răspuns ecoul. Turnul de veghe s-a înclinat primejdios, apoi s-a prăbuşit cu mare huiet. O breşă largă se arăta în faţa noastră.

- După mine! am poruncit eu cu voce clară.

Am pătruns prin gaura din zid gata de orice. Nimeni nu ne-a întâmpinat însă. O linişte mormântală se aşternuse peste întreaga clădire.

- Au dat ortu', şi-a exprimat Bălaiul părerea.
- încă nu. Veniţi! Repede!

îngerul veghetor, veşnic neadormit, trăgea clopoţelul de alarmă. Simţurile toate, răscolite de încrâncenare, îmi strigau: *Varain, spre turnul pătrat!* Către mijlocul curţii, ne-a prins ploaia de gloanţe şi obuze. Ne-am aruncat în spatele unui havuz şi am răspuns cu aceeaşi monedă. Clasicii noştri au pornit ^un tir susţinut de paranormalii înfierbântaţi şi ei de luptă. în acest timp, eu pipăiam fiecare centimetru pătrat din turnul pătrat. EMncolo de ziduri, percepeam câmpurile unor paranormali de talie. Uşa din fier ne despărţea.

- Acolo, Băluiule! i-am indicat eu.
- în uşiţa din iatac, după care stă mândruţa?
- Arunc-o în aer!

Şi-a lins buzele de plăcere. A introdus racheta, a ochit ca la poligon.

Racheta a pornit. Uşa a zburat în aer. In aceeaşi clipă, ceva a explodat înăuntru.

- După mine! am ordonat eu cu glas tare.

Am pornit în faţă, să opresc ploaia de gloanţe cu câmpul meu. Presiunea câmpurilor din interior nu scăzuse. Din contra, crescuse substanţial. Am priceput mişcarea adversarilor: puseseră în funcţiune un câmp energetic de tipul celui cu care mă înlănţuiseră. N-am ezitat decât o fracţiune de secundă. Mâna s-a îndreptat spontan către piept, am extras discul şi-am gândit. Instrumentul a plecat brusc, pe direcţia indicată. în clipa

următoare, s-a produs explozia. Am pătruns buluc în marea cameră a turnului. Era, într-adevăr, mare. Un pătrat cu latura

cam de patruzeci de metri. Am recunoscut fără greş interiorul. Era cel văzut de mine pe timpul interceptării emisiunii telepatice. Bătrânul cu lavalieră stătea la birou, înconjurat de câteva persoane. Toţi, cu palmele întinse, pentru atac. Deasupra capului său, tabloul zeului Eliusa, zeul selectat de New Age pentru a fi impus omenirii. Am simţit cum mă apuca furia. Descărcarea s-a produs spontan. Am incendiat tabloul zeului Eliusa cu o singură pasă fierbinte. Abia după aceea, am aruncat întreaga energie către grupul de „black angels" din jurul bătrânului. Un nor de foc i-a cuprins. Ardeau aurele zeilor noii ere pământene precum surcelele.

Varain, să nu ucizi! a sunat în mine porunca părintelui Demian. Poruncă datorită căreia suferisem cumplit. Aşa cum suferiseră toţi cei care crezuseră în puterea non-violenţei. *Cui pe cui se scoate!* am gândit eu. *Cei care lovesc trebuie loviţi. De noi sau de Adevăratul Dumnezeu.*

Focul a încetat, semn că mă calmasem. Niu Gei şi „zeii" săi stăteau goi şi lipsiţi de apărare. Focul meu le distrusese integral aurele negative, încărcate cu energia morţii. Puteau cel mult să culeagă cartofi sau să presteze alte munci grosolane. în viaţa lor nu mai puteau ucide cu energia informaţională. Bătrânul Niu Gei mă privea cu ochii lărgiţi de spaimă. Era caraghios şi demn de milă. El, care se crezuse asemenea zeilor...

- Eu sunt Varain din neamul oamenilor, l-am vestit eu. Epoca dominaţiei semitice s-a terminat. Omenirea a intrat în impejiul vieţii.

- încă nu, Varain. Consiliul,există şi vă va înfrunta. Iar tu nu eşti din neamul oamenilor. îţi ascunzi adevărata identitate. Eşti alcor.

- Şi dacă aş fi?

- S-ar explica multe, Varain sau cum te cheamă cu adevărat.

- Spune-mi Varain! E un nume ca oricare altul. N-are vreo putere prin el însuşi.

- Eşti alcor sau nu?

Niu Gei avea o obsesie astrală. Obsesia alcorilor din care provenea familia mea paternă. Nu simţeam nevoia să mă ascund. Am recunoscut:

- Străbunii mei au colonizat Pământul cu multe sute de mii de ani în urmă. Ei au fondat rasa oamenilor.

- Au fost rebeli galactici.

- Nu ţine minciuna, Niu Gei! Voi ne-aţi minţit pe noi, descendenţii alcorilor, că strămoşii noştri au fost răzvrătiţi. Adevărul este altul. Voi sunteţi piraţi astrali, căutaţi de toată Confederaţia Galactică. Aţi învins prin înşelăciune şi cruzime, aţi înrobit psihic urmaşii vechilor colonizatori. De mine vă este frică, nu-i aşa?

- Nu-mi explic... Nu se putea...

Am înţeles ceea ce-l frământa. Cum de renăscusem eu, cum reînviaseră informaţiile adevărate din programul alcorilor. I-am răspuns simplu:

- O civilizaţie extraterestră venită de dincolo de zenit.

- Nu se poate! Sistemul nostru de dominare a lumii e perfect. Am fi ştiut.

- Se poate. Astralii s-au stabilit în munţii noştri. Vor impune ordinea extraterestră. S-au prăbuşit miturile voastre poliţico-religioase.

- încă nu, Varain. Războiul zeilor abia a început. Va fi lung şi cumplit.

Chiar credea ceea ce spune. Credeam şi eu, căci văzusem de ce erau în stare.

- Cum aţi putut crede că puteţi îndobitoci întreaga omenire cu calculatoarele voastre?

- Chiar putem, Varain. O singură grupare de forţă ne-a rezistat: Voi, Frăţia Vieţii. încolo, ruşii, americanii, evreii, chinezii...

- Deci, conspiraţie planetară?

- Cineva trebuia să ia conducerea. Noi eram cei mai potriviţi. Ştiam legile de organizare şi funcţionare din spaţiul magic. Voi nu le ştiţi.

- Le ştim, am răspuns eu calm. Nu folosesc la nimic. Viaţa pământeană şi universală nu se supune legilor voastre.

- Te înşeli, Varain! Te înşeli...

Nu-l mai ascultam. Ochii mi se opriseră pe Colette. Tremura din toate mădularele de parcă ar fi fost prinsă de friguri. Pierduse cumplita putere a morţii. Se simţea mică, slabă, neînsemnată. Aşa cum se simţiseră nevinovatele făpturi umane

pe care le ucisese. I-am şoptit uşor, persuasiv:

- Să trăieşti cu amintirea grozăviilor săvârşite de tine! Să înţelegi ce înseamnă să iei viaţa cuiva!

N-a răspuns nimic. Mă privea cu ochii lărgiţi de spaimă.

- Aici nu mai avem nimic de făcut. Să mergem!

- încă nu, Varain! s-a opus Niu Gei ordinului dat de mine. Putem trata.

- Cum?

- Viaţa noastră în schimbul informaţiilor.

- Ai văzut, Niu Gei, că viaţa e mai importantă decât averea şi puterea?

- E importantă dar depinde cum o trăieşti, Varain. Voi nu ştiţi s-o trăiţi. Vă cramponaţi de colţul acela de stâncă. Ce înseamnă România, Varain?

- Cunosc placa. Pune alta!

Vocea mi se înăsprise. îmi venea să-l trosnesc de să-i sapă creierii cu care gândise rău la neamul meu şi la omenire. Mi-am adus aminte că era paralizat şi m-am stăpânit. L-am întrebat relativ calm:

- De ce vreţi să uniţi totul sub conducerea voastră, Niu Gei? Nu vă place cum arată lumea?

- Nu. Prea mare haos, Varain. Vrem ordine. Ordinea noastră.

- Nu regret că te dezamăgesc. Ordinea extraterestră a început să fie impusă. Din această cauză, v-am descoperit. Ne-am lovit de voi şi a trebuit să vă eliminăm.

- încă nu ne-aţi eliminat.

- O vom face. Fii sigur de asta!

A încercat să replice însă i-am întors spatele. Bălaiul citea curios lozincile scrise pe zidurile vechi. L-am strigat:

- Hai, lipa! Nu se face să-ţi produci singur bubiţă la creier.

- Să ştii că sunt deranjaţi rău la mansardă, a confirmat el. Ai citit poliloghia lor?

- Nu dar o ştiu. Se consideră un fel de îngeri ai morţii. Cu dreptul de a lua orice viaţă doresc. îi putem considera simpli criminali.

- Şi n-ar fi cazul să-

Bălaiul îşi mângâia uşor arma. M-am întos şi am privit la „zeii" noii ere. Le-am ghicit gândurile.

- Nu e cazul, lipa. Lasă-i să se sfâşie între ei! Să afle că nu mai sunt zei.

Abia la ieşire m-am lovit de Egon. Nu pătrunsese cu mine.
- Varain, ştii ce-i aici?
- Un soi ae centrală a „îngerilor negri".
- Vii cu mine?
L-am urmat. Am traversat curtea în curmeziş, apoi am intrat pe o uşă solidă, de stejar. Chiar lângă intrare, trei in- divizi îmbrăcaţi în uniforme negre stăteau cu palmele lipite de perete, păziţi de un clasic înarmat cu mitralieră. Egon i-a depăşit ca şi cum nu i-ar fi observat, a deschis a doua uşă, tot de stejar, şi m-a lăsat să trec. Am scăpat un sunet de uimire. O centrală asemănătoare celei din Munţii Scorpiei fusese ascunsă în acel castel din Franţa.

- Priveşte, Varain! m-a îndemnat Egon, pornind calculatorul.

M-am aşezat pe scaun să studiez cele descoperite de micuţul spion fantomă. Prin faţa ochilor rulau listele cu persoane din toată lumea, identificate ca posedând capacităţi paranormale. în dreptul fiecăreia figura un număr de ordine. Am făcut câteva verificări, la întâmplare. în dreptul numărului de ordine am descoperit fişiere întregi cu date despre persoanele respective. „Vânătorii de zei" lucrau foarte metodic, nu scăpau cel mai mic detaliu. Din pură curiozitate, am format numele meu conspirativ, Petre Varain. Lângă mine, Egon şi Bălaiul căscau ochii, gata să primească minunea. N-a fost nici o minune. Informaţiile erau lapidare: *Petre Varain, nume conspirativ, agent al Frăţiei Vieţii. Numele real: nu se cunoaşte. Originea probabilă: alcor. Data naşterii: incertă. Locul naşterii: Romania. Capacităţi paranormale de excepţie.*
Trebuie lichidat.

Urma o înşiruire aproximativă a talentelor mele, în mare parte, reală. Nu obţinuseră foarte mult. Numai ce văzuseră şi auziseră cei pe care-i înfruntasem.

- Sunt obsedaţi de alcori, a remarcat Egon. De unde acest interes?
- E o poveste veche de câteva sute de mii de ani. Poate şi mai veche.
- Şi cum sună povestea asta, piciule?
- Pentru noi? Nimic deosebit. Un descendent din alcori va

participa la civilizarea pământenilor, servind drept ghid unor exploratori extratereştn. Treaba s-a făcut deja. împreună cu

Zamolxe şi Cremene am schimbat programul de evoluţie al omenirii. Nici un alt program nu-l poate afecta.

- Iar mă vârâţi în SF. Lăsaţi-mă pe mine lângă iubiţica asta de realitate!

- Păi, asta-i realitatea, Bălaiule. Alta nu este. Una în care confruntarea a fost regula. Să sperăm că prin intervenţia noastră vom scoate din inconştientul planetar ideea de confruntare, înlocuind-o cu competiţia paşnică.

Am lăsat un specialist să extragă toate datele din calculator şi noi am mers mai departe, prin centrala adversarilor. Pe o masă de lucru, am descoperit un model de sferă cerească construit cam după informaţiile lansate de Cernescu. Alături, pe un geam colorat, un sistem zodiacal inspirat din aceeaşi sursă. I-am recunoscut legăturile „magice", aşa cum mi le explicase matrozul după ce frunzărise zeci de hârţoage mistice.

- Aceasta e dezinformarea noastră, i-am arătat eu lui Egon isprava. Le-a pus sârmarul neuronii pe moaţe. Prea au crezut că lumea e simplă şi manipulabilă prin cuvânt.

- Ce-a vrut să însemne asta, Varain?

- In primii ani de după al doilea război mondial, Bătrânul a intuit termenii în care urma să se poarte confruntarea „zeiască" de la sfârşitul secolului şi mileniului. Ne-a căutat şi ne-a găsit după criteriile prin care bubulii îşi recrutau „zeii" şi paranormalii. Restul a fost o treabă simplă. Un bătrân preot cu puteri magice ne-a iniţiat în arta cunoaşterii realităţii prin folosirea subconştientului iar un grup de psihologi, s-a'ocupat de instruirea noastră profesională. După cum vezi, în ultimul război al zeilor, am făcut minuni de vitejie, înfruntând cam toate taberele mistico-politice.

- Şi dezinformarea?

- Bătrânul a fost un as în ale dezinformării. Ne-a dat nume conspirative care confirmau modelele de organizare şi evoluţie a lumii folosite de mistici. I-a lovit cu minunile în care credeau. Eu sunt una dintre acele „minuni". I-a determinat să iasă la lumină, să-şi arate adevărata faţă. Să-i afle pământenii aşa cum sunt: primitivi şi lacomi de putere.

- înseamnă că modelele făcute de omul vostru au fost piese

de dezinformare.

- Exact. A împletit informaţii adevărate cu informaţii aparent adevărate încât i-a aruncat pe mistici într-o falsă realitate. Nici nu meritau altceva.

- Da, nu meritau să trăiască o viaţă normală. Prea au intoxicat omenirea cu miturile lor. E cazul să rte retragem, nu?

- Sigur. Aici nu mai e nimic de făcut.

*

* *

Seara, lipoveanul şi câţiva clasici au făcut un chef monştrii. Nu ştiu de unde procuraseră pileala, însă părea de calitate. în jurul orei unu din noapte, m-a trezit vocea Bălaiului. Cânta cu patimă, acompaniat de nişte instrumente. Am coborât etajul, către fosta bucătărie a căsuţei ţărăneşti. Vreo şase găligani, cu lipoveanul în cap, băteau ritmul în castroanele de ciorbă, cu furculiţe lungi, din alamă. Cântecul era, neîndoielnic, interesant din toate punctele de vedere. Exprima adevarata atitudine a românului faţă de religie.

Sfântul Petru şi Mihai Au deschis o crâşmă-n rai. Dumnezeu, că e mai mare, Stătea pe butoi călare.

Bei, mori, nu bei, mori, Dacă bei, să bei destul, Dacă mori, să mori sătul.

Cuvioasa sfânta Ana Căra la molan cu cana. Iar cei patruzeci de sfinţi Zăceau cu furtune-n dinţi. Bei, mori, nu bei, mori...

- Bălaiule! Să-ţi fie ruşine!

- îmi este, piciule, m-a asigurat el. Am uitat restul cântecului. Mă încearcă o sclerază.

- Nu de asta. De scandal.

S-a oprit din urlat şi din bătut tingirea. A aruncat o privire nevinovată în jur, apoi m-a întrebat ca un prunc:

- Unde vezi tu scandal? Ne rugăm şi noi în stilul noii ere pământene. Da' numa' la zeii noştri, ca suntem patrioţi.

Am dat să-i amintesc de conspirativitate dar m-am oprit. A ridicat mâna în faţa mea şi s-a luminat de bucurie:

- Mi-am amintit, piciule! a urlat el, reluând melodia:

Fericita Preacista Sta cu gura la cana. Iară pruncul ei, Hristos, Bea la cepul cel de jos Bei, mori, nu bei, mori...

- Destul! Ce cred ăştia despre noi?

- Habar n-am da' nici nu mă interesează. Fiecare cu noua lui ordine. A noastră-i cea mai omenească. Mi s-a urât de atâta

miros de smirnă şi tămâie. Ca şi ţugulanului, de altfel. Oleacă de miros de mititei, cu nişte parfum de tămâioasă e medicamentu' cel mai bun pentru epoca de transpiraţie prin care trece naţia noastră.

Nu-l puteam opri. M-am aşezat pe un scaun, mi-am aprins o ţigară, decis să mă relaxez cu trăsnăile lui. Bălaiul a terminat cântecelul într-un vacarm de voci. Le plăcuse. Chiar şi celor care nu înţelegeau limba română. Lipoveanul s-a aşezat în capul mesei, şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a început predica de bucătărie:

- Fraţilor, cumnaţilor şi pomanagiilor care aţi leorpăit pe daiboj! Treacă de la mine şi această bardacă de trăscău! Graţie ei, am văzut lumina de la capătul tunelului din România.

-Da, da, nene lipa! îl aplaudau filorii lui Livadaru. Şi ce-ai văzut?

- Mare cacealma, nenicilor! Lumina de care pomenea moţişorul era o lumânare de la capul unei moarte. Mierlise reforma şi fârţângăii ăia nu observaseră. Se bucurau ca netoţii. Nici măcar nu se întrebau cine se scormonise în buzunar după firfiricul de lumânare.

-Ştim, ştim, au aprobat pezevenghii. Matale i-ai cumpărat lumânare, că eşti milos şi bun creştin.

- Aaaşa, sugativelor! Cine mai toarnă un rând?

Cănile mari, de faianţă, au fost umplute în pas alergător de unul din meseni. Bălaiul s-a umflat în pene ca un cocoş, apoi a întrebat:

- Ia ziceţi, mânjilor, ce v-ar place din folclorul de tranziţie?

- Aia cu Truţi! Aia cu ţigările.

Bălaiul a luat o gură din cană, a plimbat vinul prin gură, l-a înghiţit şi-a dres vocea şi-a început:

Prin pădurea bradului, Văd mustaţa Radului. Radu sta şi-adulmeca, Pe gealaţi îi dibăcea.
în trei tiruri dolofane, Ful de baxuri barosane, Assos de la greţili Să fumeze fraieri'
Dă-te, Truţi-ncătuşat
Că de nu, mori afumat... «

M-am ridicat de la masă mult mai înviorat decât la început.

Bălaiul m-a zărit şi-a prostestat:

- Se poate, piciule? Nu-ţi place folclorul tranzistor?

- Mă culc, lipa. Şi voi trebuie să vă culcaţi. Mâine pornim către Siberia.
- Eu? Da' ce-s diliu? Rusnacii sunt în stare să mă pună la sanie. Sau să-mi organizeze o întâlnire natur cu Lenin.
- Bei, mori, nu bei, mori, i-am adus eu aminte. Tu măcar mori sătul.
- Mersi, încă nu-i căzu'. Mai am ceva aţă pe mosorel.
- Şi-o derulezi repede, trăind dezorganizat.

Asta era prea de tot. Bălaiul cu viaţă dezorganizată? Şi-a trântit o mutră jignită, i-a luat pe toţi de martori şi m-a aratat:
- Asta este marele Varain. Da' n-ajungea aşa de mare dacă nu-l dădăceam eu. întreaga lui filosofie de viaţă de la mine a luat-o. Şi acum dă cu picioru' în mentoru' său spiritual. Sau spirtos, ceea ce e cam acelaşi lucru.

Nu l-am mai ascultat. Am plecat să mă culc. Simţeam o teribilă nevoie de odihnă. Şi mă frământau multe informaţii culese din bârlogul medieval al lui Niu Gei.

PREGĂTIREA PENTRU ATAC

Dimineaţa, m-am trezit primul şi am ieşit în curte să mă spăl la cişmea. Aerul rece, de septembrie m-a înfiorat plăcut, îmi amintea de-o zi târzie de toamnă, când Bătrânul Radu Boureanu mă dusese la părintele Demian, în munţi. Cât de puţine cunoşteam atunci! Sfâşiat de pierderea dragostei dintâi şi scârbit de mizeriile „epocii de aur", acceptasem meseria de muritor profesionist. Mi se păruse mult mai normală pentru un om adevărat decât linguşeala şi lipsa de demnitate specifice acelei epoci. Trecuseră ae atunci opt ani. învăţasem multe, majoritatea prin suferinţă şi efort propriu. Nu eram însă mulţumit nici de mine, nici ae români. Ceea ce vedeam eu în ţara mea, pentru care suferisem şi riscasem cumplit, n-ar fi mulţumit pe nimeni. Aş fi preferat să fi murit în confruntările trecute, decât să asist la decăderea şi mai accentuată a

neamului românesc. Mă îndurera cumplit laşitatea unor români. Şi lipsa lor de reacţie la bătaia de joc a hoţilor din ţară sau din

străinătate. Pasivitatea lor îmi sugera nişte bovine duse la tăiere. Nu, sigur, acesta nu era neamul pentru care suferisem dureri neştiute de nimeni. Neamul meu cel adevărat trăia în spiritul şi visele mele...

L-am trezit pe Egon să analizăm informaţiile obţinute de la duşmanii învinşi. Germanul dormise puţin, ca şi mine. Pe masă, lângă o scrumieră care ţipa de chiştoace, zăceau maldăre de însemnări.

- Varain, avem de a face cu marile puteri ale lumii. Informaţiile pe baza cărora s-a înfiripat New Age provind de la americani, ruşi, chinezi. De ce vor să ne distrugă?

- Unul din cei paisprezece ştie adevărul. Se tem de ordinea extraterestră. Preferă să pârjolească Pământul decât să se supună.

- Sunt simpli muritori, Varain. Ştiu că au fost înfrânţi bubulii, uldihii şi bolienii. Ei sunt inferiori. Pe ce se bazează?

I-am dezvăluit cel mai grozav secret al luptei noastre:

- Contează pe sprijinul a aproape jumătate din omenire. Ştiu că nu vommcide pentru impunerea ordinii şi legalităţii. Probabil, au observat că procesul de curăţire a creiereior pământene durează mult.

- Să-l grăbim!

-Nu putem! Am distruge psihic o mare parte din populaţie. Zamolxe nu aprobă aceasta.

- Deci, luptă de uzură...
- Să-i liniştim pe aceştia şi vom vedea!
- Dacă se ridică alţii, cu alte pretenţii?
- îi liniştim şi pe ei. Altă cale nu există.
- Atunci...
- Va trebui să mergem în Siberia.
- Dacă mai găsim ceva acolo.
- Vom găsi. Nu au unde ne înfrunta. îţi dai seama că au adunat armate de paranormali.
- Dacă nu v-aţi grăbit!
- Am studiat subiectul. E prea complex. Nu există indicii exterioare, formale de identificare a descendenţilor vechilor zei. în plus, ne-am temut că, prin scormonirea zestrei ancestrale,

vom determina reacţii negative.

- Cum ar fi?

- Agresivitate faţă de cei din altă încrengătură psihoenergetică. Şi aşa, în mod inconştient, ne facem rău, pe baza programelor implimentate de rebelii astrali. Practica lor de a dezbina în mod invizibil omenirea e preluată la nivelul fiecărei naţiuni.

: Bine, să facem planul!

în jurul orei nouă, am luat legătura cu Cremene. I-am raportat primele rezultate şi, surprinzător, m-a chemat în ţară. Am lăsat în sarcina lui Egon şi Livadaru împărţirea paranormalilor recuperaţi şi, în aceeaşi zi, seara, am ajuns în Bucureşti, împreună cu garda mea de corp, Bălaiul.

*

* *

Cremene stătea singur în penumbră şi fuma gânditor. I-am înmânat documentele şi dischetele capturate de la strania organizaţie, apoi, la semnul său, am luat loc. Bălaiul şi-a tras un scaun şi, neobişnuit de cuminte, şi-a sprijinit coatele pe birou.

- Ce părere ai, Varain?

- Organizaţie mistico-politică. A obţinut informaţii de la majoritatea descendenţilor astrali. Sistemul imaginat de ei pentru organizarea şi conducerea lumii presupune uciderea fizică sau psihică a unei mari părţi din omenire. Trebuie să-i anihilăm!

- Pe ce se bazează?

- Pe zestrea primitivă din creierele oamenilor. Rasa albă este în grav pericol, căci sistemul a fost format pe limbile europene.

- Nu cumva chinezii au iniţiat acest proiect?

- N-aş putea spune. Experimentul micro, pe indivizi izolaţi şi grupuri, a fost plin de succes. Robotizarea este aproape perfectă. Numai descendenţii dropa puteau deţine acest secret.

- îi ştim?

- Numai pe cei aflaţi în slujba lui Niu Gei.

- Ce ştiu ei şi noi nu ştim?

- Greu de presupus. Probabil, regula după care se ridică şi coboară indivizii, naţiunile şi rasele. Mecanismul de influenţare a viului planetar.

- Ai impresia că vor să aplice un mecanism semantic? Să unifice limbile şi sensurile cuvintelor?

- Asta au aplicat-o deja ruşii. Poate şi americanii. Rezultatele sunt satisfăcătoare dar, în nici un caz, bune.
- Atunci?
- Dacă sunt asiaticii, putem afla ceva.
- Cum, Varain?
- Studiind măsurile aberante luate de Ceauşescu după ce a fost atras în plasa lor.
- Vrei să judeci logic acţiunile unui creier ilogic?
- Nu judecăm. E o pistă. Punem în calculator informaţiile şi vedem ce rezultă. Sau năvălim în Siberia şi le smulgem secretele.
- Dacă mai sunt acolo. în locul lor, aş fi dispărut.
- Unde? în lumea civilizată? Şi cine să conducă sutele de escadroane de paranormali.
- Escadroane? Ce sunt cavalerişti?
- Se consideră un fel de călăreţi ai spiritelor, datorită /borurilor astrale.
- Da. Bine, Varain! Pun să lucreze pe calculator. Poate iese ceva. Discutăm mâine dimineaţă.

Am plecat împreună cu Bălaiul prin oraşul fremătând de viaţă. I s-a dezlegat limba:
- îi bănuieşti pe gălbiori de nişte şotii?
- Poate ca n-o fac conştient. Tibetul e un loc plin de surprize încă necunoscute de lumea civilizată.
- Adică, îi împinge un drăcuşor mic şi galben să se lase de vândut tricouri şi tenişi, în favoarea unor activităţi paranormale?
- Bălaiule, e un secret pe care nu-l pot descâlci. Deocamdată. Mâine îţi dau un răspuns competent.
- Iar eu dau o bere acum. Bine?

Am şovăit o clipă. Mi-am amintit ce-mi spusese Egon despre viaţă şi am acceptat. în definitiv, conversaţia cu lipoveanul era o destindere iar somn nu-mi era. Pe Omena n-o anunţasem de sosirea mea. Puteam să-i fac o surpriză.

în timp ce rădea un coniac luat pe post de bere, lipoveanul şi-a dat frâu liber îngrijorării:
- Piciule, nu-mi place cum merge treaba. Suntem din ce în ce mai puţini iar răzvrătiţii împotriva ordinii vieţii, din ce în ce mai

deşi. Dacă nu găsim o soluţie să-i căsăpim, vor otrăvi întreaga planetă. De unde dracu' tot apar?

- Dintre oameni, lipa. Dintre oameni orgolioşi, doritori de putere supranaturală. Aşa cum a fost şi Ceauşescu. Din cauza lor suferă o parte însemnată a omenirii. Din cauza lor nu avem linişte.

• - Darurile Asiei sunt otrăvite, piciule. Am tresărit. Ca în multe alte ocazii, lipoveanul lansase o idee foarte apropiată de adevăr.

- Da, am confirmat eu, din Asia ne-au venit religiile care frământă omenirea actuală. Ele sunt o încercare de înăbuşire a spiritului creator tipic european. Ne-am răzbunat însă. Majoritatea creaţiilor moderne sunt opera europenilor, direct sau prin coloniştii din lumea nouă.

- Asta înseamnă că butonaşul din creierele noastre a fost apăsat de cineva.

- Da. Sosirea extratereştrilor a determinat reluarea programului de evoluţie normală a omenirii. Noi, rasa albă, suntem în frunte. Din această cauză, suntem atât de atacaţi de ceilalţi. în noi zace ascunsă sămânţa civilizatorilor astrali. Odată trezită nu mai poate fi oprită.
- De asta se tem de noi? Dar de ce România?
- Nu intrăm în sistemul lor de manipulare. Din această cauză, ne lovesc economic. Vor să ne îndobitocească neamul, să-l facă să accepte sistemul lor bazat pe religii primitive.
- Şi de ce se tem de alcori?
- Alcor e o denumire convenţională, lipa. A fost atribuită de misticii medievali, când au botezat constelaţiile. Nu ştim cine au fost străbunii noştri, ai europenilor, şi asta ne doare. Cine are informaţia stăpâneşte situaţia.
- Zamolxe de ce nu spune?
- Nu ştiu. Poate că nu trebuie să ştim, poate că e un alt secret.
- Atunci, de ce ai acceptat ideea că eşti un alcor?
- Simplu, lipa. Deoarece evreii şi chinezii se închină la steaua cu acest nume. Dacă vor să mă creadă zeu, să mă creadă!
- Ia te uită! De jidovi ştiam dar şi chinezii?
- Şi ei cred că zeii veneau din Ursa Mare. După părerea lor, Domnul de Sus, Shang Di, îşi avea sălaş în Carul Mare. Asta explică şi prezenţa lui Ciang în gruparea răzvrătiţilor. Sunt preocupaţi de zeii din Ursa Mare.
- Ăştia mici şi galbeni nu-s proşti, piciule. Ştiu ei ceva de se agită.
- Neîndoielnic, ştiu. Nu m-ar surprinde să aflu că, cu vreo patru-cinci milenii în urmă, au fost vizitaţi de „zei" din Ursa Mare. Posibil ca ăştia să fi fost faimoşii dropa. Asta ar însemna însă că erau albi ca şi noi.
- Mda. Şi ei ar şti sistemul de manipulare a întregului viu? Ei ar şti cum se formează destinele?
- Cam aşa ceva. Pe acest mecanism se bazează ideile de manipulare ale New Age. Probabil, au verificat prin psihologi şi

au descoperit că mecanismul respectiv poate funcţiona prin paranormali. Prin radianţi de gânduri, idei şi imagini. îngerii noii ere trebuiau să fie paranormalii. Dacă nu cumva şi sunt.

- Naşparlie chestie! Şi-au luat în serios rolul de zei.

- Prea în serios. Trebuie să le-o retezăm, şi ăstora. Aşa cum am făcut cu magia neagră din Sirius.

- Nu-mi place, piciule. Am senzaţia că întreaga lume paranormală s-a unit împotriva noastră. A României în special. Ce e aici la noi?

- Un secret la care n-am nici eu acces, lipa. Cunosc fapte inexplicabile dar nu ştiu cine le produce. îţi aminteşti de vizita noastră în Retezat?

- Sigur. Şi de cea din oraşul ascuns, de sub munţii Vrancei. De ce nu învingem odată?

- Pentru că nu ştim datele iniţiale ale problemei. Adică, cine ne-a adus pe această planetă şi în ce scop. Doar nu crezi c-ai evoluat din maimuţă? Nici că te-a făcut Elohim din lut şi apă?

- Piciule, mă doare capul. Hai s-o roim!

Mă durea şi pe mine. Prea multe întrebări fără răspuns. Toate generaţiile pământene au avut întrebări grele. Unele îşi aflaseră răspunsuri. Altele rămăseseră la fel de virgine ca la începuturi. Şi asta din cauza marilor dezinformări introduse de religii.

*

* *

Am ajuns acasă puţin după miezul nopţii. M-am strecurat pe furiş în dormitor, să-i fac Omenei o surpriză. Am aprins lumina şi am rămas descumpănit. Camera era goală. *Au răpit-o din nou,* a fost primul meu gând. L-am îndepărtat, căci pe noptieră, la vedere, era un plic. Am răsuflat uşurat şi l-am deschis cu gândul că Omena plecase în vreo deplasare. L-am citit dintr-o privire şi am simţit cum mă răceam din cap şi până-n picioare.

Iubitule, îmi scria Omena, *am făcut eforturi mari să mă adaptez la viaţa voastră. Nu înţeleg lumea în care trăiţi, nu înţeleg ce se întâmplă. în Muntele Albastru am nişte certitudini, am un program de cunoaştere treptată şi sigură a vieţii planetare. Te rog să mă ierţi şi să mă porţi în visele tale frumoase! Şi eu voi face la fel. Nu înţeleg lumea voastră. Poţi pricepe acest lucru ?*

- Pot, am răspuns eu cu voce tare. Nici eu n-o înţeleg.

M-am lăsat încet pe pat, căci nu mă mai ţineau picioarele. Privirea îmi rămăsese pironită pe petecul de hârtie. în suflet mi se dărâmau cetăţi de vise şi speranţe. O imensă greutate de plumb cobora peste sufletul meu chinuit. Pentru ce trăiesc eu? Şi pentru ce lupt? O voce necunoscută mi-a răspuns din propriul meu creier: *Pentru că eşti om, Varain. Pentru libertatea deplină a omului complex lupţi tu. Mergi şi luptă, om din neamul oamenilor! Trebuie să opreşti folosirea torţei magice a vechilor zei împotriva omenirii! Dacă n-o faci tu. n-o va face nimeni! Toţi pământenii care au descoperit forţa zeilor au căzut în tentaţia de a o folosi, călcând pe viaţa omenească. Tu trebuie să rezişti tentaţiei! Să repui în drepturi omul întreg! Să distrugi formalismul şi simbolul din viaţa pământenilor. Să repui în drepturi conţinutul şi fapta.*

M-am ridicat şi am început să păşesc în lung şi-n lat prin cameră. Nu, sigur, nu auzisem niciodată această voce. Ceea ce-mi spunea nu era lipsit de sens. A cui era, însă? *E vocea conştiinţei tale,* mi-a răspuns gândul. *Redevii cel care ai fost înainte de aruncarea silită în războiul magic. De conştiinţa şi voinţa ta depind vieţile a miliarde de pământeni.*

M-am oprit din mers în faţa fotografiei Omenei. îmi zâmbea trist şi enigmatic de pe cartonul colorat. Plecase şi mă lăsase în singurătatea mea dintotdeauna. Singurătatea unei originalităţi mai puţin înţelese de conteporanii mei. Mi-am tras un scaun lângă fereastră, am pus alături pachetul de ţigări şi bricheta, apoi am început să privesc fără ţintă în întunericul ae afară. Auzeam crengile pomilor zbătându-se în vânt. Zbuciumate şi ele ca sufletul meu. Cine îmi refuza dreptul la viaţă normală, omenească? *Ultimii mistici formalişti,* a fost răspunsul vocii necunoscute. *Ştiu că în programul vieţii tale e scris că vei sparşe convenţiile şi formalismul. Nu te pot ucide decât într-un singur fel: lipsindu-te de sentimente. Hrana sufletului tău sunt sentimentele, Varain. Trezeşte-le! Iubeşte tot ce te înconjoară! Fă mereu, nu sta nici o clipă!*

M-am ridicat greoi dar m-am ridicat. Imensa greutate din

suflet mă trăgea în jos. Să dorm pentru totdeauna. Să termin odată cu suferinjele. Mi-am încordat voinţa şi am pornit din nou prin camera. O ceaţă densă îmi împiedica gândurile să zboare

către viitor, aşa cum fuseseră învăţate. Atunci m-a cuprins ura. O ură cumplită la adresa dărâmătorilor de vise şi speranţe, la adresa primitivilor misitici care ne trăgeau către trecut. La adresa tuturor religiilor care preamăreau forma.
Mi-am jurat să nu am linişte până ce nu le voi distruge din temelii. Dacă nu am dreptul la alte sentimente, măcar ura mă va ţine în viaţă. Ura şi dorinţa de răzbunare împotriva schiloditorilor de conştiinţe. Din ruinele unei vieţi zbuciumate, renăştea cel care fusesem înainte de a deveni Petre Varain din Serviciul Operaţiuni Speciale al Octogonului. Un om cu vise şi speranţe omeneşti.

Am mers întreaga noapte fără să mă opresc. Mi-am rememorat întreaga viaţă, minut cu minut. Nu, sigur, nu aveam ce să-mi reproşez. Nu urmărisem nici un fel de avantaj pentru mine. Luptasem plin de convingere pentru binele omenirii. Căzusem şi mă ridicasem de multe ori. Fusesem înşelat de simţuri şi informaţii false. O clipă însă nu încetasem să cred în dreptul neamului meu românesc la o viaţă mai bună. Cum îmi răspunseseră unii români la aceste sentimente? Cum îmi răsplătiseră suferinţa şi sacrificiile? De ce mă loviseră chiar indivizi din neamul meu? Am renunţat la toate sfaturile bătrânului Demian şi m-am rugat îndelung Eternului Dumnezeu să pedepsească cumplit pe cei din neamul meu care, din prostie sau răutate, mă loviseră sau mă loveau. Să sufere ce suferisem eu şi să nu-şi găsească alinare până ce nu vor trece prin tot ce trecusem eu.

Dimineaţa, am intrat în baie să mă rad. Nu-mi recunoşteam propria figură. Din oglindă mă privea un bărbat cu ochi de oţel, cu o privire dârză şi neînfricată. *Cine nu se teme de moarte, nu se teme nici de viaţă,* spuneau vorbele unui înţelept antic. Eu nu mai aveam nici o temere, căci nu mai aveam nici o speranţă. *Învinq sau mor, nu mai are importanţă.* Acesta a fost ultimul meu gând. M-am ras atent, m-am îmbrăcat elegant şi am ieşit în stradă. Am evitat anume să-l trezesc pe Arbore. M-ar fi întrebat ce se întâmplase între mine şi Omena iar eu nu aveam încă un

răspuns potrivit.

Cremene m-a simţit de cum am intrat. Era şi greu să nu simtă. Semănăm din ce în ce mai mult, ca doi fraţi gemeni. La întrebarea din ochii săi am răspuns scurt:

- Omena a plecat. Nu înţelege lumea în care trăim şi luptăm.

- Nici eu n-o înţeleg întotdeauna, a răspuns el simplu. Iată rezultatele verificărilor din perioada ceauşistă!

Am parcurs rapid cele câteva zeci de pagini. în mare, confirmau suspiciunile noastre. Ceauşescu fusese deturnat de la conducerea normală, logică, bazată pe ştiinţă, de către evrei, chinezi şi ruşi. Din acest amalgam de sisteme mistice de organizare a vieţii sociale, rezultase o stare de spirit contrară vieţii sănătoase. Ne puteam bucura că românii nu înnebuniseră în proporţii de masă.

- Forma şi aparenţa l-au distrus pe Ceauşescu, am concluzionat eu. Cât pe ce să ne distrugă şi naţiunea.

- Ştim cine l-a influenţat telepatic. Agenţii New Age descoperiţi de voi. Cum au reşit însă?

- Lipsa de cunoştinţe ştiinţifice profunde. Mai ales din domeniul psihologiei, sociologiei, astronomiei, logicii. Nici un lider n-ar trebui să ajungă la conducerea unei ţări fără să cunoască sistemul de manipulare psihologică şi mistică.

- înseamnă că starea actuală a românilor e normală. Care şi cum i-a ascultat cuvântările a preluat mesajele inconştiente ale manipulatorilor.

- Exact. Românii sunt legaţi de un sistem mistic invizibil, care îi condamnă la inactivitate, dezbinare, fapte rele. Numai noi îl putem sparge.

- Cum, Varain?

- Sistemul de cristificare aplicat de masoni în cazul Ceauşescu se baza pe trei litere din alfabetul ibrit (evreiesc): alef, iod şi tav. Ele sunt încifrate şi în denumirea stelei Alioth, a cincea din Ursa Mare. Litera h, împreună cu particula *av* şi restul literelor din denumirea stelei respective, dădea formula Tal-iehova, adică dominaţia zeului Ienova asupra întregului alfabet.

Cunoşti concepţia mistică potrivit căreia cel ce deţine prima şi ultima literă a alfabetului (alef şi tav sau alfa şi omega), precum şi litera iod ar fi zeu. Acum ai aflat cum s-au botezat stelele ae

către misticii medievali: sub influenţa alfabetului ibrit. Alfabet care ne aminteşte de Yalta şi Malta, localităţi în ale căror denumiri apare şi alef şi tav.

- Ce influenţă putea avea această formula mistică?

- Un fel de capcană psihologică, Laure. Individul în al cărei creier era implimentată nu putea gândi decât în termeni „zeieşti", adică mistici. Aşa se explică faptele ilogice săvârşite de Ceauşescu. Cât timp a acţionat potrivit logicii şi bunului simţ, viaţa românească a mers bine. îţi aminteşti de anii 70?

- înseamnă că Nicolae Ceauşescu a fost un paranormal?

- A fost. Nimeni nu evoluează către vârful piramidei sociale fără a fi ajutat de forţe invizibile. Deturnarea şi prinderea în tiparul mistic se produce numai la cei slab pregătiţi din punct de vedere psihic şi ştiinţific, cum a fost Ceauşescu. Astfel de indivizi sunt convinşi prin minuni create de manipulatorii mistici să se creadă zei şi să le accepte sistemul de manipulare pe bază de alfabet, zodiac şi sfera mistică.

- Cu alte cuvinte, astfel de paranormali, transformaţi în persoane radiante din punct de vedere psihic, influenţează soarta multor pământeni, prin informaţiile pe care le radiază inconştient.

- Aşa se întâmplă. Oamenii sunt influenţaţi de forţa sugestivă invizibilă.

- Am înţeles intervenţia ebraică. Cum au acţionat chinezii?

- încă nu ştiu exact. Probabil, cu o formulă în care erau incluse particulele shang di, tian sau o altă formulă mistică străveche. Vom vedea ce găsim în Siberia. Nici intervenţia paranormalilor ruşi nu este de neglijat.

- înseamnă că Cernescu a ghicit exact spargerea celei de-a cincea stele, Alioth, în decembrie 1989, când a scris *Quinta spartă.* Interesant e faptul că în numele stelei apare denumirea judeţului natal al lui Ceauşescu, Olt şi particula hai probabil, de la Mihai.

- Sau de la haim, cuvânt evreiesc prin care e definită viaţa.

- Ce înseamnă asta, Varaine?

- Că vechii mistici evrei şi greci ne-au înjurat strămunii care foloseau alfabetul latin. Alef şi tav precum şi alfa şi omega erau

considerate sacre, în timp ce zeul a şi z, Azazel, era considerat rebel. Ştii că el înseamnă, în ibrit, zeu. Misticii continuă să răspândească acest mit îndreptat împotriva popoarelor europene, latini, germani, anglo-saxoni... Mistica noii ere vizează distrugerea civilizaţiei europene şi impunerea zeilor asiatici. Cei mai inconştienţi slujitori ai New Age sunt bisericile derivate din iudaism. Conştient, se opun dar, în fapt, confirmă şi susţin zeii şi miturile iudaice. Pe asta contează New Age: pe mozaism, creştinism, islamism. Pe miliarde de creiere în care au implimentat formulele sacre iudaice. încă nu ştiu ce au preluat de la chinezi.

- Spiritele miliardelor de credincioşi formează zeii din formule, Varain?

- Exact. Ei le dau energia psihică din care trăiesc şi se răspândesc. Omenirea e în cumpănă, căci îşi făureşte singură o soartă crudă, crezând în miturile primitive şi crude. Nici noi nu suntem feriţi de influenţa invizibilă. De contagiunea psihică, cum spun psihologii.

-Atunci, Varaine, de ce se tem? De ce s-au organizat în ascuns?

- Se tem de explozia ştiinţifică. Multitudinea cuvintelor folosite de un om modern duce la desacralizarea denumirilor de zei pe care se bazează ei. Din această cauză, cheltuiesc miliarde de dolari în fiecare an: pentru resacralizarea cuvintelor prin care condiţionează psihic omenirea.

- Condiţionare psihică? Nu te ştiam psiholog.

- Nici nu sunt, Laure. Toată noaptea am gândit la acest subiect. Sistemul e relativ simplu şi a fost descoperit de Pavlov. Manipulatorii misitici asociază cuvintele prin care îşi denumesc zeii cu sentimente de frică, supunere, veneraţie. Apoi, introduc aceste cuvinte în inconştientul liderilor, unde este citit de orice alt inconştient de om pământean.

- Crearea zeilor... a murmurat Cremene. De unde au învăţat asta? ,

-Nu din mituri. Din psihologia modernă. Mii de psihologi au

lucrat la formarea sistemului de manipulare psihică a New Age. Au găsit cea mai simplă formă de manipulare: condiţionarea psihică a pământenilor prin denumiri de zei deja existente în

creierele lor. Partea cea mai grea a operaţiei lor o ştii: găsirea unor descendenţi astrali cu creiere puternice, capabile să radieze invizibil formulele lor mistice. Din această cauză au pornit vânătoarea de zei.

-Da, e foarte grav, Varaine. Trebuie să spargem bârlogul din Siberia.

-Pe bază de plan amănunţit, Laure. Acolo ne pot aştepta forţe extrem de puternice. încă nu ştim dacă ruşii, chinezii şi americanii n-au participat, prin liderii lor statali, la această mascaradă.

- Ar fi groaznic. Să vedem ce ne spune Zamolxe.

L-am lăsat pe Cremene să ia legătura cu Zamolxe iar eu am ieşit pe hol. Priveam pe geam mulţimea de trecători. Nişte cobai nevinovaţi, dintr-o experienţă de mare amploare, iniţiată de o organizaţie criminală. Habar nu aveau că, în mod invizibil, erau radiaţi cu idei de frică, pasivitate, supunere, deprimare, alienare. Radiaţii emise de creierele paranormalilor pregătiţi de New Age dar şi ale misticilor de tot soiul. Radiaţii emise şi de aparate instalate pe sateliţii de spionaj. în timp ce omenirea suferea de sărăcie, boli, poluare şi alte rele, reprezentanţii noii ere şi ai religiilor cheltuiau sume imense de bani pentru a-şi aplica planul diabolic de intoxicare psihică a creierelor pământene.

- Vino, Varain!
- Ce-a hotărât?
- Să mergem la dânsul, în munţi.

*

* *

Centrala din munţi era aşa cum o ştiam: rece, tainică, curată şi modernă. Exploratorii zegetini se mişcau tăcuţi, cu treburile lor. Zamolxe ne-a întâmpinat cu o întrebare:

- Aţi aflat, în sfârşit, cum funcţionează sistemul de influenţare a minţilor omeneşti de pe această planetă?

I-am răspuns eu. în câteva cuvinte, i-am explicat ce înţelesesem din marile dureri ale pământenilor.

- Te apropii de adevăr, Varain. Cum de-ai rezistat tentaţiei? Puteai folosi sistemul în folosul propriu. E gata de a ii pus în funcţiune în orice direcţie doreşti. Puteai fi zeu atotputernic,

puteai ajunge cineva în această lume.

- Mă obsedează viitorul. Sistemul de manipulare invizibilă nu asigură evoluţia. în timp, poate distruge omenirea.

- Din această cauză am intervenit. Vreau să mergeţi în Siberia. Să-i înfruntaţi pe cei care se cred zei. Să-i nimiciţi în numele omenirii! Va fi o confruntare grea însă nu veţi fi singuri. întrebări?

- De ce se interesează atât de insistent de alcori?

- Pentru că sunt singurii în afara jocului mistic. Potrivit regulii mistico-astrale. după căderea zeului din steaua Alioth, urma să domine a şasea rasă, din steaua Mizar. N-aţi întâlnit paranormali ruşi care să susţină apariţia celei de-a şasea rase? N-aţi înţeles că, potrivit misticii astrale, Mizar însemna za-mir, adică dominaţia lumii ruseşti şi slave? De ea trebuia să se lege celelalte „zale" astrale, Mirach din Andromeda, Mirfak din Perseu, Mirzam din Câinele Mare, Mira din Cetus (Balena). Mii de paranormali ruşi şi arabi lansează în spaţiu cuvântul *mira.* Mii de yoghini şcoliţi de ruşi susţin că particula *za* are sensul de legătură, inclusiv în vorbire sau scriere.

- De ce şi paranormali arabi?

- Deoarece *amira* înseamnă, în arabă, prinţ. E prinţul religios, mântuitor, visat de arabi, mai ales, de sirieni. Numele lui îl găsiţi în steaua Mirzam din Câinele Mare, alături de steaua Sirius. Acum ştiţi de ce paranormala Djuna era de origine siriană. Ştiţi şi de ce în numele oraşului Ierusalim apare denumirea stelei Sirius din Câinele Mare şi literele ebraice alef şi mem. E vorba de magia simbolică care, prin ea însăşi, nu are nici o putere. **Formulele moarte capătă forţă de influenţarea psihică prin energia psihică a paranormalilor folosiţi In această vastă operaţiune de intoxicare a omenirii. Din această cauză, persoanele care meditează primesc mesaje cu formulele stabilie de manipulatori. Creierele lor recepţionează ceea ce misticii astrali lansează în spaţiul atmosferic.**

- Războiui zeilor şi al religiilor...

- Dacă ar fi numai atât! m-a întrerupt Zamolxe. Practic, orice creator de ficţiune se conectează la câmpul informaţional al planetei, primind, fără să ştie, astfel de informaţii. Radu

Boureanu a cunoscut această grozăvie, a cunoscut intenţiile ruşilor de a domina lumea prin paranormali mistici, creştini sau zodiacali. Din această cauză, ţi-a dat numele conspirativ Petre Varain.

-Ştiu. Simboliza o legătură între trei constelaţii zodiacale, în limbile europene: Berbecul, în rusă, Peştii, în română, Vărsătorul, în română şi engleză. Aşa a fost păcălit Ceauşescu şi consoarta sa.

-Da, a confirmat Zamolxe. Ceauşescu a fost condiţionat psihic apoi manipulat. Din această cauză, vă învăţ să nu vă lăsaţi condiţionaţi psihic prin nimic: nici prin cuvânt, nici prin gest, nici prin imagine. Să fiţi tari, logici şi să vă bazaţi numai pe ştiinţă, căci Universul infinit poate fi cunoscut numai de minţi libere, cercetătoare, deschise către aflarea unor noi adevăruri.

- Zamolxe, ce ne aşteaptă în Siberia?

- O confruntare de proporţii- O veţi câştiga deoarece nu Veţ^iK^mult mai luminat şi mult mai încrezător. Reţeaua New Age se destrăma sub ochii noştri.

* *

SFÂRŞITUL JEWAGE

înjur era frig groaznic. Deşi eram echipaţi în haine groase, procurate de la un magazin pentru exploratorii polari, tremuram măruţit şi cu simţ de răspundere. Lângă mine, Bălaiul, înfofolit

ca un urs polar, murmura înjurături şi blesteme la adresa celor care ne forţaseră să-i urmărim până în Peninsula Taimir.

- La gologanii lor, puteau alege un loc însorit, să-ţi placă să trăieşti.

- S-au ascuns de oameni, lipa. Cine să-i caute în pustietatea asta?

- Noi, cine alţii? Şi-mi spune mie un spiriduş că ne-au pregătit o primire festivă. Rea de tot.

Am aruncat o privire către vasul de contrabandişti cu care sosisem din Suedia. Era cald şi bine pe el. Era o certitudine, o legătură cu lumea civilizată. Singura legătură, de altfel. Dacă rămâneam fără ea, puţine şanse mai aveam să vedem patria noastră. îmi luasem toate măsurile să-i cointeresez. Le arătasem desaga cu un milion de dolari. Ai lor erau. Numai că nu le-am dat nimic. Trebuiau să ne aştepte până ce reveneam din „expediţia ştiiinţifică". Faptul că şmecherii de contrabandişti nu credeau nici în ruptul capului că exploram zona în scopuri ştiinţifice nu ne deranja deloc. într-o astfel de afacere, banii contează. Ei presupuneau că eram spioni sau contrabandişti de pietre preţioase. Altfel nu se puteau explica sumele exorbitante pe care le aruncam în joc.

Mica mea oaste, circa o sută de clasici şi paranormali, aşteptau gata de plecare. Fiecare, în echipament polar şi cu schiurile în picioare. Până la locul confruntării aveam de mers cam cincizeci de kilometri. Adică, aproximativ zece ore. Am dat semnalul de plecare. Luptătorii din Frăţia Vieţii s-au înşiruit în urma ghidului suedez, pe direcţia de sud-est. M-am alăturat lipoveanului, pentru a-l încuraja. Abia îşi vindecase rănile căpătate în Franţa. în plus, efortul fizic îi displăcea.

- Piciule, m-a apelat el, am auzit că ăştia de pe aici îţi oferă nevasta, dacă le pici în ospeţie.

-Da, l-am încurajat eu sa viseze la domeniul său îndrăgit, aşa e obiceiul. Dacă-i refuzi, se supără.

- Eu n-am de gând să supăr pe nici unul. Da' poţi merge în ospeţie la mai mulţi în aceeaşi zi?

-După cum te ţin curelele. însă nu cred să întâlnim vreun sat. Cu cât ne văd mai mulţi oameni, cu atât creşte pericolul, îţi dai

seama că grănicerii ruşi ar porni pe urma noastră. Ştii ce ai^dracului sunt.

- îmi amintesc. Ne vânau ca pe potârnichi.

-Tu n-ai fi făcut la fel? De câte ori le-am băgat mortu'n casă? Cine a deconspirat marea vrăjeală paranormală rusă? Yankeii sau noi? Noi! Vezi de ce ne vânează?

-Da' şi noi le-o tragem cum scrie la carte. Ăştia de se cred stăpânii lumii lucrează cu ruşii?

-Mai mult ca sigur. N-ar ri rezistat nedescoperiţi atâta timp pe teritoriul rusesc. De asta mă tem cel mai mult.

- De ce, piciule?

- în timp ce noi ne încleştăm cu „zeii", ruşii ne pot înconjura. Iese o nuntă ca-n poveşti.

-La război ca la război, a filosofat lipoveanul. Mai greu e în timp de pace, că trebuie să nu te vadă nimeni când martoieşti câte un pizmaş.

După vreo patru ore, am făcut popas. Am mâncat hrană din conserve şi am băut ceai fierbinte. Nici un fel de alcool sau cafea, deoarece acestea ne-ar fi excitat sistemele nervoase. Noi aveam nevoie de sisteme nervoase curate, gata de atac şi apărare. Am reluat drumul printre nişte culmi pietroase. Cat vedeai cu ochii, pustietate. Nici ţipenie de om. N-ar fi avut cu ce trăi în zona aceea aridă, subpolară.

- Piciule, a reluat lipoveanul întrebările, e adevărat că undeva, în această zonă, există o intrare în altă lume? Una subpământeană, în care trăiesc nişte şmecheraşi care se ocupă cu traficul de vrăji şi alte marafeturi de acest soi?

- Nu există, lipa. „Zeii" pe care-i vânăm au înscenat această poveste, cu care au fraierit mulţi lideri. Şi Hitler a căzut în capcana lor. Intratereştrii n-au existat şi nu există. Pentru a ţonfirma povestea Aghartei, „zeii" şi-au făurit oraşul subteran. E o gogoriţă la fel de mare ca şi Snambala.

- Cam bănuiesc eu cine se ocupă cu traficul de minciuni. Iţic, nu?

- Da, misticii evrei au jucat un rol important în intoxicarea lumii cu poveşti religioase. Au sfârşit prin a fi ei înşişi intoxicaţi. Vai de capul lor! Au visat să stăpânească lumea şi-au ajuns să se ascundă în găuri de şoareci. Nici măcar nu sunt vinovaţi.

- Cum, Varaine, nu'sunt vinovaţi?

- Simplu, lipa. în urmă cu două mii şi ceva de ani, triburile ibrit erau primitive, nespălate şi nomade. Un rebel mistic şi-a

propus să facă o experienţă cu ei, să creeze o nouă religie. A creat-o şi păcatul său s-a întins ca o pecingine peste o mare parte a omenirii. Treburile religioase merg din rău în mai rău, deoarece la baza religiei iudaice stă rădăcina otrăvită a luptei, dezbinării şi formalismului. Toate religiile derivate din iudaism s-au spart şi s-au sfâşiat între ele, astfel că, la ora actuală, nu există nici o posibilitate de împăcare, deşi au la bază acelaşi mit. Viaţa omenirii intoxicate cu acest mit e în pericol. Noi trebuie s-o salvăm.

- Simt cum mă apucă mândria internaţională, piciule. Vom intra în istoria omenirii cu faptele noastre.

Nu vorbea chiar în zeflemea. Era pătruns de importanţa misiunii noastre. -Aşa cum erau şi ceilalţi din comandoul de atac. înainte de plecare, Cremene explicase, în puţine cuvinte, ce aşteptau de la noi el şi întreaga omenire. Trebuia să ne grăbim, căci noaptea polară se apropia cu paşi repezi. La lumina zilei aveam sorţi de izbândă asupra organizaţiei „zeieşti". întunericul ar fi îngreunat operaţiile noastre. Destul că ne încerca frigul polar, mai lipsea să orbecăim prin noaptea lungă de aproape şase luni.

După exact nouă ore de mers, ne-am oprit, am întins corturile şi ne-am culcat. Au rămas numai străjile, să ne vegheze somnul. La mai puţin de cinci kilometri se întindea oraşul subteran de care-mi vorbiseră prinşii. Aproape sigur, eram aşteptaţi. Şefii New Age nu se puteau preda fără luptă. Mult timp, se consideraseră zei atotputernici, stăpâni ai Pământului şi omenirii. Cum să renunţe la puterea lor în faţa unor luptători necunoscuţi, în majoritate dintr-o ţară pe care o trecuseră prin foc şi sabie, sărăcind-o şi înrăindu-i populaţia? Nu, nu era stilul francmasoneriei de origine iudaică să se supună fără luptă.

Am dormit pe săturate. Când ne-am trezit, am băut numai câte un pic de ceai cald. Aşa era regula. înainte de luptă să nu-ţi umpli stomacul cu nimic. Eşti mai uşor şi nu rişti să-ţi explodeze intestinele atinse de vreun glonţ. Străjle mi-au raportat că, în timp ce noi dormeam, un mic obiect zburător, de formă

triunghiulară, survolase tabăra noastră. Eram aşteptaţi şi nu cu plăcinte calde. De ce nu ne atacaseră, însă? Această enigmă mă

frământa. I-am găsit răspuns abia după ce am cucerit oraşul subteran.

Am chemat la mine comandanţii de comandouri şi le-am prezentat planul de atac. Nu numai pe hartă. Din locul în care ne aflam, puteam observa obiectivul de atacat ca-n palmă. Se prezenta ca un deal sau munte conic, lipsit de gard ori alt semn că ar fi fost locuit. Fotografiile luate din sateliţi stabiliseră că intrarea era chiar în vârf. Nu deţineam forţe pentru a înconjura întreaga formaţiune muntoasă. Am decis să forţăm pătrunderea dinspre nord-vest, organizându-ne aproximativ într-un sfert de cerc. Mi-am ales locul din mijlocul comandoului de asalt, deoarece eram singurul deţinător al armei cu care puteam sparge câmpul „zeilor".

M-am ridicat în picioare, mi-am încheiat hanoracul şi am dat semnalul de atac. Am început să înaintăm la pas, pipăind fiecare colţişor de teren. După primii paşi, am auzit un vuiet. Trei elicoptere s-au ridicat din vârful dealului, îndreptându-se către noi.

- Câmp energetic unit! am comandat eu telepatic. Foc!

Rachetele lansate de elicoptere s-au lovit de un zid nevăzut. Sistemul lor de autoghidare pe ţinte vii n-a funcţionat. Au explodat în faţa noastră, cam la o sută de metri, într-o mare de foc. Am rămas nemişcaţi timp de câteva minute, cât a durat atacul elicopterelor. în replică, clasicii noştri au lansat rachete inteligente, capabile să urmărească ţinta oricât de mult ar evita ea atacul. Aproape de vârful dealului, unul din elicoptere a scos un sunet ciudat, s-a înclinat pe o parte, apoi a fost învăluit într-un glob de foc.

Celelalte au dispărut din raza noastră de vizibilitate. Am reluat înaintarea pas cu pas. Lent dar sigur.

Către stânga, unul din luptătorii avansaţi a fost cuprins brusc de flăcări. Ardea ca o torţă. Intrase deja în câmpul energetic ^al adversarilor. Am comandat oprirea întregului efectiv. în faţă, ascuns privirilor noastre, se întindea invizibilul câmp termo-energetic al „zeilor". Mâna mea a scotocit în buzunarul

hanoracului. Am scos discul argintiu şi l-am lăsat liber. A pornit vâjâind, de la stânga la dreaptă, pe toată lungimea comandată de mintea mea. Un roi de scântei curgea în urma lui. Ce efecte

producea? Ştiinţific nu puteam explica. Eram mulţumit că întregul câmp termo-energetic era sfâsiat. Puteam înainta. Am dat ordinul de reluare a atacului.

Eram deja la baza dealului. Până în vârf aveam cam trei sute de metri. Simţeam puternicul câmp paranormal şi încă ceva. Un pericol^ indefinit. Am rostit cu voce tare, să fiu auzit pe toată linia: *înainte* .'Primii paranormali care au călcat pe deal au căzut ca seceraţi. Mi-am întărit aura, strângând la maxim câmpul. în acelaşi timp, am invocat marele astral:

- Zamolxe! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!

Am deschis larg palmele, în floarea vieţii omeneşti şi am lansat şuvoiul de energie către luptătorii adverşi, ascunşi după buza dealului. îmi lipsea fulgerul lui Cremene. Paranormalii de care dispuneam loveau şi ei dar nu cu aceeaşi putere. îi vedeam căzând, unul după altul. înaintam încet, pas cu pas. încă era bine. *Chiar de-ar fi să ajung singur, voi^ învinge!* Acesta a fost ultimul ordin pe care mi l-am dat. înaintam, înaintam...

La mai puţin de o sută de metri, au deschis focul. Trăgeau cu arme uşoare dar automate. Gloanţele se opreau în câmpurile energetice ale paranormalilor, însă prin clasici treceau ca prin brânză. Am văzut cu durere cum cădeau oamenii mei şi m-am enervat. Sub impulsul urii, am ţâşnit către vârf, cu câmpul larg deschis. în sfârşit, aveam duşmanii în faţă. Tocmai se grăbeau să închidă chepengul de intrare în oraşul subteran. I-am încremenit pe toţi, cu o singură pasă. Alături, mitralierele clasicilor noştri lătrau bezmetice. .Secerau în carne vie. N-am făcut nimic să-i opresc. în urma noastră, zăceau trupurile celor căzuţi. Unii morţi, alţii, numai răniţi.

Am sărit prin chepeng, pe prima treaptă a unei scări largi. din marmură roşietică. Simţeam în ceafă suflările celorlalţi luptători ai Frăţiei Vieţii. Am început coborârea, sărind câteva trepte deodată. Din mers, lansam fulgere asupra inamicilor în retragere. Cădeau ca muştele. Unii, atinşi de pasele mele, alţii, de gloanţele şi rachetele clasicilor din spate. Am coborât astfel mai mult de două sute de trepte. După socotelile mele, eram cu

câteva zeci de metri sub nivelul dealului.

O sală largă s-a deschis privirilor noastre. Am făcut câţiva paşi în fugă şi am simţit dogoarea. Intrasem din nebăgare de

seamă în câmpul termic. Simţeam cum mă sufocam, lipsit de aer. Un ultim gând a fost să plece discul lui Zamolxe. Am căzut şi am simţit marmura sub palme. Fierbinte şi ea. îmi venea să urlu de durere. Apoi, totul s-a liniştit ca prin farmec. M-am ridicat în genunchi, apoi, în picioare. Comandoul de asalt era în juru-mi. Nici un adversar nu şe zărea. Numai o sală goală, imensă, cam cât o sală de sport. în centrul ei, pe un piedestal de cristal, strălucea sfera cerească cunoscută. Era o creaţie artistică de jnari dimensiuni, cum nu mai văzusem. Am pornit către ea. în acelaşi moment, o uşă ascunsă a lunecat lin. Am ridicat mâinile pentru atac, însă o voce relativ blândă m-a rugat:

- Nu lovi, Varain! Lupta s-a sfârşit. Victoria vă aparţine.

Luptătorii Vieţii s-au grupat în spatele meu. Pe uşa din faţa noastră ieşeau persoane îmbrăcate în negru, cu feţe acoperite de măşti negre. Am înţeles că erau membrii Consiliului şi am aşteptat, gata de orice. Treisprezece persoane au format un cerc în jurul piedestalului pe care strălucea sfera cerească. Un al paisprezecelea a înaintat către centrul cercului, a pus mâna stângă pe cristal iar cu dreapta şi-a tras masca. Avea părul sur şi lung iar pielea de culoare vineţie. îi zăream vinişoarele de sânge de pe întreaga faţă. Nu era un om normal. Trecuse printr-o boală ori fusese supus unor radiaţii. Urmându-i gestul, ceilalţi treisprezece şi-au scos măştile. Figurile lor semănau izbitor. Una singură era femeie, cu părul vopsit
într-un roşu acaju.

- Varain sau cum te numeşti, trebuie să mă asculţi! Eşti învingător dar nu ştii totul.

- Discutăm. Cine eşti?

- Eu sunt Belamir zeul încarnat al New Age. Priveşte şi vei înţelege!

Şi-a desfăcut geaca neagră în dreptul pieptului. Pielea pergamentoasă era tatuată cu semnele pe care le bănuisem. Tripla echivalare masonică a noii ere: J=I=N.

- Deci, noua eră trebuia să fie Jew Age, adică era de dominaţie evreiască.

- Aşa ar fi fost, dacă nu ne-ai fi înşelat tu, Varain. Un efort de milenii s-a prăbuşit, deoarece ai vrut să fii un om obişnuit. Ştii toate, Varain, ştii toate...

Nu înţelegeam la ce se referea dar l-am lăsat să-şi spună păsul. Oricum, trebuia să moară. Ordinul lui Zamolxe era clar: *Fără prizonieri!* N-o făcuse din ură. Prizonierii aveau implimentate în creiere programe periculoase pentru viaţa omenirii. Dacă le-am fi şters în profunzime, i-am fi ucis psihic. O moarte mult mai cumplită decât moartea fizică.

- Două mari religii, hinduismul şi iudaismul, se prăbuşesc din cauza ta, Varain. Ce-ai vrut să pui în loc?

- Nimic. Exploratorii extratereştri au hotărât distrugerea sistemelor voastre. începând de la zei către voi, pământenii zeificaţi prin mistica formală.

- Aşa? Ce se ascunde acolo, în Carpaţii voştri?

Prin minte mi-a fulgerat imaginea omului care mă ajutase să ies din câmpul termic. Fantoma cu ochii de oţel. I-am auzit vocea: *Nu-i spune nimic, Varain!* Am tăcut, privind calm la adunarea aceea de „zei".

- Taci, Varain? Nu ştii sau te prefaci că nu ştii că Pământul e un loc de veşnică osândă? Că am fost exilaţi aici să ne ucidem unii pe alţii, până ce o singură ramură va supravieţui?

- Nu este adevărat! Am fost trimişi să colonizăm o planetă părăsită, cu populaţie sălbăticită. Fiecare viaţă contează, Belamir! Federaţia Galactică are nevoie de oameni întregi, nu de umbrele noastre. Ne vrea în carne şi oase.

- De unde ştii tu, Varain?

- Strămoşii mei au fost colonizatori paşnici.

- Au fost alcori, Varain. Au fost zeii stamoşilor mei. De la ei am învăţat câte ştim.

- Alcorii nu v-au învăţat să ucideţi prin mistica formelor. Ei v-au spus clar că oamenii sunt fiinţe complexe, imposibil de definit prin criteriile formale şi superficiale, cum ar fi nume, pronume, funcţie sau grad. Aţi optat pentru calea uşoară, creând un sistem de închingare a vieţii în formă.

- Era un sistem uşor, Varain. Cum veţi domina lumea oamenilor complecşi?

- N-o vom domina. Lumea va evolua cum spune Legea Vieţii.

Oamenii valoroşi vor progresa şi vor conduce lumea. Nu cei aleşi de voi după criterii mistice.

- Varain, după criteriile noastre, ai fi fost cineva foarte important. Ce ţi-au dat ei şi noi nu?

- Viaţă omenească.

- Numai atât? Ai fi avut putere şi bogăţie...

- Dar n-aş fi fost om! Fiinţa supremă pe această planetă e OMUL!

- Varain, ne-ai spart programele *Dragon* şi *Alfonius,* ne-ai doborât zeul suprem Eliusa. L-aţi ucis pe Ciang Şin. Ce vreţi să faceţi?

- Să desacralizăm şi desatanizăm cuvintele. Să le lipsim de puterea vechilor zei şi demoni, astfel încât să nu mai puteţi manipula oamenii pe cale religioasă. Să nu mai puteţi condiţiona psihic nici un om, în scop de a-l manipula în direcţia dorită de voi.

- Un singur creier de om nu putea gândi şi afla câte ştii tu. Cine sunt ei, cei din spaţiul infinit?

- Explorator ii.astrali. Nu ştiu de unde au venit. Ei spun că din Zegetina.

- Şi-i crezi?

- I-am văzut de ce sunt în stare, în plan fizic. întreaga omenire îi va vedea destul de curând. Navele lor brăzdează spaţiul aerian zi şi noapte. De la ei am aflat sistemele de manipulare psiho-telepatică.

- Aţi spart programul *Alfonius...*

- O convenţie cu bază semantică, Belamir. Prima literă din alfabetul ibrit, *alef,* câteva litere din cuvântul Univers şi denumirea sonoră a USA. Desigur, însoţite de particula on, adică, înainte. Numai că Adevăratul Univers nu se ascunde în cuvântul univers. Iar USA şi litera *alef* nu reprezintă Universul etern, necreat, indefinibil, leagănul vieţii noastre. Eşecul iudeomasoneriei e vizibil, Belamir. Nu vă puteţi crea zei. Nu puteţi folosi forţa Universului pentru a vă îndeplini planurile. Dumnezeu există cu adevărat!

- Varain, dacă Dumnezeu există cu adevărat, de ce ne-a lăsat să acţionăm atâta timp?

- Numai infinitul înţelege infinitul, numai Dumnezeu îl înţelege pe Dumnezeu, am repetat eu concluzia marelui strămoş, Krişna.

- Varain, noi aveam în mâinile noastre răul şi binele. De ce aţi golit vorba de forţă? Unde veţi ajunge, dacă nu veţi şti dintr-o privire cine este omul din faţa voastră?

- îi vom da fiecărui om, indiferent de rasă, religie sau naţie, creditul de om cinstit. Apoi, îl vom căuta la competenţă şi fapte. Aceasta e Legea Omului.

- E un sistem greoi.

- E un sistem ştiinţific şi drept! l-am contrazis eu. Asigură promovarea valorilor omeneşti adevărate.

- Veţi întâmpina împotrivirea marelui centru tibetan.

Am râs deschis, omeneşte. După atâţia ani de tăcere, am râs.

- Belamir, la această oră, comandoul condus de Laurenţiu Cremene distruge centrul tibetan de manipulare formală, mistică. Confruntarea mistică s-a terminat. Intre Carpaţi şi Himalaia-Ciomolungma nu există decât foc. Noi, românii, neştiuţi şi nebăgaţi în seamă de mai marii lumii, am salvat civilizaţia rasei albe, creatoare de valori materiale şi spirituale. Asta vor afla-o cei din rasa noastră destul de curând. Atunci când vor afla că evenimentele vieţii lor nu erau orânduite de Viaţă, ci de formule mistice, lansate în atmosfera terestră de paranormalii voştri şi ai Tibetului.

- Va fi o luptă grea, Varain.

- Tibetul nu mai există ca centru de putere psiho-energetică, Belamir. îi dispreţuiesc profund pe americani pentru faptul că s-au lăsaţi tentaţi de magia formală, în loc să se ridice pentru apărarea civilizaţiei albe.

- Meditaţia transcedentală e încă puternică, Varain.

- Nu mai există, Belamir! Atmosfera pământeană a fost curăţită de formulele voastre mistice prin intervenţia extraterestră. Verifică şi vei primi confirmarea! Vei mai afla ceva, Belamir: Faimosul satelit de cristal a fost spart de o rază lansată din Carpaţi. încă o acţiune magică de-a voastră s-a dus

de râpă.

- Nu se poate! Creierul nostru electronic a adunat toate informaţiile posibile.

-Creierul vostru din Pacific nu mai există, Belamir. L-au citit extratereştri, apoi l-au distrus.

Una câte una, veştile proaste loveau în cel care se crezuse Dumnezeu. Mâna lui tremurândă s-a întins către mine:

-Varain, eşti alcor. Strămoşii mei au divinizat strămoşii tăi. Eşti zeu!

-Eu nu sunt Varain! Acesta a fost numele conspirativ cu care am luptat în ultimul război al zeilor. Faptul că sunt alcor nu are mare importanţă. *Sunt Om şi lupt pentru viaţa fiecărei fiinţe omeneşti de pe această planetă, indiferent cum îşi spune în limba sa. Mă interesează ceea ce pe voi nu v-a interesat: conţinutul omului. Zestrea de inteligenţă şi sentimente, de informaţii şi vise, de conştiinţă şi voinţă... Oamenii nu sunt forme, Belamir! Aţi pierdut şi veţi muri.*

- Voi nu ucideţi niciodată, Varain!
- De data asta vom ucide. Aşa a ordonat Zamolxe. .
- E Azazel răzvrătitul galactic.

-Lasă poveştile religioase, Belamir! Viaţa nu se suspune regulilor din alfabete. Din nici unul. Nici ebraic, nici grec, nici chinez, nici chirilic... Oamenii au inventat alfabetele pentru a comunica între ei şi a-şi consemna faptele, nu pentru a-şi face dumnezei din ele. Mistica simbolică s-a prăbuşit. Adevăraţii răzvrătiţi împotriva ordinii universale sunteţi voi, cei care aţi vrut să impuneţi simbolul, să determinaţi oamenii să se închine la semne, uitând de viaţă şi de legile ei.

-Noi am determinat întreaga gândire a lumii, noi am creat limbile...

-Minţi, Belamir! Minţi cu neruşinare! Viaţa a determinat toate acestea. Oamenii vieţii au progresat potrivit programelor de evoluţie înscrise în creierele lor de străbunii galactici. Fiecare rasă a evoluat în alt mod. Din această cauză, nu există un sens comun în limbi. Asta aţi vrut voi să faceţi: să impuneţi un singur sens, sensul ebraic, sensul din alfabetul vostru „sacru". Nici măcar nu l-aţi inventat voi.

- Sistemul nostru producea efecte...

-Cu ce preţ, Belamir? Sute de mii de indivizi buni de muncă rosteau continuu formulele voastre de manipulare inconştientă. Unde ducea asta?

- La unificare, Varain! Toţi, cu acelaşi sistem de gândire, toţi, cu acelaşi etalon de măsurat valorile umane.

- Nu se putea, Belamir! Etalonul era fals, căci trimitea la formă şi nu la conţinut. Iar unificarea gândirii umane n-o poate face nimeni. Vom evolua atât timp cât suntem fiinţe cu gândire originală. Dacă am gândi la fel, am dispărea ca fiinţe superioare. Acceptă diversitatea!

PARTEA A DOUA

- Nu! Israel trebuie să domine lumea!

- Israel e un berbec. Cum să conducă un berbec? Sau un taur? Omul conduce lumea! Omul nu simbolul! Căci Omul a creat simbolul şi nu invers.

- Asta înseamnă că Universul e viu?

- Ai aflat, în sfârşit, că este viu şi înzestrat cu inteligenţă? Că posedă conştiinţă şi voinţă? Că...

M-am oprit. La ce să mai fi pierdut timp şi energie cu un răzvrătit împotriva ordinii universale? Le-am făcut semn la clasici să planteze explozivul. Am plecat fără să privesc în urmă. Abia la câteva sute de metri, când s-a produs explozia, m-am întors şi am privit. Oraşul subteran al magilor New Age sau Jew Age ardea cu flacără întunecată.

Ne-am adunat să ne numărăm. Pierdusem cincisprezece luptători în confruntarea siberiană. Ne-am pus schiurile şi am pornit către ţărm. Pe drum, am aflat de la Cremene că centrala tibetană fusese distrusă. Am aruncat o privire către Cer. Undeva, dincolo de privirile pământenilor, navele extraterestre supravegheau operaţia. Tot timpul discuţiei cu Belamir simţisem prezenţa lui Zamolxe.

Am mers fără întrerupere până la navă. Am ajuns extenuaţi dar sănătoşi. De pe punte, am aruncat o privire către ţărmul îngheţat. Ce-i determinase pe liderii ruşi să accepte o asemenea

colaborare? *Dorinţa de putere supranaturală,* a fost răspunsul conştiinţei mele. Dorinţa mai veche a unor pământeni. Dorinţă datorită căreia suferiseră miliarde de oameni ai Pământului. în

mine simţeam însă ceva nou. Tot o dorinţă. Dorinţa de viaţă normală. De a trăi aşa cum trăiau toţi oamenii care nici măcar nu citiseră despre marele război al zeilor. Dorinţa de viaţă...

Cărţile mele nu au numai menirea de a distra, relaxa sau a zgândari fantezia. Prin ele am urmărit să vă informez cu date mai puţin cunoscute, să vă inoculez încrederea în viaţă şi în soarta naţiunii noastre, să vă trezesc dorinţa de a lupta pentru mai binele propriu şi comun. Mulţi cititori mi-au mărturisit că încep cartea cu partea a doua, deoarece sunt mai interesaţi de adevăr decât de ficţiune. Unii chiar au sugerat să scriu numai cărţi realiste, renunţând complet la ficţiune. N-am preluat această sugestie deoarece ar nemulţumi câteva zeci de mii de cititori interesaţi de partea beletristică. Am optat pentru un compromis, creând un nou model de carte, formată din două părţi, deja cunoscute dumneavoastră. Desigur, specialiştii în literatură pot fi nemulţumiţi, mă pot critica sau declara „producător de maculatură". Nu mă interesează părerea lor, căci nu scriu din dorinţa de a obţine gloria literară. Scriu în scop de a rezolva probleme concrete ale naţiunii noastre din această etapă de evoluţie. Multe dintre aceste probleme par pure fantezii dar, în realitate, sunt secrete cunoscute de un număr redus de persoane din lumea noastră. Aceste secrete nu vă sunt indiferente, deoarece viaţa dumneavoastră este influenţată într-o măsură mai mică sau mai mare de ele. De exemplu, nu vă este indiferent cine şi cum conduce statul român, cine crează opiniile de masă, cine vă manipulează grosier sau pe nevăzute. în continuare, vă voi dezvălui câteva secrete ale „zeilor", pe lângă care aţi trecut cu ochii închişi sau numai le-aţi intuit.

Condiţionarea psihică şi aplicaţiile ei în societatea umană.

în termeni simpli, condiţionarea psihică constă într-o manevră de limitare a voinţei, conştiinţei şi libertăţii noastre de gândire sau de exprimare prin aplicare unui stimul verbal sau scris. Ea are ca scop manipularea noastră către direcţia intenţionată de manipulator, făcându-ne să renunţăm la opiniile proprii în favoarea celor fabricate de acesta. Condiţionarea psiho-socială s-a inspirat din reflexul condjţionat descoperit de Pavlov prin experimentarea pe animale. în linii mari, „zeii" manipulatori ne tratează exact cum îşi trata Pavlov animalele,

fapt ce constituie o ruşine pentru fiinţa supremă de pe această planetă, omul. Creatorul nostru, Dumnezeul-Univers, ne-a făurit complecşi, ne-a înzestrat cu o gândire scormonitoare şi ne-a dat

drept loc de viaţă o lume pluralistă, în care principiile maniheiste nu au ce căuta. Totuşi, o mare parte din omenire e manipulată prin aceste principii duale, de tip bine-rău, pozitiv-negativ, alb-negru etc. Asta în ciuda faptului că omul e o fiinţă imposibil de definit prin două elemente, deoarece posedă câteva mii de trăsături de personalitate. Asta în ciuda faptului că evenimentele lumii noastre sunt pluraliste, imposibil de calificat prin numai două atribute.

V-aţi speriat de teorie? Vi s-a părut grea, destinată unor specialişti? Nu e grea, nu e destinată unor specialişti, ci dumneavoastră, oameni simpli. Să exemplificăm pentru a înţelege despre ce este vorba! Dumneavoastră, un cetăţean cinstit şi gânditor, aveţi o părere proprie cu privire la o problemă economică sau socială. S-ar putea să fie cea mai bună soluţie, soluţia care să rezolve problemele ce frământă colectivitatea în care trăiţi sau întreaga naţiune. Plin de curaj şi de bune intenţii, vă expuneţi părerea în public, aşteptând ca alţi cetăţeni, fiinţe gânditoare, să vă aprobe ori să vă combată cu argumente logice. Iată că se ridică un manipulator conştient sau inconştient (robotizat) şi, fără nici un argument, vă spune: *Aceasta e o poziţie comunistă.* Din cauza imensei manipulări sociale, cuvântul comunist a fost „satanizat", astfel că, de regulă, renunţaţi la opinia dumneavoastră şi acceptaţi soluţia impusă de manipulator. Ca urmare, treburile merg din ce în ce mai rău, deoarece sunt făcute „fără cap", adică fără logică şi fără bun simţ. Din contra, dacă un manipulator ar fi spus că părerea dumneavoastră e modernă, liberală şi democratică, toţi ar fi îmbrăţişat-o, deoarece, prin manipulare, aceste cuvine au fost „sacralizate".

Aţi înţeles că manipulatorii psihici folosesc drept stimuli cuvinte pe care le sacralizează sau le satanizează după bunul lor plac? De exemplu, în perioada de ocupaţie sovietică, cuvinte ca burghez, chiabur, duşman de clasă, antisovietic etc. determinau reacţii dintre cele mai negative, astfel că majoritatea românilor se fereau de ele. Acum, cuvinte ca securist, comunist, populist,

dictator etc. sunt folosite pentru a respinge orice iniţiativă contrară variantelor folosite de manipulatori. Ce fac, în concret, manipulatorii? Vă limitează libertatea de gândire, exprimare şi

acţiune, deoarece vă opresc să gândiţi, să discutaţi şi să acţionaţi altfel decât în varianta „sacralizată". în acest scop, manipulatorii au făcut o asociere între cuvintele incriminate (securist, comunist, chiabur etc.) şi epitete negative de tip rău, criminal, antidemocratic etc., asociere impusă în conştientul şi inconştientul dumneavoastră prin propagandă zilnica (televiziune, presă scrisă, cărţi, zvon public, propagandă orală etc.). *E clar că în societatea noastră „democratică", care preamăreşte pluralitatea de opinii, se acţionează pervers pentru limitarea numărului de opinii şi reducerea acestora către una singură, cea aleasă de manipulator?*

Metodele de manipulare modernă s-au inspirat din dualismul religiilor primitive, în care numai două variante posibile erau puse în faţa oamenilor, potrivit principiului evanghelic Cine nu e cu mine e împotriva mea. In realitatea vieţii, pluralismul este evident. Vârful unui munte poate fi atins pe mai multe cărări. Un adevăr ştiinţific poate fi descoperit de mai mulţi oameni de ştiinţă, pe căi diferite. Pe planetă există mai multe limbi. în politică există mai multe partide. Nici o persoană nu deţine Adevărul suprem şi unic, deoarece acest Adevăr nu există. în lumea noastră, operăm cu o pluralitate de adevăruri parţiale şi relative, care infirmă Adevărul susţinut de fanaticii religioşi, adepţi ai principiului maniheist. De exemplu, Biserica creştină a prigonit aproape un mileniu cercetătorii ştiinţifici care susţineau că Pământul este aproximativ sferic şi se roteşte în jurul axei sale, efectuând şi o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui. „Adevărul" creştin, inspirat din mituri iudaice şi babiloniene primitive, susţinea că Pământul era plat şi acoperit de un Cer tare, găurit, prin care curgea ploaia trimisă de „tatăl ceresc", al cărui nume a evoluat de la perioadă la perioadă: Elohim, Sabaot, Adonai, Yahve, Eli, etc.

Principalele metode de manipulare modernă de inspiraţie religioasă sunt sacralizarea şi satanizarea. Cu ajutorul lor, manipulatorii încearcă să înlocuiască judecarea logică a situaţiei concrete prin aprecieri generale, bazate pe zestre primitivă din inconştientul pământenilor. Noţiunile (cuvintele) sacralizate trebuie să atragă prin ele însele iar cele satanízate să creeze un sentiment de respingere. Dacă vom studia istoria religiilor, vom constata că, rând pe rând, aceleaşi cuvinte au fost sacralizate şi satanízate, apoi impuse în conştiinţa credincioşilor prin propagandă religioasă. De exemplu, în faza iniţială, Satana nu era identificat cu diavolul sau cu şarpele ispititor, ci îndeplinea funcţia de acuzator public pe lângă Yahve. La fel, cuvintele daimon şi diavol nu aveau sensul actual, impus de religii, în timp îndelungat, ci sens de oameni deosebiţi, cu voinţă şi inteligenţă superioară, în cazul neamului nostru, în urmă cu mai puţin de

două mii de ani, Zamolxe era sacralizat iar Isus Cristos era necunoscut. Ulterior, misticii evrei, adepţi ai ideii că lumea e organizată pe baza alfabetului „sacru" evreiesc (în fapt, preluat

de la babilonieni şi armeni) au incriminat pe Zamolxe şi^ ceilalţi zei europeni, sacralizând, prin Biserică, zeii lor. în prezent, aproape orice român lipsit de spirit critic face referiri şi comparaţii pe baza misticii iudaice. De exemplu, oamenii politici neagreati sunt comparaţi cu Satana, Anticrist, Dracula sau dracul etc. In mod normal, ar trebui să ne întrebăm cine sunt personajele negative oferite de manipulatori şi dacă epitetele acordate lor sunt reale.

încercarea de satanizare şi de ştergere din memoria noastră a marelui strămoş zeificat, Zamolxe, trebuie să ne dea de gândit. Ea a fost planificată de misticii evrei încă înaintea erei cristice, din motive de gelozie: era mai puternic decât zeii lor, deoarece în numele său cuprindea capetele alfabetului latin, *a* şi z, precum şi particula *al,* prima literă a alfabetului „sacru" (alef). Concepţia primitivă potrivit căreia valoarea unui om este dată de numele sale (unii zei aveau câteva sute) o întâlnim atât la evrei cât şi la unii europeni (de exemplu, Odhin avea 200 de nume, dintre care 40, principale). Din această concepţie primitivă, bazată pe simbol litric sau cifric (literele alfabetului sacru aveau valori numerice) a derivat alta, la fel de primitivă: cel mai puternic e cel care cuprinde în numele său capetele alfabetului şi o anumită literă sacralizată. Din această cauză, misticii foloseau formula ebraică *Eu sunt alef şi tav* sau greacă *Eu sunt alfa şi omega.* Din aceeaşi cauză, formula latină *Eu sunt a şi z* a fost incriminată în numele Azazel (el = zeu, în limba ebraică). Cu alte cuvinte, zeul de la a la z a fost socotit un rebel demn de a fi pedepsit de zeii ebraici Duhu, Mihael, Uriel, Gabriel şi Rafael. întregul mit biblic, dar mai cu seamă *Cartea lui Enoh,* au fost concepute în vederea satanizării zeilor europeni, în special a lui Zamolxe. De ce tocmai pe Zamolxe? Simplu: prin numele său, depăşea formula alef-tav cu care evreii îşi defineau zeul suprem, ata (tată, în limba ebraică). Sub influenţa creştinismului, geto-dacii au însuşit formula *tată,* în locul iui *pater* de origine latină. Ideea primitivă, asiatică, a tatălui Dumnezeu e specifică societăţii tribale, în care tatăl se

comporta ca un zeu, având drept de viaţă şi de moarte asupra întregii familii.

Vechii evrei sacralizau literele deoarece erau primitivi. Cum se face, însă, că acest obicei a fost preluat de oameni moderni? Cele mai sacralizate litere ebraice au fost a (alef), i (iod), 1 (lamed) şi t (tav), literele întâlnite în denumirile a două localităţi cu rezonanţă negativă pentru români: Yalta şi Malta. Răspunsul este relativ simplu: aproape o mie de ani, de prin secolul al cincilea şi până la al cincisprezecelea, gândirea europeană a fost dominată de religia iudaică, care a introdus în creiere formulele ebraice, satanizând vechii zei europeni şi înlocuindu-i cu zei ebraici. E vorba de o schilodire psihică ae proporţii, în care civilizaţia europeană a fost forţată de Biserică să-şi insulte strămunii zeificaţi şi să venereze zeii ebraici. Această operaţiune continuă şi in prezent, fapt pentru care orice persoană care dezvăluie manipularea mistică este etichetată cu epitete satanízate de tip Anticrist, diavol, demon etc... în realitatea universală, nu există astfel de personaje mitologice, fapt pentru care fiecare persoană trebuie judecată şi apreciată după competenţa, faptele şi comportarea sa.

Cum se poate scăpa din robia psihică a satanizării prin cuvânt? Cum se pot desacraliza cuvintele prin care ne insultăm strămunii? Iată întrebările unui om modern şi drept, hotărât să nu se supună manipulării mistico-semantice şi variantelor lor moderne, aplicate de politicieni. Voi începe cu un exemplu. Ion Iliescu a satanizat participanţii la Piaţa Universităţii cu un cuvânt jignitor: golani. Dacă s-ar fi lăsat manipulaţi, i-ar fi cuprins ruşinea de acest epitet şi ar fi renunţat la acţiunile lor revendicative. Ei au făcut altceva: au transformat porecla ruşinoasă în renume, adică au sacralizat termenul golani. Sensul negativ a dispărut din termenul golan, astfel că mulţi i-au privit cu simpatie.

Un alt exemplu, de data aceasta din viaţa mea. Sub influenţa propagandei desfăşurate de cadre şi agenţi ai unor servicii de spionaj străine, mai ales ruseşti, maghiare, americane şi evreieşti, termneul *securist* a fost satanizat. Vă aduceţi aminte cum vă simţeaţi în 1990-1992, dacă vă spunea cineva securist?

Vă apuca frica. Unora dintre dumneavoastră nu v-a trecut nici acum frica de termenul satanizat, astfel că simţiţi nevoia să spuneţi că n-aţi fost securist, n-aţi colaborat cu Securitatea etc.

Procesul de satanizare continuă, deoarece efectul scontat nu s-a produs: românii nu se tem de securişti. Unii dintre ei, cei mai inteligenţi, au ajuns la concluzia că securiştii nu pot fi puşi într-o singură oală, deoarece au avut personalităţi şi activităţi diferite, care nu pot fi catalogate, în bloc, negative. Ce am făcut eu? Ori de câte ori indivizi rău voitori, proşti sau manipulaţi mi-au aruncat termenul securist, am răspuns: Da, sunt un odios securist-terorist, care v-a furat democraţia, a tras în voi cu microfoane (nu aveam armă), a făcut, a dres... Am luat în derâdere satanizarea introdusă prin marele spectacol sângeros din decembrie 1989. *Acesta este al doilea procedeu de desatanizare a unui termen: lipsirea lui de efect prin luarea în derâdere.*

Ce am învăţat până acum?

1) Cuvintele manipulatorii nu au prin ele însele sensuri pozitive sau negative, nu au încărcătură psihoenergetică. deoarece nu sunt vii. Sensul pozitiv sau negativ este fixat prin convenţii între oameni sau prin asociere cu un termen negativ. De exemplu, termenul burghez n-a avut sens negativ până ce comuniştii nu l-au asociat cu exploatator, rău, retrograd etc. şi nu l-au impus prin propagandă.

2) în momentul în care acceptăm sensul pe care manipulatorii vor să-l dea cuvântului-stimul, ne limităm libertatea de gândire, exprimare şi acţiune, devenind robul celui care a formulat varianta de manipulare. De exemplu, când acceptăm varianta simplistă *comunist (securist etc.) înseamnă rău, în tóate cazurile,* renunţăm la pluralitatea de opinii şi la nuanţarea specifică fenomenelor vieţii sociale. Din acea clipă, putem fi manipulaţi prin termenul respectiv. Ori de câte ori vom gândi, spune sau face ceva care nu convine manipulatorului, acesta ne va ataca cu cuvântul-stimul, limitându-ne posibilitatea de manevră şi semănându-ne neîncrederea în gândirea şi forţele proprii.

3) Cuvintele-stimul nu sunt sacre prin ele însele, ci prin convenţie omenească sau prin impunerea sensului sacru în mod

pervers, prin propagandă. De exemplu, aproape o mie de ani, strămoşii noştri au considerat şi simţit cuvântul Zamolxe ca fiind sacru, l-au divinizat şi respectat. Cum îl simţiţi şi consideraţi

dumneavoastrat? Cum simte Un creştin cuvântul Isus? Cum simte un creştin cuvântul Satana sau diavol?

4) Cuvintele nu sunt sacre dacă nu au un conţinut cu adevărat sacru, dacă nu se manifestă ca atare în viaţa concretă, dacă nu produc efecte pozitive în viaţa voastră concretă. De exemplu, şi capitaliştii şi comuniştii au considerat democraţia ca fiind sacră, demnă de sacrificii etc. Mulţi au murit pentru apărarea democraţiei ca noţiune, fără a observa că principiile democraţiei se aplică diversificat, prin oameni şi variat de la etapă la etapă. Acum, mulţi îşi spun democraţi, deşi-i doare foarte puţin de popor şi de principiile democratice, care presupun conducerea conform voinţei poporului, voinţă liber exprimată, bazată pe conştiinţă clară, neviciată de doi sau eroare. Din contra, manipulatorii politici moderni lovesc în democraţie, prin alterarea conştiinţei şi voinţei populare cu ajutorul manipulării, inducerii în eroare, înşelăciunii (dolului). în acest scop, folosesc cuvintele sacralizate sau satanízate. Un om întreg, cu mintea limpede, nu se va lăsa indus în eroare de satanizare sau sacralizare, ci va judeca după propria conştiinţă, pe bază de logică şi bun simţ. De aceste valdri se tem manipulatorii: logica, gândirea complexă, bunul simţ, dorinţa de adevăr...

5) Persoana care acceptă dualismul sacralizat-satanizat în viaţa sa îşi pierde libertatea de gândire, opinie şi acţiune, pierde contactul cu realitatea socială pluralistă, **realitate derivată din faptul că oamenii sunt complecşi, definiţi printr-o pluralitate de calităţi şi defecte, care nu se pot reduce la doi sau două.** Cel mai grav caz de manipulare prin dualismul sacralizat-satanizat îl constituie manipularea liderilor politici, deoarece de gândirea, opiniile şi acţiunile lor depind vieţile multor cetăţeni. De exemplu, un om pe care l-am criticat des, pentru fapte concrete, Ion Iliescu, a declarat la recensământ că este liber cugetător. Pentru aceasta, l-am respectat, căci a dat dovadă de cinste şi curaj. Au intervenit însă manipulatorii, cu întreaga lor haită de roboţi agresivi, astfel că „liberul cugetător" s-a lăsat manipulat să participe la festivităţi religioase creştine şi mozaice. Ulterior, a fost manipulat prin cuvinte satanízate de tipul kaghebist, comunist, nostalgic etc. De ce n-a rezistat

presiunii manipulatorii? Sincer, nu ştiu. Pentru a rezista trebuie să posezi o conştiinţă curată şi bine pregătită în domeniul

războiului psihologic, să ai o concepţie ştiinţifică despre Universul în care trăieşti. însă cu aceasta trecem la următorul capitol.

Manipularea invizibilă a conştiinţelor liderilor politici

Cei care aţi citit partea beletristică aţi avut un oarecare şoc atunci când aţi citit că Nicolae Ceauşescu a fost manipulat în mod invizibil, prin telepaţi anume pregătiţi de servicii de spionaj străine, cu precădere, de ruşi, americani, chinezi, evrei. îmi sprijin afirmaţia pe faptul că, în prima perioadă a activităţii sale, Ceauşescu întreprindea măsuri ^economice cu caracter logic, vizând modernizarea României. în a doua parte a activităţii, mai ales după 1975, a început să dezvolte cultul personalităţii, festivismul, dictatura personală şi familială, aprecierea neştiinţifică a cadrelor de conducere şi alte rele de care am suferit împreună. Unele măsuri dictate de Ceauşescu erau atât de ilogice, atât de lipsite de raţiune, încât m-au purtat cu gândul la o manipulare cu bază mistică, iniţiată de francmasoni evrei ori de misticii hinduşi, adepţi ai meditaţiei transcedentale sau de mistici chinezi (tibetani) interesaţi în crearea unui cap de pod în Europa. Nu ştiu dacă vom depăşi etapa simplelor ipoteze, deoarece mai multe curente mistice aveau interes să-l manipuleze. Nu trebuie să uităm nici de ruşi pe care dizidenţa lui Ceauşescu îi călca pe nervi suficient de tare pentru a-i arunca în cârcă cohorte de paranormali telepaţi.

Războiul invizibil pentru modificarea conştiinţelor şi voinţelor liderilor politici este o realitate de necontestat. S-au scris multe cărţi pe tema războiului parapsihologic, s-au dezvăluit multe acţiuni de acest fel întreprinse de ruşi, americani, evrei. Americanii au recunoscut cinstit că au acţionat cu agenţi paranormali (telepaţi) împotriva lui Gadaffi şi Sadam Hussein, însă rezultatele nu sunt deloc spectaculoase. Surse americane afirmau că, pe timpul războiului din Golf, în urma folosirii telepaţilor, Sadam Hussein s-ar fi simţit rău, nesigur, înfricoşat, deoarece agenţii lor i-ar fi indus astfel de stări. Astfel de alegaţii

sunt greu de verificat, mai ales că Sadam Hussein a rămas tare pe poziţii. în alte cazuri, însă, lideri de înalt nivel au făcut cotituri

radicale în concepţii şi comportament. Cel mai edificator caz îl constituie Mihai, Gorbaciov, omul care a distrus sistemul sovietic şi cea mai mare parte a sistemului socialist. Cine l-a convins pe Gorbaciov să dărâme un sistem favorabil ruşilor săi, care erau privilegiaţii imperiului? A fost o convingere de tip conştient, pe bază ae argumente logice, ori o convingere telepatică, inconştientă? Cum se explică explozia de paranormali şi telepaţi din fosta Uniune Sovietică? Cum se explică faptul că liderul Rusiei, Boris Elţân, consultă astrologi şi paranormali? După părerea mea, într-un singur mod: lipsa de cultură multilaterală, ştiinţifică l-a făcut robul aparenţelor. Era şi uşor de sclavizat pishic: sufletul slav, predispus la mistică şi consumul de alcool l-au făcut o pradă uşoară pentru telepaţii
misitici sau de spionaj.

N-am pornit studiul manipulării invizibile a liderilor politici din pură curiozitate sau pentru că nu mai aveam ce face. Am făcut-o în scop de a răspunde la nişte întrebări: *Ce se întâmplă cu liderii noştri de nu reuşesc să ne scoată din sărăcie şi nevoi? Cum gândesc ei când iau măsuri contrare intereselor româneşti? N-am putut da răspunsuri complete la aceste întrebări, insă câteva idei vor fi confirmate de descoperirile ştiinţifice ulterioare:*

- Mulţi lideri politici nu posedă elementare cunoştinţe de psihologie, logică, istorie a religiilor şi astronomie, astfel că au fost sau sunt manipulabili prin metoda formelor sau aparenţelor, metodă derivată din mistica simbolică, religioasă, mai cu seamă, prin sacralizare şi satanizare.

- Unii susţin chiar cu mândrie că sunt creştini, acceptând deschis manipularea prin mijloace mistice: alfabetul „sacru", cercul zodiacal (horoscopic) şi sfera cerească mistică. Foarte probabil, nici nu sunt conştienţi că religiile s-au format pe baza totemelor astrale zodiacale, în speţă, din zodia Taurului, Berbecului şi Peştilor. Acceptarea organizării lumii potrivit unor invenţii ale primitivilor din urmă cu două-trei mii de ani, înseamnă acceptarea manipulării şi continuarea alienării omenirii (mai ales a europenilor). Cum poate un om modern să se închine la Taur, Berbec, Peşti sau alte animale zeificate ca toteme astrale? Măcar de s-ar închina omului.

Dacă manipularea ar produce efecte numai asupra persoanei liderului, n-ar fi nimic grav. Din nefericire, liderii acţionează vizibil şi invizibil pentru impunerea în conştientul şi inconştientul cetăţenilor a formulelor cu care au fost intoxicaţi. Vizibil, prin faptul că acceptă şi încurajează îndoctrinarea oamenilor cu mituri primitive şi false, contrare vieţii şi adevărurilor descoperite de ştiinţe. Impunerea religiei iudeo-creştine prin Şcoală este o crimă împotriva cunoaşterii şi progresului omenesc. Invizibil, prin faptul că radiază informaţiile cu care au fost intoxicaţi, din inconştientul lor către inconştientul altor persoane (mai ales, către cei care cred în ei, îi iubesc şi-i susţin).

- Destul de mulţi lideri se lasă condiţionaţi prin cuvinte sacralizate sau satanízate, renunţând la soluţii originale, impuse cu evidenţă de realitatea economică şi socială din ţara noastră.

De exemplu, reforma socialismului trebuia făcută după metoda *remediază-eficientizează-dezvoltă* şi nu după formula *distruge-falimentează-închide-vinde-şomerizează.* Logic ar fi fost să remediem deficienţele economiei socialiste, pe bază de plan concret, făcut de specialiştii români, astfel încât să creştem producţie industrială şi agricolă, să intensificăm exporturile, să ridicăm nivelul de trai. Aceasta presupunea păstrarea în proprietatea statului a unei mari părţi din economia naţională precum şi administrarea ei eficientă şi cinstită. Privatizarea trebuia făcută lent şi cinstit, prin efortul creator al liberilor întreprinzători, nu prin furt din proprietatea comună, de stat, cum s-a întâmplat în multe cazuri. Cine a sugerat liderilor români un astfel de sistem de privatizare, contrar intereselor majorităţii cetăţenilor români? Au făcut-o din rea vdinţă sau condiţionaţi psihic? Părerea mea e că n-au fost rău voitori, ci au fost convinşi, telepatic şi prin sugestii directe, că singurul model viabil de privatizare era cel indicat de manipulatori. Orice soluţie contrară era criticată prin epitete satanizate de tip comunist, retrograd, nedemocratic etc. Au făcut prostia şi nici nu sunt conştienţi că majoritatea cetăţenilor români sunt într-o situaţie mai grea decât în timp dictaturii ceauşiste. Dacă vor continua pe acest drum, vor îngropa naţiunea română modernă. Cum ştim că anumiţi lideri sunt manipulaţi? Măsura fiecăruia sunt faptele şi efectele produse de acestea. Dacă faptele lor sunt ilogice şi produc efecte negative, liderii respectivi sunt manipulaţi.

în mod normal, manipularea psihică ar trebui incriminată de codul penal şi pedepsită foarte aspru. M-am aşteptat ca liderii CDR să dezvăluie public afacerea „telefoanelor otrăvite", organizată în campania electorală, de PDSR, să trimită în instanţă autorii ei precum şi specialiştii străini folosiţi. N-au făcut-o, fapt ce mă îndeamnă să cred că vor folosi |i ei mijloace „zeieşti" de manipulare a cetăţenilor, fără să ia in considerare efectele negative ce se produc asupra psihicului populaţiei. Aceasta generează lipsa de cultură ştiinţifică a liderilor politici: durerea şi suferinţa celor conduşi. Liderii politici care au apelat

la manipulare nici măcar nu sunt conştienţi că, la rândul lor, sunt manipulaţi să folosească astfel de mijloace pentru a păcăli populaţia. în loc să ia măsuri concrete şi eficiente în plan

economic, ei, liderii politici, ne bombardează cu promisiuni care, în mod vizibil, nu se pot îndeplini.

Un prieten care-mi cunoştea necazurile din „epoca de aur" şi de după mi-a sugerat să mă las păgubaş, să nu mai încerc să trezesc conştiinţe, deoarece nu foloseşte la nimic. *în socialism am susţinut cu toţii ideologia comunistă, acum, susţinem cu toţii ideologia religioasă,* afirma amicul respectiv. *N-are nici un rost să te baţi pentru adevăr, cinste, omenie, dreptate! Faci exact ce fac şi ceilalţi!* Ce spuneţi dumneavoastră, cititorii mei, de această părere? Ce s-ar întampla cu naţiunea română, cu fiecare dintre noi, dacă am renunţa la calitatea de om, de fiinţă gânditoare şi demnă, aruncandu-ne cu frenezie în direcţia arătată de manipulatori? De şase ani scriu şi spun că direcţia luată de liderii noştri politici nu e bună, nu asigură prosperitatea naţiunii noastre, ci numai îmbogăţirea fără just temei a foarte puţine persoane, în majoritate, străini. Câţi mi-au recepţionat apelul? Câţi au avut curaj să ni se alăture?

De ce un nou partid?

Aceasta este întrebarea care mi-a fost pusă în mod repetat, de către persoane din diferite colţuri ale ţării, atunci când am anunţat formarea Partidului Vieţii Sănătoase. Răspunsul este simplu: *Deoarece partidele care au evoluat până acum pe arena politică nu v-au adus bunăstarea, ci sărăcia şi necazul. De unde ştim că nu ne veţi păcăli şi voi?* a fost următoarea întrebare? Răspunsul e la fel de simplu: *Noi nu promitem nimic, noi propunem o doctrină pe care s-o aplicăm împreună, toţi cei care o considerăm bună, viabilă, aptă să scoată România din criza prelungită. Dacă nu vă place, noi ne retragem oferta doctrinară şi ne vedem de treburile noastre, lăsându-vă la cheremul celor care v-au adus în această stare.* De ce nu apăreţi la televiziunile şi în ziarele centrale? a fost următoarea întrebare. Răspunsul: Pentru că nu sunt ale noastre, pentru că doctrina noastră diferă radical de cele ale persoanelor care permit accesul pe aceste mijloace mass media. în fine, a mai fost o întrebare: *Pe cine vă bazaţi pentru a forma un partid al vieţii?* Răspunsul: *Pe*

dumneavoastră, cititorii consecvenţi ai scrierilor mele, care, foarte probabil, gândiţi asemănător şi aţi ajuns la concluzia că nu se mai poate sta cu mâinile în sân, în aşteptarea unor minuni

ce nu vor veni niciodată. Dacă nici dumneavoastră n-aţi înţeles că pasivitatea noastră este mană cerească pentru manipulatorii care ne-au sărăcit ţara, cine să înţeleagă? Dacă nici dumneavoastră nu • puteţi face minimul efort de a vă angaja în activitatea PVS, cine s-o facă? Fiecare avem treburi de făcut, fiecare avem necazuri de rezolvat, fiecare avem greutăţi şi ne drămuim timpul cu zgârcenie. Toate acestea pot fi invocate de fiecare pentru a evita participarea la viaţa publică, însă unde duce inactivitatea noastră? La perpetuarea în poziţii de putere a celor două formaţiuni politice care ne-au ruinat economia naţională şi nivelul de trai! Dacă nu apare o altă forţă politică, pe cine să aleagă cetăţeanul? Tot pe cei care i-a mai ales: PDSR şi CDR, fiecare cu sateliţii săi.

Dacă, totuşi, PDSR ori CDR vor reuşi să-şi îndeplinească promisiunile? a fost o întrebare din partea susţinătorilor acestor formaţiuni politice. *Cum să şi le îndeplinească, oameni buni?* PDSR a pornit de la nişte condiţii economice net superioare celor prezente: lipsa datoriei externe, o rezervă valutară serioasă, obiective industriale şi agricole în funcţiune, personal calificat în industrie şi agricultură, contracte economice^ în derulare, pieţe externe sigure sau aproape sigure etc. în opt ani, toate au scăzut într-un ritm ameţitor, astfel că suntem datori, nu mai avem suficiente obiective economice productive, nu mai avem producători calificaţi, nu mai avem pieţe de desfacere, nu mai... *Cum credeţi că partidele care au produs dezastrul economic român în numai opt ani mai pot face ceva bun pentru România şi români? Trebuie să fiţi naivi pentru a crede aşa ceva.* Nu mai au cu ce manevra, datoriile scadente bat la uşa, populaţia este din ce în ce mai înfometată iar „reforma" e pe dric. *Era normal să se prăbuşească reforma, căci nu era deloc gândită româneşte.* Noi credem că am gândit bine, că am găsit o varianta de ieşire din criza economică.

Am prezentat Programul Partidului Vieţii Sănătoase în cartea *Sfârşitul imperiului ascuns,* carte ce poate fi procurată de la Taracart SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sector 1 Bucureşti,

telefon 01/223.09.49 sau de la difuzorii dumneavoastră de carte. Vă sugerez insistent să-l studiaţi, căci vă veţi regăsi propriile convingeri şi soluţii, veţi întâlni pragmatismul, logica şi

bunul simţ economic. *Pentru cei care nu-şi pot procura această carte, voi face un rezumat al Programului:*

Partidul Vieţii Sănătoase este un partid politic născut din realităţile vieţii româneşti actuale, a cărei ideologie se bazează pe ştiinţele vieţii, cu excluderea oricăror forme de mistică. Este un partid modern, pragmatic, care îşi propune să rezolve cât mai rapid posibil gravele probleme economice şi sociale ale naţiunii române.

Esenţa ideologiei PVS constă în combinarea armonioasă a principiilor şi soluţiilor economico-sociale progresiste din tipurile de societate depăşite, capitalismul şi socialismul, în vederea făuririi unui nou tip de societate, în care viaţa omenească să se desfăşoare în condiţii cât mai bune. Noul tip de societate se va făuri în cadru naţional şi statal, deoarece naţiunea şi statul naţional sunt elemente ae progres social, economic şi cultural, care garantează siguranţa vieţii normale a fiecărui cetăţean. Din această cauză, ne opunem ideologiilor politico-religioase transnaţionale, care militează pentru desfiinţarea rapidă a statelor şi naţiunilor.

Societatea omenească normală, preconizată de PVS are următoarele trăsături definitorii:

- *Tipul de proprietate* mixt, de stat şi particulară, asigură rezolvarea corectă a tuturor problemelor economice şi sociale ale fiecărui cetăţean.

- *Tipul de economie,* denumit *economie raţională,* îmbină armonios planificarea statală, largă şi permisivă, cu planificarea liberilor întreprinzători, eliminând crizele de supraproducţie, şomajul, concurenţa sălbatică sau alte fenomene nocive.

- *Tipul de stat specific* societăţii omeneşti normale este statul laic, organizat în formă republicană, pe baza democraţiei reale. PVS este adversar declarat al dictaturilor militare, monarhiste sau religioase, interne sau externe.

- *Tipul de relaţii inter-umane* din societatea normală are la bază axioma psihologică potrivit căreia nu ne naştem egal înzestraţi din punct de vedere psihic şi fizic, nu dispunem de

capacităţi creative egale, nu participăm în mod egal la efortul creator (economic, social, cultural), fapt pentru care e drept, moral şi legal să stratificăm societatea noastră pe baza

competenţei şi activităţii real depuse de fiecare cetăţean. Excludem egalitarismul de tip comunist şi stratificarea pe bază de avere dobândită prin fraudă sau alte acte ilicite.

- *Tipul de educaţie şi instruire socială* se bazează exclusiv pe ştiinţe, se desfăşoară prin forme mixte, de stat şi particulare şi vizează înarmarea tinerilor cu cele mai potrivite cunoştinţe pentru reuşita în viaţă. Educaţia religioasă se poate face numai în particular, în familii sau în instituţii specializate, fără ca statul să se amestece în treburile interne ale cultelor religioase.

Principalele obiective ale primei etape de făurire a societăţii omeneşti normale sunt următoarele:

1)Reorganizarea economiei naţionale pe criterii de rentabilitate şi eficienţă, prin folosirea cu maxim de profesionalism a forţei de muncă şi materiilor prime româneşti, limitarea la maxim a importurilor nerentabile, inutile sau nocive, promovarea curajoasă a exporturilor de bunuri şi servicii.

2) Instruirea şi educarea producătorilor de valori materiale şi spirituale în direcţia modernă, impusă de evoluţia societăţii planetare. Se va pune accent pe ştiinţele specifice societăţii moderne şi pe arta succesului. Se va acţiona pentru inocularea cultului muncii de calitate, a cultului patriei, strămunilor şi naţiunii, a cultului cinstei, omeniei şi dreptăţii.

3)Organizarea întregii vieţi sociale pe baza criteriilor de cinste, dreptate, ordine, egalitate, disciplină, spirit practic si eficienţă, cu eliminarea racilelor moştenite de la societăţile trecute: haosul, birocratismul, formalismul, ineficienţa, ilegalităţile. în scopul apărării dreptului la viaţă personală şi naţionala, ne pronunţăm pentru introducerea temporară a pedepsei cu moartea în cazuri de infracţiuni foarte grave: subminarea economiei naţionale, trădarea de patrie, omor deosebit de grav etc.

5) Dezvoltarea unor relaţii economice, politice, diplomatice şi culturale cu toate ţările lumii, indiferent de forma de guvernământ sau de ideologia dominantă, pe baza intereselor

economice şi spirituale comune. Activitatea de relaţii externe trebuie să contribuie la:

- obţinerea pentru România a statutului de ţară cu neutralitate perpetuă, statut din care rezultă mari avantaje materiale şi politice.
- asigurarea păcii zonale şi mondiale.
- efectuarea saltului economic necesar naţiunii române pentru a intra în rândul ţărilor dezvoltate, cu înalt nivel de trai.

6) Refacerea sistemului naţional de cercetare ştiinţifică şi dezvoltarea acesteia pe baza celor mai noi descoperiri ale ştiinţei si tehnicii contemporane, în scopul transformării ştiinţei în forţă de producţie. Stimularea cercetătorilor, inventatorilor şi inovatorilor români prin recompense materiale şi morale. Creşterea tinerei generaţii în cultul creaţiei originale, al cercetării, explorării, descoperirii, inventării şi inovării.

7) Refacerea raportului sănătos dintre numărul cetăţenilor cuprinşi în sfera producătoare de valori şi al celor din sfera neproductivă, în aşa fel încât să se asigure creşterea producţiei şi exportului, precum şi a nivelului de trai.

8) Pacificarea naţiunii române, prin anihilarea diversiunii minorităţilor, contracararea agresiunii psihologice şi mistice, eliminarea dezbinării pe criterii politice sau de avere.

9) Eliminarea ilegalităţilor, nedreptăţilor şi suferinţelor provocate în perioada de tranziţie, pedepsirea aspră a autorilor acestora, asigurarea unor condiţii minime de viaţă sănătoasă pentru fiecare cetăţean: un loc de muncă plătit cu un salariu decent, o locuinţă confortabilă, concedii de odihnă plătite, asigurarea de sănătate şi bătrâneţe etc.

10) Creşterea continuă a nivelului de trai şi al gradului de sănătate a populaţiei, reducerea mortalităţii, creşterea natalităţii şi prelungirea perioadei active de vârstă.

11) Echilibrarea balanţei de plăţi externe, întărirea leului în raport cu valutele cotate cinstit, eliminarea practicilor necinstite din domeniul financiar. Crearea condiţiilor pentru redobândirea independenţei economice a României.

12) Pregătirea psihologică a populaţiei româneşti şi reorganizarea economiei naţionale pentru integrarea economică

europeană, ca prim pas în formarea marii naţiuni continentale.

Credincios realismului şi pragmatismului, PVS îşi propune să informeze corect cetăţenii români cu adevărata stare econo-

mică, socială şi culturala a naţiunii, să nu promită minuni irealizabile în cei 10-20 de ani cât va dura faza de instaurare a noii societăţi, să nu ia măsuri pripite sau de suprafaţă, în scop de a înşela electoratul şi a caştiga puterea. Măsurile noastre de informare şi propagandă vizează formarea la cât mai mulţi cetăţeni a unei gândiri politico-economice pragmatice şi a unei atitudini active, care să determine apărarea şi dezvoltarea avuţiei naţionale şi personale împotriva modelului falimentar de reforma aplicat de liderii postdecembrişti.

in scopul atingerii obiectivelor prevăzute în Program, PVS va acţiona în următoarele direcţii:

1) Revitalizarea economiei naţionale prin:

- reîmproprietătirea naţiunii române cu principalele obiective economice care au fost privatizate cu încălcarea legilor şi a voinţei electoratului.
- restabilirea funcţiei principale a statului naţional, de organizare," conducere şi control a economiei naţionale, cu precizarea că liberii întreprinzători participă la planificare potrivit voinţei liber exprimate.
- atragerea celor mai buni specialişti români din domeniul economic la activitatea de organizare, conducere şi control a economiei naţionale.
- relansarea rapidă a cercetării ştiinţifice româneşti, în primul rând a celei cu caracter practic-aplicativ.
- revitalizarea turismului pe bază de plan întocmit de cei mai buni specialişti în domeniu.
- reorganizarea activităţii în agricultură, pe bază de plan întocmit de cei mai buni specialişti în producţie şi desfacere de produse agro-alimentare.
- anularea pe cale juridico-politică a tuturor actelor normative care permit înstrăinarea pământului, bogăţiilor subsolului, pădurilor, întreprinderilor de importanţă naţională şi a altor valori economice care asigură desfăşurarea în bune condiţii a vieţii naţiunii noastre.

- selecţionarea celor mai capabili şi mai eficienţi specialişti în relaţii externe şi angrenarea lor în activitatea ofensivă, de recâştigare a pieţelor pierdute după 1989, de căutare şi

atragere a unor noi parteneri de afaceri siguri şi oneşti, de promovare masivă a exporturilor de bunuri şi produse româneşti pe toate pieţele lumii.

- transformarea băncilor în instituţii care sprijină operativ producţia şi exportul de bunuri, interzicerea speculaţiilor cu caracter bancar. în acest scop, principalele bănci vor fi păstrate în proprietate de stat şi controlate sever, în scop de a preveni afectarea depunătorilor persoane fizice sau juridice. Băncile particulare vor fi controlate de stat în scop de a preveni transformarea lor în „caritasuri" bancare, care ar afecta siguranţa depunătorilor.

- limitarea sau, în cazuri bine justificate, interzicerea importurilor inutile, nocive, costisitoare, destinate consumului de lux ori la concurenţă cu produse româneşti similare.

- limitarea până la eliminarea totală a propagandei consumatoriste, făcute prin mass media, educarea populaţiei în spiritul economisirii şi investirii sumelor economisite.

- recuperarea operativă şi în limite maxime a sumelor datorate de marii infractori ai perioadei de tranziţie, confiscarea şi valorificarea bunurilor mobile şi imobile care nu pot fi.justificate.

- înăsprirea pedepselor aplicate pentru săvârşirea infracţiunilor cu caracter economic, până la pedeapsa capitală.

2) Perfecţionarea instruirii şi educării creatorilor originali şi producătorilor de bunuri, pe baza celor mai noi descoperiri ale ştiinţei şi tehnicii contemporane, în scopul obţinerii unor creaţii şi bunuri care să poată face faţă concurenţei pe pieţele externe. în acest scop, se vor aplica următoarele măsuri:

- educarea şi instruirea copiilor şi tineretului în spiritul artei succesului personal, economic şi spiritual, prin introducerea unui obiect distinct în programele şcolare. Formarea la tineri a unor puternice convingeri şi priceperi creatoare şi economice, pe baza cărora să participe activ şi calificat la progresul economic, personal şi naţional.

- instruirea şi educarea liberilor întreprinzători în spiritul artei succesului personal şi naţional, precum şi cu metodele de activitate comercială modernă, prin cursuri şi publicaţii de specialitate, precum şi prin emisiuni radio-televizate. Prin aceasta, urmărim să creăm o clasă de liberi întreprinzători moderni care să contribuie efectiv la progresul naţional.

- recalificarea şi reeducarea profesională a şomerilor, prin programe variate, de stat şi particulare, încadrarea lor într-o muncă productivă sau în alte activităţi utile.

- folosirea tuturor mijloacelor educative de stat şi particulare pentru formarea la toţi cetăţenii a unor trăsături de personalitate specifice noii societăţi: spirit gospodăresc, cultul

muncii de calitate, al hărniciei şi pasiunii creatoare, intransingenţă faţă de persoane cu concepţii şi activităţi necinstite, spirit ae economie şi cumpătare, optimism, curaj de

opinie şi acţiune, siguranţa de sine, simpatie şi încredere în ceilalţi cetăţeni etc.

- perfecţionarea învăţământului de stat şi particular, de toate formele şi nivelele cerute de dezvoltarea ascendentă a ştiinţei şi tehnicii contemporane. Cuprinderea în sistemul de învăţământ a tuturor copiilor, inclusiv a celor analfabeţi, v Asigurarea de către stat a unui sprijin material pentru copiii din familii sărace. Accentuarea caracterului pragmatic şi practic-aplicativ al învăţământului de stat şi particular.

3) întărirea şi perfecţionarea organelor şi funcţiilor statale, astfel:

- Perfecţionarea funcţiei de organizare, conducere şi control a economiei naţionale în condiţiile sistemului mixt, de stat şi particular, în scopul eliminării haosului economic din perioada de tranziţie şi scoaterii naţiunii din criza economică prelungită.
- întărirea şi perfecţionarea funcţiei de apărare a ordinii de drept, a independenţei şi suveranităţii naţionale şi a integrităţii statale, pe baza tradiţiilor poporului român. în acest scop, in organele militare se va menţine specificul naţional şi *criteriul, profesionalismului,* excluzând amestecul politic şi numirea unor lideri civili. Militäm pentru menţinerea serviciului militar obligatoriu şi interzicerea operaţiunilor de mercenariat, în slujba unor alianţe sau puteri militari străine, de tip NATO. Forţele naţionale de apărare (Armata, Poliţia, serviciile secrete) vor fi reorganizate pe baza celor mai moderne criterii rezultate din experienţa conflictelor militare, informative şi psihologice recente. Organele împuternicite să apere ordinea de drept, Justiţia, Parchetul, Poliţia, vor fi organizate după principii moderne, care să le asigure maxim de eficienţă în activitate.
- O atenţie deosebită se va acorda dezvoltării funcţiei de - cooperare economică, politică, culturală şi de altă natură cu toate ţările lumii, pe baza principiilor neamestecului în treburile interne ale altor state şi naţiuni, avantajului economic reciproc, respectării suveranităţii şi independenţei economice a partenerilor de relaţii. *Pentru ieşirea din criza economică,*

trebuie să acordăm atenţie prioritară relaţiilor economice favorabile ţării noastre, lăsând pe planul al doilea sau eliminând

total relaţiile cu caracter militar cărora, anterior, li s-a acordat atenţie exagerată.

- Statul rămâne în continuare principalul organizator şi conducător al procesului instructiv-educativ naţional, proces pe care-l desfăşoară prin organizaţiile de învăţământ statale şi alte forme impuse de cerinţele realităţii.

4) Creşterea continuă a siguranţei economice a fiecărui cetăţean, ridicarea nivelului de trai material şi spiritual al întregii naţiuni, pe baza relansării economiei naţionale. Atenţia PVS se îndreaptă către clasele şi categoriile sociale lovite de criza economică pentru care, în termen de 5-10 ani, se vor putea realiza următoarele:

- asigurarea unui loc de muncă plătit corespunzător cantităţii, calităţii şi răspunderii sociale a muncii.
- asigurarea unei locuinţe din fondul de stat, plătibilă în circa 25 de ani.
- locuri în cămine şi azile pentru persoanele cu venituri modeste sau lipsite de orice fel de venit.
- învăţământ de stat gratuit, susţinerea elevilor şi studenţilor cu burse, premii, cămine şi cantine gratuite.
- folosirea psihologilor şi sociologilor în toate ramurile activităţii statale, în vederea evitării luării unor măsuri care ar agresa psihic populaţia. Incriminarea agresiunii psihice şi pedepsirea ei severă.
- dezvoltarea sistemelor de întrajutorare şi asigurare reciprocă, mai ales cu caracter obştesc.
- garantarea de stat a pensiilor şi depunerilor în bănci.
- perfecţionarea formelor şi metodelor de asigurare medicală a populaţiei.

5) Perfecţionarea culturii şi artei naţionale, promovarea ofensivă a valorilor cultural-artistice naţionale pe plan mondial. In acest scop, se vor întreprinde următoarele măsuri;

- susţinerea culturii şi artei naţionale prin stat, organizaţii obşteşti şi particulare.
- asigurarea materială corespunzătoare a artiştilor şi

oamenilor de cultură români, precum şi a instituţiilor în care-şi desfăşoară activitatea.

- perfecţionarea învăţământului artistic de stat.

- dezvoltarea cooperării cultural-artistice cu toate ţările lumii, prin mijloace statale şi obşteşti.

- stimularea concurenţei dintre creatori prin concursuri şi alte forme.

- organizarea unor activităţi cultural-artistice pe teritoriul naţional precum şi a unor turnee în străinătate, susţinute de stat.

- sprijinirea de către stat a activităţii sportive de performanţă.

Din ce cauză ne organizăm lent?

Această întrebare mi-am pus-o şi eu, au pus-o şi mulţi membri ai PVS. Am analizat pe îndelete cauzele concrete şi vi le expun, în scop de a accelera procesul de formare a partidului menit să participe la scoaterea României din criză.

1) *Multe persoane apreciază pozitiv Programul PVS şi ar dori să-l vadă aplicat de către altcineva, astfel încât să beneficieze de rezultatele transpunerii acestuia în viaţă.* Această atitudine pasivă ar putea duce la eşecul formării PVS, deoarece eu nu accept înscrierea unui partid pe liste, ci numai pe bază de adeziuni sigure, pe bază de organizaţii centrale şi locale bine structurate. Dacă nu renunţaţi la pasivitate şi nu aderaţi măcar ca simpli membri, fără obligaţii deosebite, s-ar putea să fiţi obligaţi să votaţi tot partidele care v-au ruinat economia naţională şi v-au întunecat viaţa. Nu e de glumit. Eu am acceptat să cheltui bani, muncă şi timp pentru a face un bine obştesc, deoarece nu am nimic de câştigat din politică. Dacă nu ieşiţi din pasivitate urgent şi nu treceţi la întărirea filialelor PVS, eu voi abandona acest Program şi-mi voi vedea de treburile mele, mult mai rentabile. Viaţa dumneavoastră, însă, va evolua prost, căci programele celor care au condus până acum nu au fundamentare ştiinţifică românească, ci fac concesii exagerate străinilor. Voi continua procesul de formare a PVS pe durata verii acestui an. Dacă nu ieşiţi din pasivitate, în luna octombrie voi abandona proiectul şi nu-l voi mai relua niciodată. Mă cunoaşteţi suficient de bine, ştiţi că mă voi ţine de cuvânt.

2) *Destul de multe persoane nu aderă la PVS din orgoliu,* deoarece persoanele care au iniţiat formarea Filialelorje sunt inferioare din punct de vedere cultural sau economic. în acest caz, trebuie să fac o clarificare: persoanele care au început formarea filialelor nu au nici un drept în plus faţă de cele care se înscriu ulterior. Fiecare persoană poate promova până la cel mai înalt nivel (Preşedinte al PVS) prin activitate concretă. Cine adună nouă membri de partid ajunge Preşedinte de Celulă şi membru în conducerea Secţiei. Cine aduce la PVS minim 50 de membri, devine Preşedinte de Secţie şi membru în conducerea Filialei. Dintre preşedinţii de Celule şi Secţii se alege Comitetul Executiv al Filialei, fiecare Filială propune Sfatului Naţional membrii de partid care să fie aleşi în Comitetul Executiv Central (câte unul de Filială) precum şi persoana care să fie aleasă Preşedinte al PVS. După cum vedeţi, nu mi-am rezervat postul de Preşedinte, nici nu mi l-am adjudecat, aşa cum afirma un ziarist mai puţin informat (şi destul de rău intenţionat). Sunt în căutarea unei personalităţi pe care s-o propun pentru funcţia de Preşedinte al PVS, însă am pretenţii să posede calităţi, instruire şi educaţie de excepţie. încă din perioada socialistă, am jurat să nu mai susţin persoane inferioare mie din punct de vedere ştiinţific, cultural şi caracterial.

3) *Unele persoane consideră că Programul nostru este utopic, deşi, foarte atractiv.* Lor le răspund simplu: Vi se par mai realiste programele partidelor care au adus România într-o stare disperată? Vedeţi vreo altă ieşire din criza economică, dacă nu prin „utopia" noastră? Vedeţi vreo perspectivă pentru copiii şi nepoţii voştri, în activitatea celor două formaţiuni politice ele bază, PDSk şi CDR, şi a aliaţilor lor (UDMR, PD, ApR)? Nu vedeji că ne duc în mormânt, că îngroapă România modernă, plasandu-ne în rândul coloniilor africane?

4) *Destule persoane s-au plâns că nu au putut adera la PVS deoarece n-au fost informate de apariţia acestuia, de Program etc.* Cum să nu fie informate? Mai mult de 25.000 de exemplare din cartea *Sfârşitul imperiului ascuns* au fost cumpărate. Asta înseamnă mai mult de 100.000 de cititori. Oare, a cumpărat vreun pizmaş toate aceste cărţi? Nu! Au ajuns la câteva zeci de

mii de români care, însă, şovăie. Şovăie pe riscul lor, căci nici o

perspectivă de îmbunătăţire economică nu pot aştepta de la cei puşi pe demolare, vânzare etc.

5)Unii cititori sunt de acord cu Programul nostru dar aparţin ori au aparţinut partidelor vinovate de dezastrul naţional şi se cramponează de ideea că poate, nu se ştie, că... Ce să le spun? Proverbul englez *It is your funeral.* Participanţi la înmormântarea României moderne...

6) în mod normal, românii din cele mai periclitate zone (unele judeţe din Ardeal, ştiţi care) ar trebui să susţină în masă partidele naţionaliste, deoarece situaţia lor s-a agravat din cauza PDSR, PD, UDMR, CDR şi se agravează continuu. Ceva urât şi rău se coace la adresa românilor din Ardeal. De ce, totuşi, stau pasivi ori susţin partidele care i-au trădat? Răspunsul mi l-au dat două doamne din Harghita, care mă simpatizează dar fac parte din PD şi PDSR: deoarece au mentalităţi greşite, că trebuie să ai pe cineva la putere pentru a supravieţui. S-o credeţi dumneavoastră că veţi supravieţui! Dacă muvă veţi uni în jurul partidelor naţionaliste, nu veţi rezolva problemele zonale.

7)în câteva cazuri, formarea filialelor judeţene a fost obstrucţionată de adversarii politici, printr-o metodă simplă: au trimis oameni de-i lor să se ofere pentru înfiinţarea de Filiale ori să se infiltreze în conducere, în scop de a dezbina, îi consider iresponsabili. Ei nu văd în ce hal a ajuns România? Nu văd că ne ducem de râpă? Cum mai îndrăznesc să apară în public, să acţioneze împotriva unui Program de redresare a situaţiei? Acţiunea acestor persoane este şi imorală şi ilegală, astfel că merită pedepsită. Voi găsi mijloacele legale de pedepsire a acestor indivizi şi le voi aplica fără milă.

8)în unele cazuri, cei care au pornit formarea filialelor s-au plâns de lipsuri materiale iar unii au aşteptat fonduri de la partid. Nu suntem un partid de mercenari, ceea ce facem facem pe banii noştri, ai celor care luptăm pentru aplicarea Programului. Fiecare filială trebuie să se descurce singură, pe plan local, prin atragerea liberilor întreprinzători. în prezent, avem circa 20% din membri din această categorie, liberi întreprinzători. Pe măsură ce vor descoperi că sunt în pericol de

faliment, vor veni mai mulţi. în orice caz, activitatea de aderare şi semnare de liste nu impune cheltuirea unor fonduri deosebite.

Fiecare poate să-şi xeroxeze un formular de adeziune, fiecare poate să-şi extragă ideile care-l interesează din Program pe o coală hârtie, astfel încât să nu fie nevoit să cumpere cartea în care este publicat (deşi majoritatea au cumpărat-o deja).

9) Unii cetăţeni apreciază Programul nostru dar se tem de etichete de tip naţionalist, securist etc. V-am explicat anterior cum se produce condiţionarea psihică, cum vă limitează manipulatorii dreptul de a gândi, vorbi şi acţiona cum vă place. Nu vă lăsaţi manipulaţi, acţionaţi aşa cum vă îndeamnă inima şi mintea! La nivel mondial, suntem singurul popor care se teme de eticheta de naţionalist, deoarece pe noi au făcut experienţe internaţionalismul religios socialist şi masonic. Toţi europenii sunt naţionalişti, americanii sunt naţionalişti, evreii sunt naţionalişti... Ce vreţi, oameni buni, să ne înjurăm naţiunea noastră pentru că aşa ne dictează manipulatorii? Ce am fi fără naţiune, fără patrie, fără strămoşi, fără istorie? Nimic! Naţionalism înseamnă dragoste de naţiunea ta. Nimic rău în asta, nimic opus umanismului.

10) în fine, qnele persoane nu au aderat la PVS deoarece nu au avut cu cine să se consulte, să ia legătura pentru înscriere etc. în această carte, voi publica liste complete cu numere de telefoane ale organizatorilor din Bucureşti şi din judeţele în care a început formarea de filiale. De îndată ce vă înscrieţi şi vă cunoaşteţi, vă puteţi ajuta pentru dezvoltarea filialelor până la dimensiunea cerută de lege (minim 300 de membri).

Cum se poate accelera formarea PVS?

1) Dacă în judeţul dumneavoastră nu există grup de iniţiativă, luaţi legătura direct cu mine, la telefon 01/337.03.03. pentru a vă împuternici să porniţi formarea filialei şi a vă face legătura cu alte persoane din judeţ care •doresc acest lucru.

2)în moment în care v-aţi format un grup de iniţiativă, daţi un anunţ la ziarul local sau la radio-TV, prin care invitaţi cititorii şi simpatizanţii să vă contacteze pentru înscriere! Desigur, un astfel de anunţ îl pot da şi adversarii politici, în scop de inducere în eroare, însă nu-i sfătuiesc s-o facă: vor fi deconspiraţi şi supuşi oprobiului public, dacă nu li se va întâmpla ceva mai rău. Noi acţionăm cu bună credinţă, pentru mai binele acestei

185

naţiuni. Nu dorim nimic pentru noi; e normal să ne lăsaţi în pace să ne vedem de treaba noastră. Dacă vreţi să ne confruntăm, vă

stăm la dispoziţie, pe bază de argumente serioase, economice. *Principalul argument este starea dezastruoasă a economiei naţionale, produsă în numai opt ani, de către partidele „mari" (dar slabe), PDSR, PD, CDR, UDMR.* Tendinţa dictatorială de a reduce activitatea politică din România la aceste partide este evidentă.
Manipularea prin sondaje de opinie mincinoase, îndrăzneala de a ieşi în faţa populaţiei şi a minţi din nou, aruncarea pisicii în curtea altuia sunt numai câteva metode de acţiune ale acestor partide. Până când cred că pot minţi acest popor? Nu văd că merg din rău în mai rău? Nu văd că ne prăbuşim? Că sunt în pericol de a fi strânşi de gât de populaţia înfometată? Să îndrăznească să ne mai lovească...

4) Când aţi reuşit să formaţi prima Celulă, alegeţi pe cel mai bun organizator în fruntea ei şi ajutaţi-l să dezvolte organizaţia către Secţie şi Filială! Nu vă lasaţi mânaţi de orgolii, căci orgoliile ne-au adus în starea grea! Alegeţi cel mai bun, nu vă bateţi pe funcţii, căci nu sunt plătite! înţelegeţi că participaţi voluntar la o acţiune de îmbunătăţire a vieţii dumneavoastră şi a copiilor, nepoţilor, generaţiilor viitoare!

5) Când atingeţi numărul minim de membri pentru o Secţie (50), anunţaţi la sediul central al PVS (01/337.03.03) pentru a vă lua în evidenţă şi a vă ajuta cu cele de trebuinţă. Desigur, eu vă pot ajuta şi prin organizarea unor lansări de carte pe baza invitaţiei făcute de dumneavoastră. Nu pot fi, însă, pretutindeni în acelaşi timp, nu pot umbla tot timpul pe drumuri. în luna iunie, voi merge prin judeţele din Banat, Oltenia, Muntenia şi Dobrogea. *Trebuie să învăţaţi să vă organizaţi şi să acţionaţi fără a fi împinşi de la spate. Dacă n-o veţi face, dacă nu veţi învăţa să vă organizaţi şi să vă apăraţi drepturile, veţi trăi din ce în ce mai prost. Eu nu vă sperii, vă avertizez. Consider formarea P. V.S. drept o obligaţie morală faţă de marea majoritate a naţiunii române (cea cinstită), faţă de copiii şi nepoţii noştri, faţă de generaţiile viitoare.*

6) Dacă observaţi lipsă de iniţiativă din partea celor care au pornit deja organizarea filialei, nu ezitaţi! Luaţi conducerea şi adunaţi cât mai operativ numărul de membri necesari înfiinţării

acesteia! In această vară, fiecare filială judeţeană trebuie să ajungă la minim 300 de membri, în scop de a putea înscrie PVS

în Registrul Partidelor Politice. Dacă nu vă străduiţi să atingeţi minimul necesar de membri, veţi regreta ulterior, căci eu nu-mi permit să cheltuiesc timp, energie şi bani pentru a mă juca de-a politica. Ori o facem, ori nu!

Şcoala succesului

în mai multe oraşe, au început cursuri particulare de arta succesului, organizate pe bâza cărţii *Curs practic de arta creaţiei şi succesului.* Cele mai bune rezultate le-au obţinut craiovenii şi ploieştenii. Dacă doriţi să organizaţi astfel de cursuri în oraşele dumneavoastră, vă puteţi consulta cu doamnele Tatomir Mariana din Craiova (tel. 051-413881) şi Moisescu Carmen din Ploieşti (tel. 044-137539). Cărţile necesare predării acestor cursuri se pot procura de la TARACART SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sect. 1 Bucureşti, tel. 01- 223.09.49.

Pâna în prezent, persoanele care s-au înscris la aceste cursuri sunt mulţumite şi foarte interesate de ele. Sunt persoane de vârste şi profesii diferite, care au posibilitatea să-şi însuşească regulile succesului personal şi naţional, să-şi modifice personalităţile, în scop de a deveni pragmatici, întreprinzători, curajoşi, logici, activi etc. Dacă nu mă înşel, sunt primele cursuri de acest fel organizate în ţara noastră. Efectele lor se vor vedea în viaţa fiecărui absolvent. Aşa cum am promis, voi ajuta aceste cursuri în limita posibilităţilor mele, prin reeditarea cărţilor pe care se sprijină precum şi prin participarea la unele ore, cu ocazia vizitelor în judeţe.

Ordinea cărţilor

Mai mulţi cititori m-au rugat să public o listă cu cărţile scrise de mine în ordinea apariţiei lor. Vă precizez că unele dintre aceste cărţi pot fi procurate la următoarele firme: Editura Miracol SRL, str. Bihor, nr. 5, sector 6, Bucureşti, tel. 6373824 şi Taracart Trd. SRL, str. Teodosie Rudeanu nr. 21, sector 1, Bucureşti, tel. 2230949. Se primesc şi comenzi prin poştă, de preferinţă de la vânzători de carte (cantităţi mai mari). Din nefericire, nu veţi găsi toate cărţile, deoarece unele dintre ele s-au epuizat şi nu găsesc edituri interesate să le reediteze (eu nu am posibilitatea să le reeditez pe toate). Dacă găsiţi editori interesaţi să editeze cărţile mele, vă rog să-i îndemnaţi să mă contacteze telefonic (01-337.03.03). în continuare, prezint lista

cu cărţi:

OCTOGONUL ÎN ACŢIUNE:

1. Quinta spară
2. Fulgerul albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naşti sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei.
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânţii
11. Călător pe drum de aştri
12. A înflorit speranţa
13. întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediţia Cap-Univers
21. Născuţi pentru a învinge
22. Inimă de Român.
23. Copiii speranţei
24. Good bye, NATO, mon amour!
25. Sfârşitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpaţi
27. Războiul zeilor.

Arta succesului

1. Cheile succesului
2. Arta succesului la români
3. Arta creaţiei
4. Cartea adolescentului

5. Ghidul vieţii sănătoase
6. Leacuri de suflet pentru fete şi femei

7. Curs practic de arta creaţiei şi succesului

Romanul de dragoste

1. Să vii ca o părere...
2. Ne-om întâlni în Cer.

Poezii

1. Descântece din neamul geto-dacilor
2. Vrăji din nopţile albastre

în cursul acestui an, mi-am programat să scriu şi să tipăresc următoarele cărţi: *Eva n-a fost fată mare, Pacea marilor astrali, Noaptea teilor vrăjiţi.*

Pentru persoanele interesate, prezint lista cu numerele de telefon la care puteţi apela pentru înscriere în PVS: *Alba 058*

- Avram Daniel - 828244; 851052
- Balici Doina - 825686 Argeş 048
- Dragomir'Mirela - 711215 (Curtea de Argeş) *Arad 057*
- Păiuşan Radu: 412180
- Popa Emilia - 254417
- Moş Doina - 233918; 281643
- Sălăjan Romana - 255121 *Bihor 059*
- Trifa Horia - 161141; 092328943
- Paşca Eugenia - 165296
- Lazăr Doina - 162492
- Ardelean Ovidiu - 152708 *Bacău 034*
- Moldovan Marcel - 123463; 111359
- Lupu Ana şi Laslău Radu - 110706
- Berta Eugen - 324808; 321180 (Oneşti).
- Păduraru Andreea: 263324 (Buhuşi)
- Doagă Teodor: 377036 (Comăneşti)
- Agop Constantin: 133915 (Sascut) *Bistriţa 063*
- Sângeorzan Marcel: 222793; 094840327
- Mariş Radu: 214485 *Botoşani: 031*
- Mihalache Ovidiu: 510424; 512968 -Chirilă Ana: 519569
- Amortoaie Mirela: 534400 *Braşov 068:*
- Oprea Sandu: 164752
- Şerbănescu Nicolae: 130945
- Rusu Olivia: 413197 *Brăila 039*
- Neagu Amanda: 631735
- Cristea Laura: 635364

- Nedelcu Ioana: 617533 Caraş-Severin 055
- Lalescu Nicolae: 094562094 *Călăraşi: 042*

- Vasile Vasilica: 332104
- Lascăr Aglaia: 318850; 094510032 *Cluj: 064*
- Bob Ilisie: 142672
- Timofte Marius: 315215 (Turda)
- Pop Nicu: 167929
- Lipovan Lucian: 156918
- Vlaic Lazăr: 159964 *Constanţa: 041*
- Dincă Marilena: 615739
- Arnăutu Paraschiva: 751028 *Dâmboviţa: 045*
- Dumitrescu Alexandru: 217979; 615865; 092503969 *Dolj: 051*
- Tatomir Mariana: 413881 -NuţăOana: 154570; 140598 - Gheorghiu Valentina: 189486
- Atanasiu Simona: 185926 *Galaţi: 036*
- Cristescu Constantin: 466437
- Moroşan Ciprian: 464632 -Chirilă Mihai: 423153 *Giurgiu: 046*
- Lumânare Tică: 213280
- Agatie Eugen: 225812
- Sandu Dumitru: 993111 (Bolintin) *Harghita: 066*
- Ferchiu Laura - 133053 *Hunedoara: 054*
- Straton Mihalcea Cornel: 716529
- Ţoca Constantin: 723215; 713633

- Mihu Mariana: 648280; 648206 (Geoagiu)
- Burtică Adrian: 723319
- Boloţ Petre: 241269 (Orăştie) *Iaşi: 032*
- Şerban Mariana: 127673

eş:

- Marchiş Ioana - 423661
- Soroceanu Ermina: 177344 *Maramureş: 062*

:hiş

- Agapi Ioana - 343120/256 (Borşa) *Mureş: 065*

-RancaMihai: 169343; 136209

- Laslo Otilia; 121452 *Neamţ: 033*
- Pricope Ana: 230461
- Rotaru Mihaela: 630424 (Roman)

Olt: 049 .

- Marinescu Eugen Leonard: 462497
- Prasacu Dumitra: 0992219107; 413386
- Iordache Gina: 432041 *Prahova: 044*
- Moisescu Carmen: 137539
- Banariu Mirela: 173874
- Limboşanu Eduard: 161709 *Suceava: 030*
- Deliu Mihai - 223082; 216971
- Morhan Vali - 227036
- Prundeanu Victor: 312278; 311382 (Câmpulung) *Teleorman: 047*
- Olteanu Constantin: 313676 *Timiş: 056*
- Chiş Adrian - 094558135
- Guţa Alexandru - 092397355
- Cătană Marian - 219461
- Popa Ioan - 214930 *Tulcea: 040*
- Vărzan Ştefan: 516393 *Vaslui: 035*
- Dediu Petrache: 421525
- Ceauşu Paulina: 417512
- Mironică Cezara: 094697725

Vâlcea

- Andreianu Titel: 723632; 721045
- Dumitrache Viorel: 728339

- Cârstea Gabriel: 743814 *Vrancea: 037*
- Ivii Elena: 616319

- Hosu Virginia: 675165 (Odobeşti) *Ilfov*
- Şerban Sorinei: 4132304 -Niţă Ion: 3300128
- Panait Cristian: 3155757 *Bucureşti*
- Sediul central: 337.03.03
- Banu Octavian; 336.10.52; 411.42.62.
- Bucşă Doina: 6385205; 2324774

CUPRINS

Ultima misiune.....3
Noapte cu miros de gloanţe.....7
Femeia brună.....21
Jocuri de spioni 36
Pe muchie de cuţit.....50
Captiv 63
Războiul nervilor 75
Prima confruntare.....89
Războiul zeilor.....106
înfrângerea îngerilor negri 121
Pregătirea pentru atac 136
Sfârşitul Jew Age.....150
Câteva adevăruri despre războiul zeilor 161

Consilier editorial: Coruţ Pavel Tehnoredactare computerizată: Mariana loniţă Tiraj: 20.000 exemplare TIPAR: TIPOGRAFIA F.E.D. - GRUPUL DRAGO PRINŢ Tel.: 335 66 61, Calea Rahovei 147, sector 5, Bucureşti.